Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Setembre 2012· núm. 142· 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Fem solidaris i solidàries

Avui com ahir, sí que es pot

Autor: Alexa Camarero

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 142 · Setembre 2012 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Fem solidaris i solidàries

Avui com ahir, sí que es pot

Autor: Alexa Camarero

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Editorial

La CGT crida a la mobilització

Davant del context social, econòmic i polític, que fa que es segueixin incrementant les xifres de persones a l´atur i es pateixin contínues retallades socials en els sectors públics fonamentals (sanitat, educació, serveis socials..) des de CGT, en relació a la Declaració de la "Cimera Social" de Madrid apadrinada pels oficialment dits majoritaris, i vista la instrumentalització partidista i el segrest d´un calendari propi de mobilitzacions, hem considerat pertinent no adherir-nos-hi, ni a la declaració ni al seu "full de ruta".

A més, ens resulta impossible anar de bracet amb organitzacions dels cossos policials que participen a la repressió de moviments socials i sindicals que denuncien les desigualtats en la nostra societat. Considerem que per defensar tots i cadascun dels drets socials i laborals que tants anys de lluita van costar, el camí no s'ha d'omplir de referèndums o consultes ja que els drets no es negocien ni es voten. Si el que es vol es tombar un govern, deixem això a l'acció de les persones encorbatades dels partits polítics amb representació parlamentària. Si el que es vol es que el govern sàpiga que a ningú no li agrada que li retallin rés, no cal preguntar. Si el que volen es que escoltin als contraris a les seves tisores, cridem, però no fem més jocs de mans.

Son les mobilitzacions, "unitàries" o no, les que sempre han fet canviar alguna cosa. Avui, en aquest sentit, no és diferent a ahir. Seguirem participant a mobilitzacions unitàries quan així ho considerem, però deixarem ja de contribuir a omplir carrers mentre que els "líders" que van a la pancarta segresten la veu a tots els que hi van al darrera; no al seu darrera, sinó d'allò pel que se'ls ha convocat: aturar la deriva neoliberal de rescat i tornar a recuperar drets socials i laborals. Per aquest motiu ens proposem realitzar mobilitzacions pròpies arreu en cada àmbit local de forma autònoma, i debatent en cada convocatòria unitària sota quines reivindicacions i lema propis serem allà. Òbviament, serem iguals amb els grups i organitzacions que són iguals amb nosaltres i, per tant, entre nosaltres cercarem la màxima coincidència.

Cal continuar amb les mobilitzacions socials i laborals, pròpies i amb els actors que així hi desitgin participar, per visibilitzar la necessitat d'una nova vaga general i de consum que vagi més enllà d'una aturada d'un dia.

Considerem que aquesta tardor serà crucial per a frenar l'ofensiva del govern i entenem que aquests atacs solament es poden parar i revertir en favor de la classe treballadora des de la mobilització social generalitzada i contundent, enfrontada radicalment a l'actual model econòmic i polític al servei de les elits empresarials i financeres.

Defensem que aquesta mobilització ha de passar per la convocatòria d'una Vaga General amb capacitat real d'afectar els interessos econòmics de l'elit dirigent, convocatòria que ha d'anar més enllà de les aturades que s'han vingut convocant en els últims anys que, aïllades i sense continuïtat, estan molt lluny de poder fer front a l'ofensiva de retallades i reformes contra els nostres drets del govern i la patronal.

Rebutgem, per tant, l'així anomenada "Cimera Social", tant en les seves absurdes aspiracions de tornar a una idealitzada situació anterior a la "crisi econòmica" així com el full de ruta plantejat des del sindicalisme institucional, que no condueix sinó a la desmobilització per la seva insistència en la defensa d'un referèndum que ja ha estat rebutjat pel govern i per la seva aposta per una inútil consulta popular que cap efecte pot tenir sobre el poder polític i econòmic, mentre es rebutgen o posterguen mesures més contundents.

Per tot això, creiem que el camí a seguir és la participació en les convocatòries de mobilitzacions i jornades que lluita que ens condueixin a la Vaga General, posant en evidència la falta de voluntat de lluita real del sindicalisme de concertació de CCOO i UGT per la seva negativa a realitzar-la.

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org
Web revista: www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"Vindrà el teu cos que suaument em poses en el meu cos quan ens sentim ben junts, i floriran millor que mai les roses: a poc a poc ens clourem com un puny."

Raimon

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt.mollet.vo@gmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, cgtrubi@gmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

REPORTATGE

Pels propers mesos cal articular una mobilització i una contestació ferma i transformadora que desbordi el marc fixat pel full de ruta del sindicalisme i l'esquerra institucionals

Cal un projecte que impliqui una aposta per canviar de model

Tardor Calenta?

Estem per la unitat d'acció i la mobilització conjunta, però a partir d'una anàlisi coherent i crítica de la realitat actual i de com i perquè hi hem arribat, i amb un projecte i una pràctica realment rupturistes i transformadores. No volem acabar com en altres ocasions fent de simples comparses del sindicalisme institucional i una socialdemocràcia caducada i sense projecte de futur, sinó que volem ser actors reals d'un veritable canvi social.

CGT davant la "Cimera Social"

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

El passat 25 de juliol va tenir lloc a Madrid la 1a Cimera Social afavorida pels sindicats CCOO i UGT. La Cimera Social es va dotar d'una Declaració de Principis i d'un Full de ruta. En la seva constitució han participat diferents organitzacions sindicals, socials, veïnals, professionals, sectorials i fins i tot organitzacions empresarials. La 2a Cimera està prevista pel 10 de setembre. Mentrestant s'estan constituint rèpliques de la mateixa per Territoris i Comunitats Autònomes així com en sectors del món laboral.

Després d'analitzar la Declaració de Principis, la Full de ruta plantejada, tenir en compte les organitzacions que integren la Cimera Social i, especialment, valorar la dramàtica situació de retallades i reformes a la qual està sent sotmesa la majoria de la població, que estan provocant situacions d'autèntica emergència social, la Confederació General del Treball (CGT) manifesta:

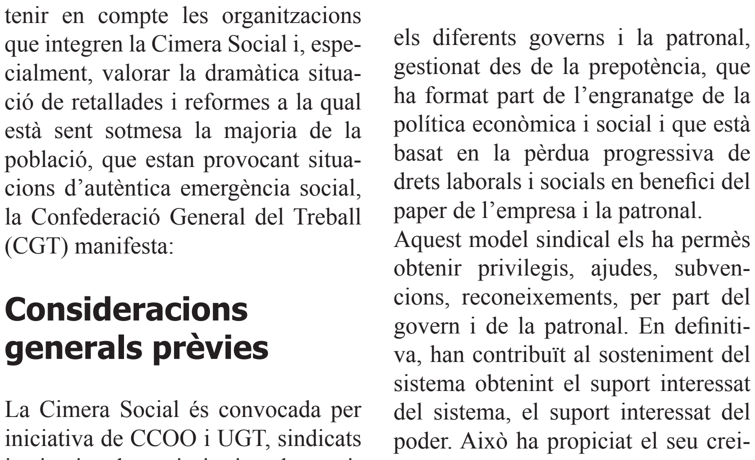
Consideracions generals prèvies

La Cimera Social és convocada per iniciativa de CCOO i UGT, sindicats institucionals, majoritaris pel seu nivell de representativitat, que exerceixen històricament de majoritaris en el sentit de protagonitzar de forma excloent el què, el com, el quan, el per què, el per a què de les mobilitzacions, de les convocatòries, de les reivindicacions, de la lluites sindicals.

Aquests sindicats institucionals han configurat en les últimes dècades un model sindical de concertació i pacte social que ha contribuït al sosteniment del sistema capitalista, gestant un model de relacions laborals i negociació col•lectiva, pactat amb els diferents governs i la patronal, gestionat des de la prepotència, que ha format part de l'engranatge de la política econòmica i social i que està basat en la pèrdua progressiva de drets laborals i socials en benefici del paper de l'empresa i la patronal.

Aquest model sindical els ha permès obtenir privilegis, ajudes, subvencions, reconeixements, per part del govern i de la patronal. En definitiva, han contribuït al sosteniment del sistema obtenint el suport interessat del sistema, el suport interessat del poder. Això ha propiciat el seu creixement exponencial i l'atribuir-se la representativitat de tota la classe treballadora, ignorant altres veritables lluites sindicals i socials en defensa de les i els treballadors i la pluralitat real existent.

En els últims anys, des de 2008, quan se'ns "va vendre" pel govern del PSOE l'actual crisi econòmica, una crisi financera del sistema capitalista, l'actitud i les pràctiques d'aquests sindicats institucionals, han seguit sent de pacte i concertació social arribant fins i tot a signar l'actual Reforma del Sistema Públic de Pensions pel qual es retarda l'edat de jubilació fins als 67 anys o signant el II Acord per l'Ocupació i la Negociació Col•lectiva amb la patronal en el qual ja es recullen moltes de les maldats que posteriorment ha desenvolupat el PP amb la seva Contra-Reforma Laboral.

Com a conseqüència de la intensa lluita sindical i social que la classe treballadora està mantenint contra la crisi, com a conseqüència de la lluita de les organitzacions sindicals i socials que representen l'anarcosindicalisme, el sindicalisme alternatiu, els moviments socials, el 15M, les assemblees populars... aquests sindicats majoritaris es van veure forçats a la convocatòria d'una primera Vaga General contra la política econòmica i antisocial del govern socialista el 29 de Setembre de 2010 i una segona Vaga General contra el govern del partit popular el 29 de Març de 2012.

Els efectes de les Vagues Generals no han sabut gestionar-los adequadament UGT i CCOO. La situació de la classe treballadora i classes populars és cada dia més dramàtica com a conseqüència de les retallades, les reformes, els rescats, el pagament del deute, com a conseqüència de les polítiques dictades des del Govern, la Unió Europea, el FMI, els especuladors usurers. La situació de conflicte social ha arribat a un nivell insostenible que està provocant la mobilització espontània de la societat.

Les reformes del PP vénen a aprofundir les reformes iniciades pel PSOE, provocant més atur, precarietat, retallades laborals i socials, privatitzacions, repressió, estafa a l'erari públic, reforma constitucional per a convertir al país en l'avantguarda dels estats neoliberals.

En aquest context, sorgeix una pèrdua de protagonisme i descrèdit del sindicalisme institucional i aquí interpretem, des de la CGT, la urgent convocatòria de la Cimera Social en el que considerem un intent de capitalitzar i protagonitzar la lluita sindical i social actual, però amb l'objectiu de no revitalitzar el conflicte social necessari per a una sortida social a la crisi, sinó de domesticar-lo, seqüenciar-lo, refredar-lo, adormint tota la lluita antisistema.

El rescat total del nostre país serà traumàtic, implicarà nous i enormes sacrificis de la majoria de la població, l'empobrida classe treballadora i classes populars, el que suposarà, sense cap tipus de dubtes, una amplificació de la conflictivitat social. La millor manera de frenar o canalitzar aquesta conflictivitat social i poder portar a terme les reformes imposades pel rescat, ens estan insinuant que ha de ser un govern de concertació nacional pp-psoe-nacionalistes, que impliqui a tots els partits polítics, que ens situï a tots en el mateix vaixell i amb la mateixa responsabilitat, un govern de tecnòcrates obedient als dictàmens dels grups financers, patronal i els mercats, un govern pretesament sense ideologia amb el qual la majoria es vegi reflectit o identificat.

La CGT no jugarà a aquest gran pacte de concertació nacional per a fer callar les protestes i desencantament populars, per a preservar els privilegis de la minoria, un gran pacte per a anestesiar a la dissidència, no contribuirà a uns "nous Pactes de la Moncloa", no es mobilitzarà per aquest canvi de govern per a seguir aplicant la mateixa política antiobrera, un pacte de la classe política que impedeixi un país revoltat en defensa dels seus interessos, un país callat i submís que permeti aplicar amb duresa i rigor les reformes.

Molt al contrari, la CGT, activament contribuirà al desemmascarament d'aquesta maniobra política en la qual sempre perden els més febles. Esperem que la Cimera Social no sigui el paraigua que doni cobertura a tota aquesta maniobra política.

Sobre la iniciativa de convocar la Cimera i la unitat d'acció

Per a la CGT, efectivament, són temps d'unitat d'acció però tenint clars els objectius pels quals lluitem i que compartim. És obvi que cal comptar amb una coordinació de totes les organitzacions que vertebren la societat però que, necessàriament, cal compartir els objectius de l'anticapitalisme, antipactisme, antidesarrollisme, anticreixement insostenible, anticonsumisme. Cal mobilitzar-se de forma unitària perquè la sortida a la crisi no sigui més del mateix, no sigui un nou capitalisme reforçat en els nivells d'explotació cap als treballadors amb una nova legislació laboral que afavoreix noves retallades de drets i llibertats.

Des de la CGT venim treballant per la unitat d'acció des de fa anys, intentant configurar un gran Front Sindical i Social ampli que doni respostes alternatives i reals per a una sortida social de la crisi. Aquest Front Sindical i Social ampli gestat des de l'anarcosindicalisme, el sindicalisme de classe i combatiu i els moviments socials ha de plantejar noves propostes de canvi de model, de repartiment del treball i de la riquesa, respostes de justícia social.

La mecànica de treball en els processos reals d'unitat d'acció són el debat des de la multilateralitat, la negociació de propostes, la presa de decisions col•legiada, la definició clara d'una plataforma de reivindicacions per les quals ens mobilitzem, el consensuar horitzontalment les dates de mobilització, de la vaga general, el contemplar el calendari d'altres convocatòries de mobilització.

Des de la CGT venim treballant per la unitat d'acció real, però definint abans la gestió de la unitat, la definició d'objectius. Prenguem-nos de debò el tema de la unitat d'acció i construïm una relació horitzontal d'organitzacions entre iguals que pretenen lluitar frontalment contra l'actual política i sistema capitalista.

La CGT a hores d'ara no serà comparsa de cap posada en escena en la qual el protagonisme real ho tingui el sindicalisme institucional. Què opina la Cimera del repartiment, de qui ha de pagar la crisi, de la reforma de les pensions...? Què han parlat els secre-

taris generals d'UGT i CCOO amb la presidenta Merkel, amb Mariano Rajoy o amb el Rei? Quina plataforma de mínims planteja el sindicalisme institucional? La realitat és més seriosa i complexa que l'aplicació d'un simple corró de majories.

Sobre la declaració de principis de la Cimera

La Declaració comença inculpant de la crisi al sistema financer nord-americà, justificant, per tant, i diferenciant indirectament, un capitalisme europeu de rostre humà, un capitalisme social que ha generat un estat del benestar en el qual patronal i classe treballadora hem "conviscut feliçment" durant més de trenta-cinc anys. En el cas concret del nostre país, es defensa el model de dret laboral creat amb la Transició democràtica i que ara s'està demolint. Per a evitar-lo, es torna a confiar en el propi sistema i s'aposta per guanyar un referèndum i propiciar l'avenç de les eleccions generals.
La Declaració no es qüestiona el sistema econòmic, polític, per contra, s'accepta el capitalisme com sistema i, en conseqüència, s'assumeix l'explotació laboral com sistema de relació social, es reconeixen les bondats del model de convivència dels últims 35 anys, en els quals s'ha coquetejat i jugat amb el capitalisme.
En la Declaració es confia a tornar a la situació laboral i social anterior a la crisi, amb mesures de reactivació econòmica que generin creixement, creació d'ocupació, augment del consum i en conseqüència, des del seu punt de vista, cohesió social. Per tant, es proposa sortir de la crisi amb les mateixes receptes d'explotació però amb una precarietat i degradació social inaudita.
No hi ha qüestionament de la UE que patim i que volem, ni del paper del Banc Central Europeu, ni del Fons Monetari Internacional, ni el pagament del deute, ni les alternatives a l'euro. No hi ha cap lloc a la crítica, a l'autocrítica, cap referència al passat, als pactes signats, cap responsabilitat sobre el que està esdevenint, tot ha estat perfecte en les últimes dècades de convivència, les i els treballadors hem viscut un conte de fades i hem estat molt felices. No hi ha cap qüestionament de la Transició democràtica.
La Declaració ignora absolutament la complicitat d'UGT i CCOO amb les reformes laborals aprovades, amb la reforma de les pensions, amb l'aprovació del Tractat de la Unió Europea, amb la reforma constitucional pactada entre el PP i PSOE per a pagar el deute i reduir el dèficit. No hi ha cap proposta alternativa en la Declaració. Es parla de mobilitzar-se però para què? amb quins objectius? No es defineix la convocatòria de la Vaga General, no s'opina sobre la desobediència civil pacífica, sobre la resistència civil, sobre desallotjaments, redadas a migrants sense papers...
No hi ha cap referència al canvi de model, al necessari canvi de sistema per a afrontar la veritable crisi estructural que subjeu a la crisi financera-econòmica, com és la crisi energètica, la crisi de recursos, la crisi climàtica, mediambiental, la crisi de model productiu i de creixement il•limitat, no plantejaments de repartiment i de justícia social.
En definitiva estem davant una Declaració de Principis que pretén portar-nos de nou al 2007 per a seguir apostant pel mateix model de creixement i sense cap alternativa. És una Declaració sobre la moderació, que pretén evitar respostes radicals, que aposta pel pacte social i l'entreguisme, que aspira a dignificar la imatge del sindicalisme institucional i que sigui aquest qui protagonitzi les protestes ja domesticades, ignorant, per exemple totes les mobilitzacions anteriors, totes les lluites que la societat ha vingut fent, amb centenars de manifestacions i accions que pretenen trencar la lògica del capital.
Per a la CGT, integrar-se en la Cimera Social i subscriure la seva declaració de Principis implica renunciar a un discurs diferenciat, renunciar a la nostra anàlisi, a les nostres idees, a la nostra autonomia. És necessari exigir responsabilitats del que està ocorrent i desenvolupar instruments per a la transformació social i no per al pacte i la resignació. la Cimera Social pot ser un instrument per a la resignació.

Sobre el full de ruta plantejat per la Cimera Social

Per a la CGT el plantejar un Referèndum al setembre, una posterior Consulta Popular a l'octubre, obviar la convocatòria de Vaga General a Euskadi, o no plantejar amb claredat o relegar la convocatòria d'una nova Vaga General a un incert novembre, representa un element distractor i desmobilitzador. El referèndum i la consulta popular no són les eines de la classe treballadora, són eines pròpies de la classe política, de la pròpia constitució, del propi sistema i com a tals són alienes a les nostres eines de lluita.
La CGT aposta per la mobilització permanent i per la convocatòria de Vaga General, sense més dilacions. El full de ruta marcada per la cimera respon més als interessos propis del sindicalisme majoritari institucional que persegueix recuperar la capacitat d'interlocució social que ha perdut i li està negant el govern actual del Partit Popular. Els que afavoreixen la Cimera volen protagonitzar el conflicte social per a descafeïnar-lo, volen allargar artificialment els temps de la lluita amb un calendari que difumina l'espontaneïtat i efectivitat real de la lluita social.
La CGT aposta per lluites sectorials, mobilitzacions, vagues de consum, ocupacions, accions directes... tot el que possibiliti incrementar la conflictivitat social, propiciant per a això una estratègia d'aliances amb el sindicalisme de base i combatiu i els moviments socials que permeti expandir propostes, principis, valors alternatius, anticapitalistes, valors de llibertat i justícia social.

Sobre les organitzacions que formen la Cimera

La CGT no pot integrar-se en l'estructura de la Cimera Social atès que algunes de les organitzacions que la integren mantenen objectius, plantejaments i ideologia absolutament contraposats a la CGT. És una cimera interclassista que no té com objectiu el canvi del sistema capitalista si no la seva reflotació, el posar pedaços, el tornar il•lusament a situacions de creixement semblants al període anterior a 2008.
La CGT com organització sindical de classe té com objectiu el canvi del sistema capitalista, no treballa només contra les retallades i la defensa dels drets laborals sinó que lluita per la transformació social, per una nova societat basada en la justícia social i la llibertat, per una nova societat alternativa al capitalisme, centrada en els interessos del ser humà i conscient de les limitacions dels recursos naturals.
Per altra banda, la CGT per coherència amb els seus propis estatuts que impedeixen l'afiliació de policies, guàrdia civil, militars, funcionaris de presons, cossos repressius... no pot integrar-se en una Cimera Social en la qual participen associacions i sindicats representants d'aquests col•lectius i d'organitzacions patronals.

Conclusió

La CGT manifiesta que en aquests moments, la millor eina que li queda a les i els treballadors i classes populars és la mobilització permanent, la lluita pels seus drets i llibertats, la Vaga General, sense dilacions, ni treves, ni distractors, ni instruments desmovbilitzadors, ni pacte social, ni burocràcies, ni referèndum, ni Consulta Popular...
- La CGT no s'integrarà en la Cimera Social
- No signarà la Declaració de la Cimera Social
- No donarà suport a la iniciativa que el Govern convoqui un referèndum sobre la política econòmica i antisocial
- No donarà suport la convocatòria d'una Consulta Popular sobre la política del Govern plantejada per les organitzacions que formen part de la Cimera Social
- La CGT si donarà suport i participarà de forma activa en totes les mobilitzacions que s'estan convocant per a potenciar el necessari conflicte social que ens condueixi a la convocatòria d'una nova Vaga General el més unitària possible en la pròxima Tardor.

Alternatives

Sí hi ha alternatives, sí és possible sortir de la crisi amb un altre model alternatiu al capitalisme. Quan es planteja una lluita per la transformació social i concretada en el temps, és necessari definir aquests objectius mínims a aconseguir amb les lluites, amb les convocatòries de les mobilitzacions, amb la Vaga General.
Des de la CGT entenem que cal contemplar un programa de mínims que inclogui:
- Retirada de tota la legislació laboral i reformes aprovades contra els drets de les i els treballadors.
- Protecció als milions de persones aturades fins que trobin treball.
- Protecció davant els desnonaments. Programa d'habitatges socials.
- Repartiment del treball, reducció de la jornada laboral, reducció de l'edat de jubilació.
- No a les privatització dels serveis públics: sanitat, educació, transports...
- No a les retallades socials i laborals.
- Desenvolupament de les ajudes a la dependència.
- No als ERO.
- Expropiació de les empreses que van ser públiques anteriorment i presten serveis bàsics a la societat.
- Reforma fiscal perquè paguin més qui més tenen.
- Persecució del frau fiscal.
- Ús dels diners públics per a l'economia productiva sostenible, per a la creació d'ocupació i no per a pagar el deute o rescatar bancs.
- Exigència de responsabilitats penals als causants de la crisi.
- Llibertat sense càrrecs per a totes les persones jutjades amb motiu de la seva militància sindical o social.
- No a la repressió.

CGT acorda un calendari de mobilitzacions per al setembre en camí cap una nova vaga general

SP Comitè Confederal CGT

La Confederació General del Treball, després d'analitzar la dramàtica situació de retallades i reformes a la qual està sent sotmesa la majoria de la població, entén que la millor eina que li queda a les i els treballadors i classes populars és la mobilització permanent, la lluita pels seus drets i llibertats, la Vaga General.
Sense dilacions, ni treves, ni distraccions, ni instruments desmobilitzadors, ni pacte social, ni burocràcies, ni referèndum, ni Consulta Popular... en conseqüència:
- CGT no signarà la Declaració de la "Cimera Social" del passat 25 de Juliol afavorida per CCOO – UGT.
- No recolzarà la iniciativa d'instar al fet que el Govern convoqui un referèndum sobre la seva política econòmica i antisocial.
- No recolzarà la convocatòria d'una Consulta Popular sobre la política del Govern plantejada per les organitzacions que formen part de la Cimera Social.
- CGT redactarà un comunicat públic dirigit a la societat i a les organitzacions sindicals i socials de les raons per les quals CGT no formarà part de la Cimera Social ni del seu "full de ruta".
- CGT recolzarà i participarà, de forma activa, en totes les mobilitzacions que s'estan convocant des de la pròpia CGT i des d'altres organitzacions sindicals i socials, en defensa dels drets laborals i socials, del sector privat i sector públic, contra les privatitzacions, contra les retallades, contra la reforma laboral i la política econòmica i antisocial del Govern... mantenint sempre els seus senyals d'identitat, el seu propi discurs, el seu propi bloc com a organització o participant en blocs unitaris, crítics, al costat del sindicalisme alternatiu i moviments socials...
Totes les mobilitzacions sectorials o territorials de CGT s'integren en el treball d'agitació social que condueixi necessàriament a la convocatòria d'una Vaga General el més unitària possible en la propera tardor.
- 12 de setembre a l'estat espanyol: Mobilitzacions del sector públic. La CGT participarà en aquesta convocatòria descentralitzada.
- 15 de setembre a Madrid: La CGT participarà activament en la manifestació i farà una crida a favor d'aquesta mobilització, com a bloc unitari, crític i diferenciat...
- 17 de setembre a l'estat espanyol: La CGT convocarà una Jornada de Lluita coincidint amb la vaga convocada en tot el sector ferroviari i la vaga en l'ensenyament de Madrid...
- 26 de setembre a l'estat espanyol: La CGT convocarà una Jornada de Lluita coincidint amb la Vaga General convocada a Euskadi i Navarra per ELA, LAB, ESK, CGT, CNT, STEEE-EILAS, EHNE i HIRU, amb el suport de més de 50 organitzacions socials d'Euskadi.
- Vaga general a la tardor: Fins a la determinació de la data de la Vaga General, la CGT seguirà treballant per aquesta convocatòria i per a això seguirà mantenint contactes, reunions, amb organitzacions sindicals i moviments socials a fi de convocar-la conjuntament.
Finalment la CGT convocarà una nova Plenària Confederal Extraordinària el 13 de Setembre per definir el Pla de Treball fins a la Vaga General i fixar la data concreta d'aquesta vaga.

Sobre la 'Declaració de la Cimera Social': sindicats majoritaris i resistències

Carlos Taibo

- I

Llegeixo la "Declaració de la Cimera Social celebrada a Madrid el 25 de juliol de 2012", un text que serveix de convocatòria per a un conjunt de mobilitzacions que s'han de desenvolupar en els pròxims mesos. L'han subscrit moltes de les organitzacions assistents a la reunió corresponent, amb CCOO i UGT al capdavant.

És un text desalentador en el qual no s'aprecia voluntat alguna, si més no retòrica, d'atreure a qui no estan pròxims. No constitueix, de cap manera, un mínim comú denominador: exclou, i amb claredat, a molts.

Conforme al que s'inclou en aquestes línies és obligat deduir que el que teníem abans de 2007, el moment de l'esclat de la crisi financera, era un model de perfeccions. Ens havíem dotat, pel que ens expliquen, d'un model de convivència que ha servit totalment durant ni més ni menys que 35 anys. I gaudíem d'una Constitució que encara avui posa en les nostres mans instruments importants.

La transició política no és, llavors, objecte de cap qüestionament en un escenari en el qual -se'ns diu- han despuntat els 'assoliments laborals' i l'Estat del benestar ha brillat amb llum pròpia. Com vulgui que cap esment es fa referent a això en el text que m'ocupa, està servida la conclusió que havíem resolt els problemes principals pel que fa a la situació de les dones, al medi ambient i als països del Sud. Si unes vegades el que s'imposa és el silenci -per a què parlar de l'OTAN?-, en altres resulta fàcil intuir un exercici d'adoració del creixement i del consum que diu poc d'una comprensió total dels nostres deures envers les generacions futures.

A semblant visió dels fets s'agrega l'afirmació, una miqueta sorprenent, que la consciència de que semblant paradís començava a esvair-se ha estat particularment visible, en els últims anys, en el món sindical, que repetides vegades hauria cridat l'atenció referent a això. Serà en les files del sindicalisme alternatiu. Perquè el registre de les cúpules de CCOO i UGT sembla molt distint: no consta que en el seu moment plantessin cara a la bombolla immobiliària, han acatat successives i impresentables reformes laborals, han fet altre tant amb el pensionazo i, per si poc fos tot l'anterior, no van dubtar a protegir l'any 2005 l'infame Tractat Constitucional de la Unió Europea, corresponsable de molts dels nostres mals d'avui.

En aquestes hores, i d'altra banda, aquestes cúpules no senten major interès a postular una tasca inexcusable: la que convida a separar el deute legítim de l'il•legítim, com si el seu designi de trencar les regles del joc fos, com sempre, limitadíssim. Sembla que els sindicats majoritaris són part del problema, i no els agents principals per a resoldre'l, i això per molt que avui intentin ocultar-lo.

Més enllà de tot l'anterior, el text arrossega dues tares insortejables. La primera assumeix la forma d'un oblit més: el que tot el que tenim avui és una conseqüència directa, i inevitable, del que teníem abans. Tornar a 2007 és, com horitzó mental, una necetat que beu d'una il•lusió òptica. La segona és la dramàtica absència de projecte que impliqui una aposta per canviar de model. És inevitable que, en aquestes condicions, a molts ens deixin fora.

- II

Algú podrà adduir, amb tot, que poc importen els textos de convocatòria i molt, en canvi, el sentit de fons d'aquesta última. Vegem llavors en què sembla consistir la 'resposta ràpida i contundent' que va anunciar setmanes enrere Fernández Toxo.

No sembla, d'antuvi, que s'ajusti a cap dels dos adjectius enunciats. Es promouen manifestacions en les quals el protagonisme ha de correspondre, per lògica, als sindicats majoritaris. Es proposa un referèndum sabent que no serà acatat pels nostres governants. Se suggereix que tal referèndum podrà ser substituït per una consulta popular. I, com última, desesperada i no clarament especificada solució, es contempla la possibilitat d'organitzar una nova vaga general que, com les anteriors, i atès que és legítim concloure que obeeix al propòsit principal de cobrir l'expedient, sembla cridada a tenir efectes limitats per molt que la lògica suggereixi que en aquest cas mereixerà majors suports.

Intento retratar l'anterior amb altres paraules: CCOO i UGT de cap manera desitgen, malgrat les aparences, un consens ampli contra les agressions que patim. El que pretenen, sense més, és recuperar protagonisme abrigallats per moltes altres organitzacions, de tal manera que un eventual fracàs resulti menys cridaner. Es tracta, en substància, d'amagar la responsabilitat que els dos sindicats majoritaris tenen en la deterioració de tantes relacions i d'ocultar la impotència pròpia carregant-la, fins a on sigui possible, sobre uns altres. Tot això en la confiança que ara, i a diferència de l'ocorregut en els dos últims anys, se sumaran a les protestes qui estan preocupats per la pèrdua de la seva paga extra tot i que no senten major inquietud per tota la resta de retallades. D'aquí, tal vegada, el to calculada i alarmantment lleuger del text de convocatòria al que m'he referit unes línies més amunt.

En la rebotiga, en fi, despunta una farsa més: la que en aquest camí que s'obre els partits ocuparan un paper secundari. És fàcil endevinar la regla mestra del joc: evitem formalment als partits, per a així sortejar un descrèdit major, però de cap manera trenquem amb el circuit tancat que alimenten aquests partits. Encara que caldrà confirmar-lo, sembla que el PSOE se suma a la iniciativa, que li resulta còmoda a l'efecte d'ocultar que manca d'un projecte alternatiu al del PP (esperem a veure el que passa, això sí, a l'empara dels seus coquetejos amb un eventual govern de coalició de pretesa condició tecnocràtica). Mentre, IU no dubta a emetre senyals que mostren la seva disposició a ocupar l'espai socialdemòcrata que el PSOE ha deixat lliure. No parlo d'altres formacions polítiques perquè la convocatòria que ara m'interessa té, per omissió, un rotund caràcter espanyol i no sembla parar esment a les realitats sindicals i socials pròpies dels llocs en els quals el discurs i les pràctiques corresponents presenten perfils diferenciats.

La conseqüència final, i la més important, és fàcil d'enunciar: la fórmula que s'intenta desplegar, encaminada en essència a salvar la cara a les cúpules dels dos sindicats majoritaris, obeeix al clar propòsit de frenar respostes més robustes. Que en ella -ho repetiré una vegada més- no hagi cap proposta de canvi de model ho diu tot.

- III

La gent ben intencionada assenyala una vegada i una altra que cal sumar enfront de les agressions. Bé està. Però immediatament cal preguntar-se què és el que proposem enfront d'aquestes agressions -no vagi a ser més del mateix- i si aquells amb qui anem de la mà sumen realment. Tenint en compte del seu registre de tant temps, acudir al compàs dels sindicats majoritaris, és realment sumar o és convidar a la desafecció?

Sobre aquesta base no hi ha mínim comú denominador que valgui. El que despunta és un joc molt similar al que abracen els nostres governants: com ells, CCOO i UGT pretenen plantar cara a una situació extrema, sí, amb els mateixos instruments que ens han conduït a ella, i entre ells un sindicalisme de pacte obstinat a acatar respectuosament les lleis i cada vegada més somort i desacreditat. Perquè res falti, el que s'intueix per darrere és un intent de construir ficticis consensos com els que es van fer valer a principis de 2003 a la calor de les protestes contra l'agressió nord-americana a L'Iraq. Cridaner és referent a això, per afegiment, que el document de convocatòria es limiti a recordar el significat d'una data, el 19 de juliol, en la qual els sindicats majoritaris van liderar manifestacions a les quals es van sumar, amb criteris les més de les vegades distints, moltes altres gents. Que curiós és que s'oblidi que el 15-M porta un any en el carrer amb demandes i pràctiques de perfils significativament més radicals. Pel que sembla, només interessen les protestes pròpies o, el que és el mateix, les més moderades.

Extrec una conclusió ràpida: per a donar suport al que de saludable pugui haver-hi -em temo que poc- en la fulla de ruta dissenyada pels sindicats majoritaris no hi ha cap motiu per a sumar-se a una iniciativa com la que ara m'ocupa. La tasca de les persones conscients de la necessitat inexorable d'articular una contestació ferma i transformadora consisteix abans de res a desbordar el marc fixat per aquest full de ruta. Sense perdre en cap moment els senyals d'identitat propis. En aquesta tasca han d'estar el sindicalisme alternatiu, els moviments socials que resisteixen, el gruix del 15-M i totes aquelles persones que estan decidides a trencar els diferents cordons policials que ens envolten.

** Carlos Taibo és activista social, escriptor, editor i professor Titular de Ciència Política i de l'Administració a la Universitat Autònoma de Madrid. Text publicat a Kaos en la Red.*

Cap a una Vaga de la societat ... en General

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Ja fa temps que la CGT comparteix amb sindicats alternatius i de base i amb moviments socials d'esquerres la clara i absoluta necessitat de treballar i, millor encara, de treballar plegats per a establir un marc d'oposició constant i efectiu contra les polítiques regressives i destructives que els últims anys els parlaments europeu, espanyol i català ens estan imposant sota la justificació de la crisi econòmica.

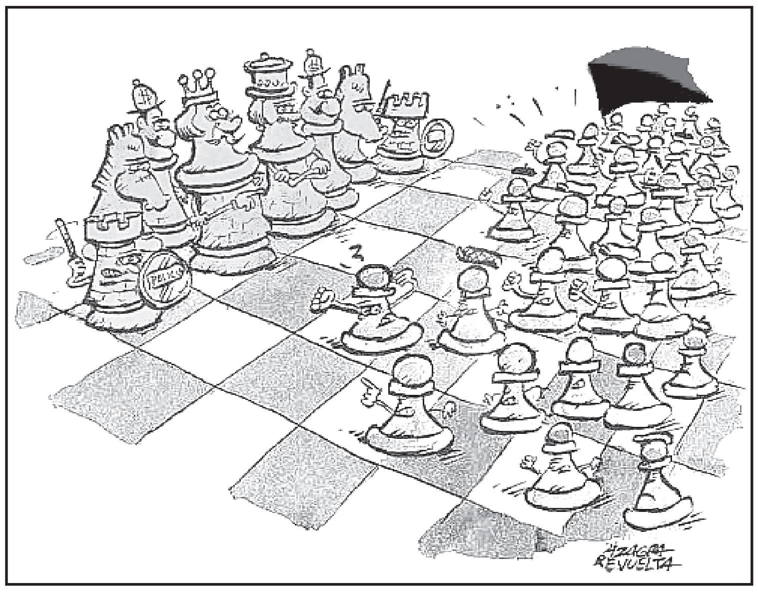
No importa si és el sistema capitalista o les polítiques neoliberals les que determinen que tot ha de funcionar sota l'únic imperi dels diners i de l'acumulació d'aquests, tant se val. El que importa és que aquells que s'omplen la boca dient que ens representen i que són demòcrates perquè es presenten a eleccions cada quatre anys, estan sota la pressió d'uns altres que ningú no ha escollit i que són els que posseeixen el poder econòmic, al qual els primers se sotmeten tot elaborant les lleis que a nosaltres ens ofeguen.

Som la gran majoria dels ciutadans, els que vivim, o vivíem, d'un sou mensual els qui rebem les garrotades de les retallades; som els cuidadors de tercers que no rebem l'ajut promès; som les malaltes que confiem en el sistema sanitari públic les qui hem de pagar més cares les receptes i hem de patir retallades a l'atenció dels CAP o a les intervencions als hospitals; som els discapacitats que ens retallen la nostra integració; som els estudiants que patim la pujada de les matrícules; som els ecologistes que veiem que ens destrossen el litoral per poder edificar ports nàutics o més xiringuitos a costa de la costa; som les treballadores de l'empresa pública que veiem com el nostre sou es congela primer i es rebaixa després en tant que els nostres caps continuen en cotxes oficials per anar a sopars de ric; som els empleats no funcionaris de les empreses públiques que patim les mateixes retallades econòmiques i encara més tisorades de condicions laborals; som els de les empreses privatitzades del transport que fem la mateixa feina que els de la pública, cobrem menys i tenim menys garanties; som els desnonats perquè un dia vam creure el que se'ns deia que podríem comprar i després ens han deixat sense poder pagar; som les acomiadades després de 30 anys a l'empresa perquè no som rendibles i som barates de substituir; som els qui ells anomenen antisistema perquè a més de no voler que ens retallin sous tampoc volem que ens retallin drets i llibertats i se'ns pixin a sobre; som els treballadors vinguts de fora, usats com a mà d'obra barata i als que, al drama de les retallades, s'hi afegeix la negació dels drets bàsics de ciutadania i, ara, també de l'assistència sanitària; som...

Per tot això refusem frontalment totes les mesures econòmiques d'aquest i de l'anterior govern: perquè no són per a la defensa del nivell i qualitat de vida de la població sinó de l'economia d'uns pocs. Considerem positives totes les accions que es facin per cercar unitat d'acció entre aquells que, d'una manera o una altra, sabem que aquest no és el nostre sistema social i en volem un altre. Estem segurs que cal una mobilització permanent, diversa, imaginativa, sorollosa i creativa per tal de fer que la societat tota vagi prenent el tren de no deixar a les mans d'altres la gestió de la seva vida. Ara mateix, totes les convocatòries que rebutgin les retallades i el manteniment de l'estatus de poder establert les hem de sentir com a nostres. Hi hem de participar en la mesura de les nostres possibilitats, no de les nostres afinitats.

Ja se n'han realitzat durant l'estiu i hi ha preparades noves mobilitzacions i vagues per al setembre i octubre, a empreses, barris i sectors; també vagues de consum. Tot això pot crear bones condicions per a una vaga general -cap a la tardor- real, forta i efectiva. Una vaga que aplegui a qui treballa i a qui ha perdut la feina, a qui estudia i a qui té cura de la llar, a qui rep la pensió i a qui no té contracte...

La vaga general no és l'acció d'un sol dia ni resol res per ella mateixa: funciona i té sentit si és la culminació d'un procés i la demostració de què junts podrem arribar a canviar les coses.

Aquesta darrera tongada de retallades ha deixat palès que aquests governs només tenen els ulls posats en els bitllets que hi ha a les seves butxaques i a les dels seus amics i/o propietaris. No té cap respecte per a l'ésser humà, sigui immigrant, malalt crònic, pensionista... No té respecte per cap pacte social que estableixi que qui treballa és un ésser digne que no hauria de poder ser despatxat, sense avís, només perquè el cost, en diners, de fer-ho és pràcticament zero. Ja només faltava el "¡que se jodan!", ara ja ens ho han dit alt i clar.

Som-hi tots i totes, cadascú a la seva manera i amb les seves propostes, però tots cap a aturar aquestes malifetes i a sentir-nos capaços de rellançar les alternatives que tant de temps fa que la societat, i nosaltres dins d'ella, proclamem. Exigim, defensem i creem: cooperatives econòmiques i socials, horts urbans i agraris que fomentin l'autoconsum ecològic, centres socials ocupats, banca ètica, energia neta, serveis públics de qualitat, empreses públiques al servei de la població, recuperació d'espais públics a les ciutats, una agricultura al servei de la sobirania alimentària de les persones...

Tot això és el que realment motiva i el que s'aconsegueix amb una vaga general: revertir la situació des de la negativa crisi que ens imposa el Capital a la positiva societat amb justícia social i llibertats individuals i col•lectives que serem capaços de fer si som els amos de les nostres pròpies vides.

Importants mobilitzacions el 19 de juliol contra les retallades del PP

Redacció

El 19 de juliol vam ser testimonis de una de les mobilitzacions més exitoses i massives dels últims temps arreu de Catalunya i Balears, amb manifestacions en contra de les polítiques antisocials i neoliberals del PP, en les quals va participar la CGT, a Barcelona, Terrassa, Sabadell, Girona, Tarragona, Tortosa, Lleida, Mollet, Vic, Igualada, Reus (el 21J), Palma,... sumant un total d'unes 500.000 manifestants al conjunt de Catalunya i més de 50.000 a les Illes Balears.

Una riuada humana de 400.000 persones va col•lapsar Barcelona el 19J. Pel matí es van viure talls de trànsit en diversos punts de la ciutat i en diverses empreses, amb forta implicació dels afiliats de CGT, un matí de mobilitzacions descentralitzades que es van fer notar. Ja a la tarda la CGT vam realitzar una concentració enfront de la seu central de CiU als quals fem responsables de ser els que realitzen les retallades en sanitat, educació, serveis socials, etc i a més donen suport a totes les retallades que promou el PP, quan no són ells els ideòlegs de les retallades. Ens vam concentrar unes 750 persones que després vam baixar en manifestació fins a la Plaça Urquinaona, creixent fins a prop de les 2.000 persones, i ja quan vam arribar on començava la manifestació unitària el numero de persones que se'ns va anar sumant va anar incrementant-se. La manifestació amb la resta de forces sindicals va ser una marea immensa de persones que va transcórrer per la Via Laietana fins a finalitzar amb la lectura d'un manifest.

Important també va ser la manifestació pels carrers del centre de Palma amb participació d'unes 50.000 persones.

Una important jornada de mobilització per fer front a les polítiques neoliberals en contra de la majoria social, que suposen un frau democràtic, que beneficien els oligopolis financers, a costa de retallar prestacions socials a aturats, pensionistes, treballadors/es, estudiants i al conjunt de la societat, una resposta al carrer que reclama un canvi radical de polítiques socials i laborals.

Des de CGT ens felicitem en contribuir a que des d´arreu del territori s'hagi impulsat, des de l'autonomia i la unitat d'acció sindical, a aglutinar un nombre històric de gent al carrer el 19J, un fet que ens esperona a continuar treballant per la convocatòria de la propera vaga general per a la tardor en que conflueixin les luites socials i laborals, per fer-la massiva i participativa per aconseguir aturar el desmantellament de drets socials i laborals.

Concentracions a les seus del PP el 12 i 13 de juliol

Prèviament al 19J, es van realitzar diverses mobilitzacions els dies 12 i 13 de juliol contra les mesures regressives i les noves retallades aprovades via R.D. 20/2012 pel Govern del PP.A Barcelona, la tarda del dia 12 es va produir una concentració davant de la Delegació de Govern contra les noves retallades convocada per diversos sindicats. CGT vam decidir fer a més una manifestació en què van participar al voltant de 1000 persones, acabant davant del local de la patronal, on es va llegir un comunicat. Per altra banda, el divendres 13 de juliol es van concentrar unes 500 persones davant la seu del PP al carrer Urgell.

El 13 de juliol també es van portar a terme concentracions davant les seus del PP de nombroses ciutats (en alguns casos amb manifestació inclosa), participant la CGT en diverses d'elles, com El Vendrell (200 persones), Reus (100), Manresa (500), Sabadell (100), Terrassa (75), Lleida (80) Mataró, Vilafranca,...

Estiu, tardor... foc i etcètera

Jordi Martí Font

És a l'estiu, aquest estiu que ara passa, l'estiu del 2012, quan els governs de Rajoy, Fabra, Bauzà i Mas (tots al servei dels amos rics que ens porten com a societat cap al penyasegat) han premut més l'accelerador. I no ho fan per malícia sinó per pura cobdícia. Ens apliquen les mateixes polítiques d'espoli que fa una dècada aplicaven a les perifèries de l'Imperi i que nosaltres combatíem demanant la condonació del seu deute extern. Dèiem que era una forma d'imperialisme, una forma de dominació colonial. I més enllà de totes aquestes paraules, el que realment suposava era pura cobdícia. Cobdícia que els feia bombardejar la perifèria igual que ara bombardegen el mig centre i demà el centre si en poden recollir beneficis. I no és cap metàfora no pensada. Com les bombes, els rescats, els crèdits, etc., suposen la destrucció total del que toquen alhora que fan rics els qui llencen les gràcies a la seva cotització borsària. Alhora els efectes colaterals que produeixen comporten la destrucció del que s'anomenava "estat del benestar" i el dret de conquesta aplicat a les seves restes, que són convertides ràpidament en dividends per als que llencen les bombes. Negoci rodó. Cobdícia extrema.

I tot seria molt més complicat de portar a la pràctica o impossible d'aplicar, sense aquesta versió de l'ultracapitalisme extrem que imposa el Banc Central Europeu amb l'ajuda de la superestructura de la Unió Europea (on es veu que els independentistes del Principat ens volen portar l'endemà que facin un estat amb les quatre províncies). La Unió Europea, el Banc Central Europeu, l'euro... la calor de l'estiu només els pot podrir, encara més. No són Europa sinó la forma que el capitalisme ultra ha pres en aquest tros de món. Això sí, ben venuts com a garantia de pau i prosperitat, de modernitat, de felicitat fins i tot. La propaganda, ja se sap, ens pot fer creure que fa fresca enmig de la calor asfixiant de la cubeta de Móra. I en aquest cas la propaganda ha estat massiva, total, disciplinada i tan falsa com calia.

És enmig de la calor avivada pel foc que ens crema boscos i paisatges que les amenaces de colonització i de convertir-nos en un protectorat sense cap mena de poder de decisió sobre els assumptes que regeixen la nostra vida pública s'estan materialitzant cada dia més. Un protectorat ple d'obrers sense drets que treballen cada cop més a canvi de... la subsistència i la reproducció de la força de treball. Un protectorat amb exèrcits de pobres indisciplinats que s'arremolinen al voltant dels contenidors de la brossa (que a Girona s'estalvien tancant-los amb candaus per l'espectacle de la misèria a cada carrer, al centre de la ciutat). Ja l'hem remarcada prou la importància de la propaganda...

Un estiu d'amors que van i tornen, pugen i baixen i mai es conformen, de paraules que es perden per concerts de rock i orquestres mediocres de festa major i música enllaunada. Un estiu com tots els estius però amb personalitat pròpia, especificada per aquests divendres criminals en què els amos ens anuncien què ens robaran la setmana que ve, just abans del cap de setmana festiu, i com ho faran.

I jo em pregunto sobretot si serà aquest l'estiu que passarà a la història com el precedent d'unes mobilitzacions multitudinàries sense espectacle, per tant reals, que van poder capgirar el curs de la història... i espero que sigui així. Tot i que si només ho espero i ho esperem tingueu clar que no serà. I encara els queda tant per robar-nos... anar al metge quan estem malalts, tenir escola per als nostres fills, tenir vacances pagades qui treballa, tenir alguna cosa d'atur qui no ho fa...

Al setembre, o a l'octubre... ens cal posar-ho tot damunt la taula per fer sentir la nostra veu, però no només per a això. Si tenim prou força –i pot ser que la tinguem- la tardor ha de ser tan calorosa com l'estiu, tot i que sense platja. Pel que fa a moviments socials, el suïcidi està permès... i qui es vulgui apartar que ho faci, però els objectius són ben clars i diàfans. O guanyem ara o preparem-nos perquè el que hem vist fins ara no ha estat res. Per tant, arrisquem-nos, utilitzem la intel•ligència i no deixem que els moderats potinegin més. Però no caiguem tampoc en violències estèrils sense sentit. Cal que anem a l'arrel del problema i aquest no és altre que el sistema capitalista i l'autoritat, les dues cares de la mateixa moneda. Ens hi va tot...

** Jordi Martí Font és periodista, escriptor, treballador de l'ensenyament i afiliat a CGT Tarragona*

El govern espanyol s'entesta en empobrir als més febles

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

El govern endureix l'accés a l'ajuda de 400 euros i amb l'avantprojecte de la Llei de mesures de flexibilització i foment del mercat de vivendes que fomenta el desallotjament exprés no afronta el problema de l'habitatge.

Per a la CGT, en el Consell de Ministres del passat 24 d'agost, segons recull el BOE del dissabte 25 d'agost, el govern autoritari i populista del PP, com bon govern d'ultradreta, un govern il•legítim socialment, en clar frau "democràtic" i valedor dels interessos de les grans corporacions empresarials i financeres, torna a aprovar mitjançant un altre "decretazo", noves mesures econòmiques i socials per a acarnissar-se contra les i els més febles.

El govern afronta el major problema del país de l'única manera que sap fer-lo, amb malvolença cap a les persones en atur, empobrint encara més a qui menys tenen, a l'endurir les condicions d'accés a l'ajuda econòmica anomenada Pla Prepara, exigint 12 mesos continuats d'atur, retirant l'ajuda a qui fins a ara podien rebre-la, tenint en compte els ingressos del conjunt de la unitat familiar on viu la persona parada per a treure-li aquest dret, exigint demostrar documentalment que es porta buscant treball els últims trenta dies.

Ja al juny aquest govern va reduir i va endurir les condicions d'accés a la prestació per atur de les persones parades disminuint les quantitats a cobrar amb la finalitat d'incentivar "la recerca d'una ocupació" que a dia d'avui es nega a gairebé 6 milions de persones augmentant a l'una els impostos directes i indirectes a la classe treballadora.

Dels gairebé 6 milions de desocupats/des estadísticament comptabilitzats (EPA) - gairebé 25 persones de cada 100 en edat de treballar-, entorn de 800.000 famílies no tenen ingressos de cap tipus, 1.800.000 llars tenen a tots els seus membres en l'atur, més de 2.600.000 manquen de qualsevol cobertura social, no perceben ni prestació contributiva, ni subsidi d'atur ni renda activa d'inserció, ni subsidis eventuals agraris, ni són beneficiaris del Pla Prepara (els 400 euros). A més, la EPA ha mostrat que existeixen prop de 400.000 persones que ni treballen ni busquen ocupació, per entendre que no serveix per res. Del que visquin, no és un misteri, possiblement de les famílies o de la xarxa de solidaritat familiar, denominada "matalàs social".

Amb aquesta reforma del Pla Prepara, el govern del PP pretén xulejar a les 200.000 persones que vénen rebent aquesta "ajuda de beneficència dels 400 euros per 6 mesos i una sola vegada". Al govern no els importa que el 52% dels joves no puguin treballar, amb la qual cosa tenir una "llar pròpia i independent" es converteix en una quimera i un contrasentit. És a dir , primer se'ls nega la vida autònoma o un projecte de futur, a l'impedir-los treballar i segon, es carrega a la xarxa familiar, la seva manutenció i desenvolupament de la seva vida.

Tot aquest atemptat contra la dignitat és un suma i segueix a la retallada pressupostària que s'ha dut per davant 65.000 milions d'euros que surten de totes i tots i que ens permetrien mantenir uns serveis públics de qualitat, a més d'altres 10.000 milions de retallades en sanitat i educació demostrant la seva incapacitat de generar ingressos i reduint serveis públics en comptes d'augmentar la càrrega impositiva dels quals més tenen.

A més en els pròxims mesos viurem centenars de milers d'acomiadaments d'empleades i empleats públics a través dels ERO que, per la normativa imposada per aquest govern, s'estan realitzant en les administracions públiques, empreses i organismes públics, ajuntaments i comunitats autònomes.

I això es fa, al mateix temps que s'ultimen les condicions per a lliurar-los als estafadores del sistema financer i immobiliari, altres 100.000 milions d'euros, els quals sortiran dels acomiadaments de milers i milers de persones que treballen en la funció pública (personal d'educació, de sanitat, d'ajuntaments, de comunitats autònomes, de mitjans de comunicació públics, de la retirada de la paga extraordinària de tots els organismes públics, de les privatitzacions, etc, etc), de la pujada de l'IVA, de la pujada dels preus de tots els serveis públics, de la retallada de les prestacions socials.

Alhora que endureix els requisits de l'ajuda de 400 euros el govern ha presentat un reglament per a realitzar els desnonaments de manera exprés i en quinze dies poder desallotjar als inquilins d'un habitatge en lloguer, demostrant així el menyspreu que senten els nostres governants cap a les persones que majors necessitats socials tenen.

Per a la CGT no és l'hora d'un referèndum, ni una consulta popular sobre la política del govern, és l'hora de mobilització permanent, l'hora d'una nova Vaga General laboral i social que serveixi a les i els treballadors i societat en el seu conjunt per a recuperar els drets que ens estan arravassant i doni una resposta social a una crisi que nosaltres i nosaltres no hem generat.

Contra el nou pla d'ajustament del govern espanyol

En marxa un procés de mobilització cap a una nova vaga general

SP Comitè Confederal de la CGT

El nou Pla de Mesures d'Ajustament aprovades pel govern del PP el passat mes de juliol, implica recaptar 65.000 milions d'euros del poble per a donar-los als banquers especuladors i prestadors usurers, i inclou mesures com la pujada de l'IVA, la reducció de prestacions per atur, l'eliminació de la paga extra a les i els empleats públics, els acomiadaments massius en les administracions públiques, la reducció de la despesa social per a ajudes a la dependència...

Amb el nou Pla de Mesures d'Ajustament el Govern ha ocultat informació i manipulat l'opinió pública, mentre enganya, menteix i roba a la majoria de la població. El passat 11 de juliol, el President del Govern espanyol no va anunciar en el Parlament totes les mesures del Nou Pla d'Ajustament. El divendres 13 de juliol, el Govern no va informar de totes les mesures aprovades en el Consell de Ministres. El dissabte 14 de juliol, el BOE publicava aquestes mesures però tampoc informava dels milions d'euros que es retallaran per a pagar als banquers i mercaders especuladors (aquesta informació es publica en una pàgina web d'economia europea). Rajoy ha incomplert el seu programa electoral i ha apujat impostos, però un cop més ha deixat ben clara la seva ideologia: fer política al servei de l'1% i en perjudici del 99% de la població. Per a la CGT, el govern del PP està prenent el pèl a tot el poble, no només robant-lo, sinó ofenent a la seva intel•ligència, manipulant la informació, ignorant les pròpies regles del joc democràtic parlamentari.

Les mesures més destacades del Pla són les següents:

- Baixada de les prestacions per atur fins al 50% de la base reguladora a partir del sisè mes. Possible suspensió de la prestació per part de l'INEM al seu antull si "creu" que hi ha frau.
- Rebaixa en indemnitzacions per acomiadament del FOGASA en un 32%. Eliminació del subsidi a majors de 45 anys. Els desocupats que cobrin els 426 euros podrien perdre la prestació si viatgen a l'estranger.
- Reducció de les cotitzacions de les empreses a la seguretat social.
- Baixada del 15% en les prestacions derivades de la Llei de Dependència i supressió de l'abonament de cotitzacions per a les i els cuidadors.
- Eliminació del 65% de les ajudes socials destinades a l'assistència de dones i nens víctimes de violència masclista, exclusió social, drogodependències, immigrants, etc... (aquesta mesura va ser anunciada el dimarts).
- Eliminació de la paga extra de nadal a totes i tots els empleats públics. Reducció de dies de lliure disposició i eliminació dels dies per antiguitat per al personal de totes les Administracions. Eliminació dels complements per IT. Es facilitarà la mobilitat dels empleats públics.
- Suspensió dels Convenis Col•lectius en tot o en part per al Personal Laboral de totes les Administracions Públiques segons el parer de l'administrador de torn.
- Pujada general de l'IVA del 18% al 21% mentre que el reduït, que s'aplica a la majoria de productes alimentaris, productes sanitaris, transport terrestre de viatgers, entre d'altres, s'apuja dos punts i arriba al 10%, minorant el llistat per a dur-los al general; el superreduït es manté en el 4%.
- Pujada d'impostos indirectes com els combustibles, alcohol i tabac.
- Pujada dels impostos a les i els autònoms de fins a un 4% al que cal afegir la pujada de l'IVA d'altre 3% que aquest col•lectiu abona trimestralment.
- Reducció en un 30% l'ajuda al lloguer per a joves que ja ho tinguessin concedit i eliminació de l'ajuda a nous sol•licitants.
- Eliminació de la deducció per adquisició d'habitatge habitual a aquelles persones que l'haguessin realitzat abans de 2006 i també a partir del 2013.
- Privatització d'empreses públiques com Renfe, Adif i Aena.
- Liberalització d'horaris comercials per a explotar-nos més i millor.
- Es retallaran o es suprimiran empreses públiques locals.
- Creació d'un nou instrument financer que garanteixi liquiditat a les comunitats autònomes

Aquestes mesures suposen un nou atac frontal i definitiu als drets socials, econòmics i laborals contra la població en general i contra la classe treballadora en particular, s'acumulen a la resta de reformes anteriors contra les quals venim lluitant des de fa anys: reforma laboral, negociació col•lectiva, reforma pensions, repagament de la sanitat, privatitzacions, retallades en despeses socials, retallades en els Pressupostos Generals de l'Estat, etc.

Aquest Nou Pla d'Ajustament, afecta a la majoria de la població, les mesures suposen les majors retallades socials de la història de la democràcia actual (65.000 milions en dos anys), són una enorme estafa per a acabar els drets bàsics de la classe treballadora, del sector públic i sector privat, de les persones en atur, persones dependents i els col•lectius socials més populars i precaris. Les mesures donen un cop mortal al sistema de relacions socials i laborals que veníem coneixent.

A això cal sumar els realitzats pel govern del PP amb anterioritat com la Reforma Laboral, pujada d'impostos, Pressupostos Generals de l'Estat 2012, les retallades en Educació que suposen l'eliminació de les beques d'estudi, d'ajudes a menjadors escolars, pujades de les taxes universitàries i acomiadament de milers de docents, o les retallades en Sanitat que inclouen el repagament sanitari de les medicines, el tancament de llits hospitalaris i centres ambulatoris i l'acomiadament de milers de treballadors del sector, tot això al costat de les que va prendre el govern anterior sobre retallades en despesa social, Reforma de les Pensions, Negociació Col•lectiva, reducció de salaris, ...

Amb aquest atracament social, el govern aprofundeix en la seva idea que la crisi l'hem de pagar les capes socials més febles, les i els treballadors del sector públic i privat, les persones pensionistes, les i els dependents, les persones sense treball ni ingressos, les dones i nens víctimes de violència domestica, … i amb això, sostenir els privilegis i la corrupció de qui ens governen, dels especuladors i evasores d'impostos, dels rics i poderosos. No hi ha una sola mesura que perjudiqui a les empreses.

A més, tots aquests ajustaments no fan sinó empobrir més a la societat propiciant amb això l'atur i aprofundint en una recessió econòmica que ens duu a la ruïna a totes i tots.

Des de la CGT hem de dir amb total rotunditat que ja és hora de canviar, és l'hora de la mobilització general com societat i exigir en els carrers, en el treball, en les empreses, el que és nostre per dret. És hora de sumar totes les voluntats, perquè l'agressió és contra tota la societat, és l'hora convocar una Vaga General que freni d'una vegada per sempre aquesta agressió salvatge que estem patint.

És necessari sortir als carrers tots els dies, acabar amb la pau social i no parar de lluitar fins a aconseguir acabar amb aquest sistema injust i desigual. Per això, tornem a fer una crida a tota la població, a les organitzacions socials i sindicals, perquè junts sortim a defensar els drets i llibertats que la societat espanyola necessita recuperar de manera urgent.

Davant aquesta importantíssima agressió és necessari buscar la major de les confluències en el conjunt de la societat, entre les organitzacions sindicals i socials, per a aconseguir frenar aquest atac ideològic i estratègic que ens farà retrocedir dècades en els nostres drets i en el desenvolupament econòmic i social de qui vivim i treballem en aquest país.

La CGT no s'aturarà en la seva obstinació de seguir en lluita fins a acabar per revertir totes i cadascuna de les mesures antisocials i econòmiques adoptades pels diferents governs des del començament de la crisi.

Fem una crida a tota la població, en actiu o desocupada, pensionistes, estudiantes, joves, persones dependents, immigrants... a participar en totes i cadascuna de l'accions i mobilitzacions que s'han convocat i es seguiran convocant per part de la CGT com les convocades per la resta d'organitzacions socials i sindicals, contra les mesures instaurades per aquesta classe política que pretén enfonsar definitivament els drets conquistats durant generacions de lluita i s'ha replegat definitivament als interessos dels mercats, especuladors, banquers del nostre país i de la UE.

Per això promovem assemblees en centres de treball, manifestacions, concentracions, marxes, cassolades, ocupacions de centres de treball, vaga en l'ensenyament al començament del nou curs escolar, vaga en els serveis públics, vaga en el sector ferroviari, manifestació a Madrid el 15 de setembre, vaga general a Euskal Herria el 26 de setembre, jornades de mobilització,...

Des de la CGT apostem per la confluència de totes aquestes mobilitzacions en la convocatòria d'una nova Vaga General a la tardor capaç de donar resposta a la classe treballadora i al conjunt de la societat davant aquest atropellament social que patim qui no hem generat cap crisi.

L'ALTRA REALITAT

Construint la vaga general

Pepe Berlanga

A ningú li resulta ja estrany que contínuament es parli de la crisi, tertulians analitzant les raons i reafirmant que l'única sortida possible és la que el govern de torn engega, és el pa de cada dia, fins i tot quan no lse l'esmenta, quan deixa de ser el centre del debat, ja comencem a trobar-la a faltar.

En aquest context, l'administració del Partit Popular ni tan sols durant el període estival ha sabut romandre quieta, el salvatge atac consumat a mitjan mes de juliol és l'exemple més significatiu d'aquestes polítiques de contínues retallades, l'única alternativa a una situació econòmica de resultats impredictibles, diuen.

Però, no satisfets i donada la inexistent resposta global, ja anticipen noves mesures, encara que amb tota seguretat cap la possibilitat que es relaxin fins a transcorregudes les Eleccions a Euskadi i Galícia, és a dir, que no és improbable que, fins a passada la celebració d'aquestes el 21 d'octubre, romanguin relativament tranquils o, si més no, els ajustaments siguin de menor calat o d'un cert tall populista, ara bé, la que s'aveïna serà sonada.

Són múltiples les capes de la societat que vénen sofrint les constants agressions, organitzant-se en plataformes específiques com oposició a la "passivitat col•lectiva" i davant aquest esdeveniment és necessari un referent comú, capaç d'unificar les lluites, de fer-les confluir en una gran resposta que soscavi els fonaments d'aquest sistema malalt i el tractament del qual de xoc està resultant tan perniciós.

I en aquest ambient tan animós, la CGT hem anunciat una vaga general a la tardor. Res que objectar sobre la imperiosa necessitat de la seva celebració, ara bé estem treballant l'entorn perquè sigui reeixida? ens relacionem amb els sectors que caminen contra les retallades? Per aquests motius i davant l'adveniment de noves voltes de rosca, el nostre Sindicat ha de treballar braç a braç amb qui s'enfronten a aquestes violentes accions, sense fer-li fàstics a ningú, inclusivament amb qui no coincidim, ni en els mitjans ni en l'objectiu final, el contrari seria un suïcidi, l'enemic és tan poderós que no podem permetre'ns la divisió de forces, temps hi haurà per a recalcar les nostres disjuntives.

Quant al com hem de programar-la, no és complicat, algunes mobilitzacions recents ens marquen el camí, no anirien malament unes columnes marxant pel país, apilant el malestar general, amb la possibilitat de fer-les confluir en un moment determinat. L'important és agermanar la ràbia continguda.

I per a plasmar la gimnàstica que convergeixi en aquesta necessària gran resposta, que serà a la tardor o quan les condicions siguin les més propícies, hem de programar trobades amb els sindicats alternatius, amb els institucionalitzats també, amb els moviments socials, amb algunes associacions professionals, amb les plataformes que s'enfronten a les retallades, confluir amb les mobilitzacions ad hoc, … Passar pel territori per a organitzar la vaga, preparar actes propagandístics i d'extensió perquè sigui un èxit, elaboració de documentació i propaganda, i totes aquelles iniciatives que escrutin la necessitat de no continuar fent cadascú la guerra pel seu compte,…

És un moment important que no podem permetre'ns desaprofitar, ni conformar-nos amb una resposta qualsevol, és aquesta fase tan demandada de la qual ha de ressorgir una CGT, sense cap dubte, útil.

Rajoy envia a la UE un ajust de 102.000 milions fins al 2014

Redacció

Mariano Rajoy ha anat abandonant el to ambigu per esquivar el dilema de si demanarà l'ajut del fons de rescat i ja contempla seguir la imposició del governador del BCE, Mario Draghi. A primers d'agost, va enviar a Brussel•les un nou lot d'ajust de 102.149 milions que contempla retallades de despesa i pujades d'impostos per 102.000 milions fins al 2014, un ajustament que equival al rescat a la banca i en què la sanitat i l'educació concentraran una tisorada de 5.000 milions addicionals, mentre la UE va aprovar una ajuda de fins a 100.000 milions per a sanejar a la banca espanyola a canvi d'unes estrictes condicions, no sols per al sector financer sinó per al conjunt de l'economia espanyola. Ja està clar també que el BCE oferirà comprar deute espanyol i italià, però a canvi de més retallades i ajustaments.

El pla biennal comporta un nou ajust de 38.956 milions el 2013 i de 50.075 milions el 2014, que sumats als 13.118 milions d'aquest any, fan que l'ofrena de sacrificis a Brussel•les sigui de 102.149 milions a canvi de guanyar un any i complir el 3% de dèficit el 2014 i no el 2013, un pla d'ajust superior en un 57% a l'anunciat prèviament.

El nou lot d'ajustos no precisava exactament què vindrà de la retallada a la despesa i què de l'augment d'impostos, però un dels punts sorprenents és que preveu que la recaptació creixi en 15.000 milions el 2013, en plena contracció del 0,5% del PIB. Tampoc no aclareix com estalviarà 5.425 milions en la funció pública, ni com les comunitats podran ajustar 19.734 milions entre 2013 i 2014 i com podran els ajuntaments estalviar 9.000 milions.

Les principals novetats del pla són que, en relació a la tisorada de 65.000 milions del passat juliol, augmenta en 8.400 milions l'impacte de l'ajust que farà l'Estat per a la resta d'aquest any, el 2013 i el 2014. Aquest augment es fa amb una previsió d'estalvi més gran i amb noves mesures com canvis en el finançament de les pensions, impostos especials, lluita contra el frau laboral, tisorada més gran als ministeris i la congelació de l'oferta d'ocupació pública. També amplia als pròxims dos anys la previsió d'estalvi de 15.000 milions que suposaran per a les comunitats autònomes les retallades en sanitat i educació. Només per aquest any s'estimava que la tisorada en hospitals i escoles permetria gastar uns 10.000 milions menys.

El pla enviat a Brusel•les no inclou les retallades per valor de 27.300 milions que va aprovar Rajoy abans dels seus anuncis al Congrés com a requisit per a la flexibilització del dèficit i el rescat bancari, ni l'impacte per a aquest any de pujada de l'IRPF o l'amnistia fiscal, però si que inclou la previsió d'estalvi per a la resta del 2012, i per al 2013 i 2014 de totes les mesures aprovades com l'increment de l'IVA, els canvis en la prestació d'atur o la supressió de la paga de Nadal dels funcionaris.

Dels 102.149 milions anunciat per Rajoy, 73.145 corresponen a ajustos de l'Estat, 19.734 a les comunitats autònomes i 9.000 als ajuntaments. Per a l'Administració Central el govern preveu que les noves mesures suposin un estalvi de 13.118 milions per a l'any 2012, 28.589 milions el 2013 i 31.708 milions el 2014. Només per aquest any 2012 l'executiu espanyol haurà fet retallades per un valor de 40.418 milions (els 27.300 milions previs i els 13.118 anunciats el 3 d'agost).

Pel que fa a les Comunitats Autònomes el pla preveu un estalvi de 6.867 milions el 2013 i 12.867 milions el 2014, mentre que per als Ajuntaments és de 3.500 milions el 2013 i 5.500 milions el 2014. En total, al conjunt de l'Estat espanyol, del 2012 al 2014 la tisorada suma un import per valor de 129.449 milions, una xifra corresponent a 12 punts del PIB. De fet, duplica el que suposaria complir els objectius i reduir el dèficit del 8,9% del PIB del 2011 al 2,8% al 2014. El problema és que ja no n'hi ha prou amb un ajust corresponent al PIB sinó que cal contraposar altres factors com l'augment dels interessos del deute o l'atur.

En el document, el Govern quantifica que l'augment de l'IVA proporcionarà ingressos extra de 2.300 milions d'euros aquest any, de 10.134 milions de 2013 i de 9.670 milions en 2014. Les mesura de racionalització de les Administracions Públiques permetran ingressos addicionals de 3.723 milions el 2013 i de 5.300 milions el 2014, que se sumen als 5.200 milions per l'eliminació de la paga extra de Nadal als funcionaris. També recull la reducció d'un punt en les cotitzacions al règim general de la Seguretat Social el 2013 i d'altre addicional el 2014, seguint les recomanacions de la Comissió Europea,

També les comunitats autònomes hauran de fer un ajust més gran del previst teòricament per passar d'un dèficit del 1,5% al 0,1%, que seria d'uns 15.000 milions. El programa presentat a Brusel•les preveu que s'estalviïn prop de 5.000 milions més a través de retallades en sanitat i educació o amb l'eliminació d'empreses públiques. El Pla però, com ja ve sent habitual últimament en les compareixences i actuacions del govern del PP, manca de detalls concrets sobre l'aplicació de les mesures.

QUI PAGA MANA

A Catalunya se subvencionen escoles que segreguen en funció del sexe de l'alumnat

Emili Cortavitarte Carral

A finals de juliol, les sentències de dues sales del Tribunal Supremo donaven la raó als Governs de Cantàbria i d'Andalusia que havien negat la concessió del concert educatiu al centres privats Torrevelo i Elcható (que escolaritzen exclusivament alumnat d'un sexe) en funció del que estableix l'article 84.3 de la Ley Orgánica de Educación (LOE)Aquest article regula que, en l'admissió d'alumnes, en cap cas haurà discriminació per raó de naixement, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social. Com a conseqüència, sembla lògic deduir que exclou qualsevol possibilitat que un centre públic o concertat (finançat en bona mesura amb diners públics) pugui discriminar en funció del sexe de l'alumnat. Així ho han entès dos de cada tres dels jutges que han dictat les sentències.Malgrat la norma legislativa de la LOE de 2006, molts governs autonòmics han renovat i han concedit nous concerts educatius a centres que discriminaven a l'alumnat per sexes. El nou govern popular de Cantàbria va concertar el centre Torrevelo, poc després de prendre possessió. En l'actualitat hi ha 90 centres concertats a l'Estat espanyol amb aquestes característiques, tot i que la xifra podria ser més alta donada l'opacitat de determinades administracions. A Catalunya, 16 centres que practiquen discriminació sexista reben 20 milions d'euros anuals de subvenció del Departament d'Ensenyament.Les declaracions del ministre Werth i de determinats portaveus de governs autonòmics no donen cap garantia que aquestes sentències s'acompliran. La patronal d'aquests centres i les seves associacions de pares (vinculades a grups religiosos com l'Opus Dei i d'altres) recorreran al Tribunal Constitucional, amb la intenció de guanyar temps mentre el PP faci una nova llei d'educació a la seva mesura.La caverna mediàtica s'empara en convenis de la UNESCO de 1960 i en suposats deliris pedagogistes sobre l'anomenada "educació diferenciada per sexe" proposada des del Tea Party nord-americà. Però, tot és més senzill i les referències són més properes: la escuela nacional franquista va practicar la discriminació sexista fins a principis dels anys 70 i la Formación del Espíritu Nacional la consagrava.

A casa nostra, el Departament d'Ensenyament opta per mantenir els seus 16 concerts sexistes, com a mínim fins a 2014 que s'han de renovar. En un moment de profundes retallades a l'ensenyament públic català (acomiadament de professorat interí i substitut, augment dels alumnes per classe, disminució de les dotacions al centres...) és repugnant que es continuïn mantenint els concerts educatius i, encara més, que una part d'ells s'utilitzin per finançar grups religiosos que discriminen l'alumnat en raó del sexe.

Bankia, crònica d'un altre atracament

David Fernàndez,
Setmanari Directa

De crònica negra. Tarda del diumenge 6 de maig. Luís de Guindos, exresponsable de Lemhan Brothers a l'Estat espanyol i actual ministre d'Economia de l'executiu del PP, telefona personalment Rodrigo Rato. Li demana que es reuneixi amb ell al seu despatx oficial del ministeri a les vuit del vespre. Quan hi arriba el president de Bankia –exvicepresident econòmic dels governs d'Aznar i ex-president de l'FMI–, el ministre està flanquejat per Emilio Botín, president totpoderós del Santander; Francisco González, del BBVA, i Isidre Fainé, de La Caixa. La tríada bancària espanyola li demana que plegui. Ells continuen fixant la política econòmica del govern.

Abans, el 24 d'abril, l'FMI ja havia apuntat textualment cap a Bankia en el seu darrer informe sobre l'Estat espanyol. Mentrestant, l'auditora de luxe Deloitte –que cobra 5,8 milions pels seus serveis– es negava a estampar la seva signatura als comptes de 2011 de l'entitat presentats davant la Comissió Nacional del Mercat de Valors. Comptabilitat tafurera i creativa, l'auditora adduïa un desfasament patrimonial en els balanços de 3.500 milions d'euros. El dilluns 7, Rodrigo Rato truca Mariano Rajoy i, abans de presentar la seva dimissió de forma voluntària, li demana que el rebi a La Moncloa. El rep de seguida i xerren.

Fet i fet, va ser Rajoy qui el va col•locar a Bankia. El dimecres, es fa pública la nacionalització de Bankia, Rato plega i el flamant José Ignacio Goirigolzarri –ben connectat amb el PP i el PNB– pren les regnes pactades. De seguida, demana que l'Estat adquireixi el 100% del capital del Banco Financiero y de Ahorros (BFA) i es faci amb el 45% del control de Bankia, amb deu milions de clientes i 400.000 accionistes. Dit i fet: el vuitè rescat bancari des de l'inici de la crisi va acompanyat de la quarta reforma del sistema financer espanyol, presentada el divendres, on l'Estat posarà 15.000 milions d'euros més en avals.

El cas de Bankia, però, remet a la socialització de les pèrdues d'una de les anomenades entitats sistèmiques –massa grans per deixar-les defallir–, a la qual Mariano Rajoy ja ha atorgat una injecció pública inicial de 7.000 milions d'euros. Una xifra que dobla el pressupost per al 2012 del Ministeri d'Educació i triplica el destinat a Sanitat. En època de retallades dràstiques i austeritats unilaterals imposades, les comparacions es multipliquen: el rescat de Bankia és similar a tota la retallada en educació i sanitat (10.000 milions), dobla la retallada patida per les treballadores de la funció pública (4.000), triplica la tisorada en I+D científic (2.000) i quintuplica la retallada de les pensions (1.500).

I ja són 39.000 milions

Però aquest no és l'únic suport financer públic que ha rebut Bankia, la quarta entitat financera de l'Estat. Des de 2008, la matriu de Bankia, BFA, ja ha rebut 39.000 milions: 4.456 milions del primer FROB –el fons de rescat i reordenació aprovat per Zapatero– i gairebé 35.000 milions en les emissions de deute avalades per l'Estat: 19.600 entre 2008 i 2009 i 15.000 aquest 2012. Full de ruta? Guindos ja ha cuinat la guinda: rescatar l'entitat, sanejar-la amb recursos públics i, després, "sotmetre-la a un procés de privatització". Cercle tancat i negoci rodó; i nova estafa consumada. Més encara si tornem a escoltar les paraules de Mariano Rajoy durant el cara a cara electoral amb Alfredo Pérez Rubalcaba a TVE, el novembre passat: "No penso donar ni un sol euro de diner públic a la banca".

L'Estat ja ha aportat 110.000 milions –entre avals de liquiditat i ajudes a la solvència– pel rescat públic del sistema financer espanyol, del qual no es coneixen del cert les xifres reals i les condicions exactes. Aquesta xifra, però, ja dobla la de les pitjors retallades antisocials des del final de la dictadura, aprovades pel PSOE el maig de 2010 per al període 2010-2013. D'aquella injecció, l'Estat només n'ha recuperat 19.000 milions i el rescat ja costa 82.000 milions d'euros.

Nepotisme financer i polititzat

Nascut de la integració de set caixes en risc de fallida (Caixa Madrid, amb el 52%; Bancaja; Caja Canarias; Caja de Àvila; Caixa Laietana; Caja Segovia i Caja Rioja), el nucli dur de Bankia està afiliat al PP i vinculat directament a les trames de poder del País València –laboratori de corrupció i tupinades– i de la Comunitat de Madrid. Caja Madrid ha estat al servei del Partit Popular durant disset anys: ha protagonitzat fallides d'escàndol com la de Martinsa-Fedesa o les urbanitzacions del Pocero a Seseña i el nomenament de Rodrigo Rato com a president ordenat per Mariano Rajoy, després que la disputa pel control de la caixa enfrontés obertament Gallardón i Esperanza Aguirre. Una lluita on es va arribar a posicionar el cap visible de la trama Gürtel del PP, Francisco Correa. En una conversa intervinguda telefònicament, la seva esposa, Carmen Rodríguez, consellera de Caja Madrid, deia a Correa: "Volen fotre fora Blesa (president de Caja Madrid). Jo votaré Blesa. La filla de puta de l'Espe vol fer-lo fora". I Correa contestava: "Si el votes, demà Blesa et manté de consellera".

Per la seva banda, Bancaja –els executius de la qual eren nomenats pel Consell Valencià– no ha estat més que una joguina pels tripijocs dels Zaplana i Camps de torn. A través de l'entitat, van aconseguir finançar la ruïna de Terra Mítica o el circuit urbà de Fórmula 1 a València, els macroprojectes i l'obra pública impulsada pel PP o centenars de promocions immobiliàries fallides.

Fet i fet, Bancaja estava dirigida per l'expresident del PP de la Generalitat Valenciana José Luís Olivas, número dos de Bankia i, avui, també conseller d'Iberdrola. Coneguda entre els cercles financers com Blancaneus i els set nans (per les set caixes que integra), Bankia és una de les entitats que més va recórrer al Banc Central Europeu per aconseguir préstecs barats. Amb una caiguda del 38% a la borsa des que cotitza, aquella fusió de caixes va suposar el tancament del 20% de les oficines (853) i l'acomiadament del 16% de la plantilla (3.850 persones). Actualment, Bankia té 3.000 sucursals i 21.000 treballadores.

Aquest nou rescat públic d'una entitat financera, arruïnada per una gestió política malbaratadora, també ha merescut l'atenció del diari Financial Times, que s'ha preguntat "per què els banquers espanyols, reguladors i funcionaris del govern troben tan difícil acceptar (i explicar) la veritat?". El diari britànic criticava la falta de transparència i recordava que els ministres havien insistit que "no seria necessari injectar més diner públic" als bancs i cloïa afirmant que, una vegada més, seran les contribuents les que calmin els mercats transferint milions d'euros públics. Mentre això passa, en la crònica d'un atracament consumat a plena llum del dia i anunciat des dels micròfons oficials, el compte enrere per una intervenció del BCE o l'FMI al sistema financer espanyol s'accelera.

Parlem de crònica negra i d'elit plutocràtica, doncs. Comptes que no surten i auditories que no signen; tupinades mítiques cobertes amb diners públics per la via de les retallades; caixes polítiques i politizades arruïnades per la mateixa gent que les rescaten, i un president dimitit per ordre del mateix que el va nomenar, Mariano Rajoy. Llàstima que Islàndia quedi tan lluny encara.

La caixa negra del PP

Bankia, amb uns préstecs concedits al sector del totxo superiors als 37.000 milions d'euros, és la primera immobiliària bancària i encapçala la llista dels bancs més exposats a la bombolla especulativa, per davant del Santander (31.994 milions), el Banc Popular (22.800), el BBVA (21.872) i CaixaBank (20.075). Rere els actius tòxics de Bankia hi ha –sobretot– les runes de la dècada prodigiosa dels governs del PP i de la fal•lera constructora i la bombolla especulativa atiada per la llei del sòl de 1998 de José Maria Aznar.

Bankia també és la caixa negra dels PP: de projectes megalòmans ruïnosos com Terra Mítica, el circuit de Fórmula 1 a València, les desenes de promocions immobiliàries buides i, fins i tot, la fiança de tres milions per evitar que Jaume Matas, exvicepresident balear del PP, entrés a la presó. La direcció actual de Bankia està farcida de dirigents del PP: des de l'exministre de l'Interior Acebes, passant per Mercedes de la Merced, la filla d'Eduardo Zaplana, nombrosos excàrrecs dels executius d'Aznar o l'entorn familiar i polític d'Esperanza Aguirre.

La Bankia armada i militar

Segons un informe recent del Centre per la Pau JM Delàs titulat Banca armada: inversions explosives de bancs i caixes, Bankia és la tercera entitat espanyola vinculada al finançament del complex militar-industrial, amb unes inversions totals de 162 milions d'euros, que suposen el 5% d'un negoci controlat pel Santander i el BBVA en un 89%. Bancs i entitats que donen un suport financer cabdal a la indústria de la guerra i retroalimenten el cicle armamentístic. Bankia lidera les participacions accionarials de la indústria bèl•lica amb 141 milions d'euros a empreses com Emte Sistemas, Indra, Inmize o Acitutti. Ha prestat més de 19.000 milions a empreses d'armament entre el 2005 i el 2010 i té 2,8 milions d'euros en bons d'inversió en el negoci de mort de la indústria de la guerra.

Vuitè rescat a recer del FROB

El rescat de Bankia, el vuitè des que va arrencar la crisi, ha suposat una injecció inicial de diner públic de 7.000 milions, la més gran que mai s'hagi registrat des del FROB. La CAM –venuda per un sol euro a Banc Sabadell– va rebre 2.800 milions d'euros. La fusió de Caixa Galicia amb Caixanova va rebre 2.465 milions. Cajasur, propietat de l'Església, va assolir 990 milions i Caja España-Caja Duero, 525 milions. Respecte a les antigues caixes catalanes, Unnim ha estat venuda al BBVA per un euro i ha rebut 568 milions del FROB. CatalunyaCaixa està en procés de subhasta, tot i haver rebut 1.718 milions. Banco de Valencia, la darrera entitat intervinguda, va rebre 3.000 milions. L'Estat espanyol no és el país que ha injectat més diners a la banca. Mentre les ajudes estatals, a través del FROB, s'han apujat a 15.209 milions d'euros, Alemanya ha rescatat els seus bancs per un import superior als 106.000 milions d'euros.

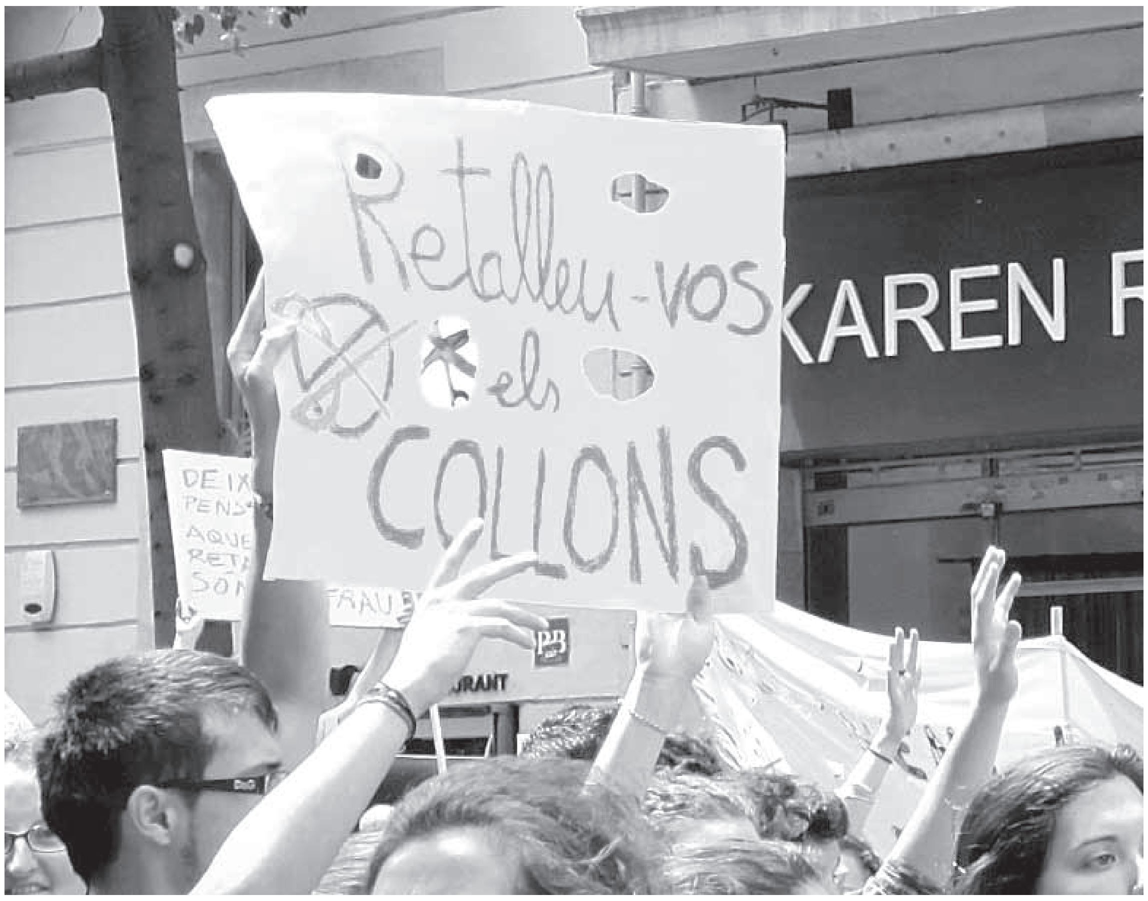
CCOO, UGT i IU, en nòmina

Rodrigo Rato rebia una retribució anual de 2,34 milions d'euros de Bankia, 260 vegades el salari mínim interprofessional. Una treballadora que cobri el SIM trigaria dos segles i sis dècades a cobrar-ho. Rato, que serà indemnitzat amb 1,2 milions d'euros, ha estat substituït per l'executiu del BBVA Jose Ignacio Goirigolzarri, que no hauria de cobrar més de 600.000 euros anuals (les entitats intervingudes tenen topall salarial), però que mantindrà la seva jubilació d'or del BBVA, valorada en 68,7 milions d'euros.

Un treballador que cobra el SIM hauria de treballar 7.600 anys, com recorda el periodista Ignacio Escolar, per assolir aquesta xifra. Ells no són pas els únics. Del PSOE a CCOO, tots estaven representants als òrgans directius de Bankia. José Antonio Moral Santín, per Izquiera Unida (IU), cobrava 197.000 euros anuals; el líder d'UGT José Ricardo Martínez, 180.000 euros, i dos membres de la direcció de CCOO asseguts al consell de Bankia, Francisco Baquero i Pedro Bedia, van cobrar 625.000 euros. En aquest cas, els diners anaven a les respectives organitzacions.

El Sector Social es mobilitza

Sector Social CGT Ensenyament
sectorsocial@cgtcatalunya.cat

El Sector Social de CGT Ensenyament davant les retallades, impagaments i procés de desprofessionalització al que està sent sotmès el Sector Social aposta per preparar accions i mobilitzacions per al mes de setembre.

El passat dia 23 de juliol la DGAIA va a comunicar als CRAES que el pagament del mes de juliol no es faria efectiu a temps per falta de liquiditat. Des de DGAIA es porta mesos parlant de retallar els mòduls (diners que es dóna a cada empresa gestora perquè desenvolupi el seu servei). La pròpia patronal del sector es va manifestar en contra d'aquesta mesura fent-li arribar al Director General una carta en la qual fins a 36 d'aquestes entitats es manifestaven en contra de tal decisió.

En aquest context, i en el de la lluita política del Govern de la Generalitat amb l'estatal pel Pacte Fiscal, cal emmarcar la decisió de la Generalitat de no pagar els diners corresponents al mes de juliol als serveis concertats en sanitat, ensenyament i serveis socials.

Crida l'atenció que de tots els serveis i organismes que sosté econòmicament la Generalitat sigui precisament per a aquests sectors "socialment sensibles" per als quals no hagi diners i succeeixi just quan la Generalitat ha de negociar les condicions de préstec de liquiditat per part de l'Estat (el famós rescat).

Algú podria pensar que s'està actuant de forma mesquina i irresponsable, sinó fora perquè tots/es sabem que en el Govern no hi ha polítics sinó estadistes.

Referent al Sector Social, la cosa està així. La patronal té dues opcions. La primera, defensar el sector, la seva importància i valor per a la societat, i enfrontar-se al desmantellament de tot el sistema de protecció social que planteja el Govern formant un front unit amb tots els/les treballadors/es del sector, els usuaris d'aquests serveis i la pròpia societat, a la qual caldria implicar explicant-li les conseqüències de les mesures que s'estan prenent. La segona, passaria per traslladar el problema "cap avall", retallant en la qualitat del servei i en les condicions laborals dels/les treballadors/es.

L'opció que s'intenta afavorir des de l'administració, i concretament en el cas dels CRAES des del propi Director de la DGAIA, Josep Llui Ortuño, és la segona. I pretén forçar la situació a través d'una reducció en els mòduls de cara al pròxim curs. Això té dues conseqüències nefastes:

Al reduir els diners assignats a la prestació d'un servei, l'empresa gestora encarregada de desenvolupar el mateix té la possibilitat, gràcies al nou "marc laboral" sorgit del Pacte Social signat al gener entre els sindicats majoritaris i la patronal i a la reforma laboral de Rajoy, de despenjar-se del conveni sectorial (Acció Social) i substituir-lo per un conveni d'empresa amb condicions laborals i econòmiques inferiors.

En els centres de treball on hi hagi representació legal dels/les treballadors/es (delegats/des de personal) la negociació es presentarà realment difícil, ja que les empreses tenen el context econòmic i la nova reforma laboral, que els faculta per a modificar les condicions laborals en cas de baixada en els diners que reben, per a poder pressionar. A més presenten un front unit i perfectament organitzat, al contrari que els/les treballadors/es, que no estem (encara) ni organitzats ni informats. El punt de partida per a aquestes negociacions tampoc seria l'idoni, ja que el conveni no s'està complint en la seva totalitat en molts centres de treball, pel que aquests incompliments s'integrarien com norma en els convenis d'empresa. En els centres de treball on no hi hagi representació la plantilla haurà d'assumir una modificació global de les seves condicions laborals (a la baixa) en els termes que l'empresa, unilateralment, fixi.

La segona conseqüència passaria per una desprofessionalització parcial del sector mitjançant una modificació de la composició de les plantilles. Des de DGAIA s'està valorant permetre un percentatge de treballadors amb menor qualificació (fonamentalment integradors/es) en les plantilles dels CRAES. Això com punt de partida i mesura urgent per a abaratir costos, justificar una baixada en les assignacions econòmiques a les empreses gestores de serveis i de passada oferir una sortida a les empreses per a evitar que aquestes els causin problemes.

D'aquesta manera les empreses podran optar entre discutir amb DGAIA o traslladar el problema als seus treballadors. L'experiència ens demostra que en aquests casos "la merda cau per a baix". Per descomptat aquesta mesura no quedarà solament en els CRAES, sinó que gràcies al nou conveni sectorial que s'ha de negociar en els pròxims mesos (l'actual caduca el 31/12/2012) s'estendrà a tota la professió. La intenció és fer-lo ampliant les categories professionals que apareixen en aquest Conveni, fet que després es veuria també reflectit en els acords de gestió que signa l'administració amb les empreses adjudicatàries. Això no solament baixaria els costos laborals, sinó que serviria a les empreses per a pressionar en la negociació del conveni, fet que probablement comportaria una baixada en les condicions laborals i econòmiques i fins i tot una modificació de les funcions adscrites a aquests llocs de treball, ja que la categoria professional és l'única barrera que la reforma laboral ha deixat per a impedir-lo.

En definitiva, pitjors condicions laborals i econòmiques. Fins que es cobreixi el percentatge de treballadors/es amb inferior qualificació, un període ampli de temps que no es contractarà cap titulat universitari. Resumint, una devaluació de la nostra professió, una baixada en la qualitat dels serveis i la prevalença del factor econòmic sobre qualsevol altra consideració a l'hora de dissenyar i gestionar el sistema de protecció social per part de l'administració.

Encara estem a temps de parar-ho. Diverses assemblees, plataformes, seccions sindicals, agrupacions ciutadanes i de treballadors/es… duem temps treballant per a millorar els serveis que es presten, les condicions laborals dels/les professionals i amb això la nostra qualitat com societat. És el moment de sumar forces i engegar una estratègia de defensa ferm i eficaç; el moment de visibilitzar-nos i mobilitzar-nos com sector. El que està en joc és massa per a quedar-nos esperant que uns altres vinguin "a salvar-nos"; és responsabilitat de cadascun de nosaltres/as actuar.

S'estan preparant diverses accions i mobilitzacions per al mes de setembre, us convidem a tots/es no solament a que us sumeu, sinó que us organitzeu i actueu, des dels centres de treball a les universitats, des dels sindicats a les associacions i assemblees de barri.

Tot el/la que estigui interessada en això pot posar-se en contacte amb nosaltres en la direcció de correu que apareix al final d'aquest document. Volien fer tot això sense que ens adonéssim, presentar-nos-ho com un fet consumat irreversible. Ara ja no poden. Ens tenen davant i anem a plantar cara.

CiU SA: la via catalana a la corrupció

Higínia Roig - Setmanari Directa

Tot just abans de l'estiu i en relació al Cas Palau, el jutge imposava a CDC una fiança de 3 milions d'euros. Oriol Pujol, secretari general de la formació a qui han vinculat presumptament a una frau amb empreses d'ITV, va afirmar falsament, en compareixença parlamentària, que l'Orfeó ja els havia exonerat. Repassem, de Banca Catalana al 3% passant per Pretòria i Palau, nombrosos casos de corrupció, gairebé sempre impunes, que han esquitxat les formacions que componen la coalició que governa a Catalunya. El sector negocis convergent, al nucli dur de les tupinades.

Galàxia CiU, binomi país-empresa, porta giratòria entre política i negoci o crònica negra de la cruïlla entre esfera pública i interessos privats. Recorrent a l'excusa del cas aïllat, evitant de situar la corrupció com a mal endèmic de la gestió pública i privada, els consecutius casos aïllats de corrupció convergent s'acumulen a l'hemeroteca. I amb ella, una impunitat reiterada. Sempre en surten ben parats, com demostra el darrer indult als dirigents d'Unió Democràtica de Catalunya, atorgat pel PP la setmana passada. Fins i tot un dels indultats, Lorenzo Acuña, reincideix en la mesura de gràcia: ja va ser salvat en el cas Turisme de finançament il•legal que afectava la Unió de Duran i Lleida.

Hemeroteca, doncs, densa i espessa. Per començar per la punteta de l'iceberg, caldria començar pel cas Banca Catalana, quan el 1984 es va arribar a processar l'expresident Jordi Pujol, contra qui la fiscalia va atribuir fins a quatre presumptes delictes d'apropiació indeguda, falsedat en document públic i maquinació per alterar el cas de les coses. Finalment, va resultar exonerat i el cas es va arxivar el 1990, perdut als calaixos de l'oblit dels palaus de justícia, però constatant "la gestió imprudent i fins i tot desastrosa" de l'entitat financera. L'advocat de Pujol no era cap altre que Joan Piqué Vidal, després condemnat a set anys per la implicació directa en la vasta trama corrupta de xantatges i extorsions del cas Estivill –nomenat vocal al Consell General del Poder Judicial (CGPJ) per CiU el 1994. Piqué Vidal va ser investigat el 2005 per connexions amb el blanqueig de diners del narcotràfic colombià.

Després, el 2005, va arribar el 3% etzibat al Parlament per Pasqual Maragall; l'acusació explícita de l'expresident socialista cap a CiU de cobrar comissions en la concessió d'obra pública. D'aquella denúncia, en va sortir el cas Adigsa, on s'acrediten –mentre Felip Puig dirigia el Departament d'Obres Públiques– operacions de compra d'immobles que augmenten el seu valor un 164% en disset dies i presumptes comissions d'un 20%. Només vuit dies després que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) imputés quatre alts càrrecs d'Adigsa, uns desconeguts van entrar a la seu de l'empresa pública i van robar quatre ordinadors, tres targes de memòria i sis llapis de memòria USB. El país de les meravelles. La ciutat dels prodigis.Cal afegir-hi el cas Hisenda –on, al costat d'empresaris molt nostrats, es va condemnar Joan Antoni Sánchez Carraté, assessor fiscal personal de Jordi Pujol–, una trama que el fiscal Emilio Sánchez Ullad va definir com a "exemple de brutícia i cobdícia" i la sentència del qual obliga a retornar 75 milions d'euros. No podem oblidar, tampoc, el cas FGC, que va cloure amb dues condemnes contra dos expresidents de la companyia pública –Enric Roig i Antonio Herce– per un pla il•legal de pensions d'on van sostraure gairebé tres milions d'euros que han de restituir. Sense desestimar el cas KIO i Javier de la Rosa, icona empresarial del model de país convergent.

Entre Pretòria i Palau

Finalment, mesclat socioconvergent, va esclatar el cas Palau i el cas Pretòria. En el segon, l'exconseller Macià Alavedra i l'exsecretari de presidència de Jordi Pujol, Lluís Prenafeta, van resultar implicats i van ser empresonats breument. En relació a la trama del Palau, una de les peces que s'investiguen al jutjat número 30 de Barcelona és el finançament il•legal de CDC a través de pagaments efectuats per Ferrovial per la concessió de l'obra pública de la Ciutat de la Justícia i la línia 9 del metro de Barcelona. Entre elles, el pagament de 600.000 euros a la Fundació Trias Fargas. El gener de 2011, tot just arribar a la Generalitat, el govern convergent va remetre un escrit als jutjats on demanava la no imputació de Daniel Osàcar i Àngel Colom. Blindatge institucional que va contrastar amb les primeres declaracions categòriques de Felip Puig al capdavant d'Interior: "S'ha acabat la impunitat".

De tot plegat, al país del 3%, hi ha paradoxes ben sintètiques: que Prenafeta –màxim exponent del sector negocis de CDC– assistís cofoi a la presa de possessió d'Artur Mas; que Fèlix Millet ho reblés quan passava per prohom: "Som quatre-cents i sempre som els mateixos", o –resumint-ho del tot– que el pare d'Artur Mas, traspassat la setmana passada, fos enxampat al paradís fiscal de Liechtenstein amb un compte opac de 823.262 euros.

I en els escaires de tanta opacitat, tupinada tunejada, sura el dubte inevitable: la corrupció és del sistema? O és el sistema?

Mercadona i SAT: Qui són els lladres?

Esther Vivas

Treure d'un supermercat nou carros de la compra amb productes alimentaris de primera necessitat sense passar per caixa per a donar-ho a qui més ho necessiten sembla ser constitutiu de delicte; vulnerar drets laborals, pagar un preu de misèria als productors agrícoles i acabar amb la pagesia local... queda impune davant la Llei.

Aquesta és la conclusió que podem treure de l'acció portada a terme pel Sindicat Andalús de Treballadors (SAT), quan el dimarts 7 d'agost van entrar en dos supermercats, un Mercadona a Écija (Sevilla) i un Carrefour a Arcos de la Frontera (Cadis), van recollir aliments bàsics, van sortir del primer per la porta sense pagar i els hi van lliurar a col•lectius necessitats.

Després d'aquesta acció, el ministre d'interior Jorge Fernández Díaz va donat ordre de "crida i cerca" per als sindicalistes que la van portar a terme, afirmant que "tots som conscients que la gent ho està passant malament, però la fi no justifica els mitjans". Encara que per a Fernández Díaz sí hi ha mitjans que són justificats per a determinades finalitats. Els sindicalistes del SAT no poden treure aliments d'un supermercat per a donar-se'ls a qui més ho necessiten, però el govern del PP sí pot retallar la prestació d'ocupació, el salari dels funcionaris, pujar l'IVA... amb "la hipotètica" fi "de treure'ns de la crisi". Està clar que el que val per a uns, no val per a uns altres.

Ara Mercadona ha presentat denúncia contra aquells que van portar a terme aquesta acció per, entre altres motius, "substracció de menjar", però és necessari preguntar-nos aquí: "Qui són els lladres?".

Els supermercats al llarg de les últimes dècades han generalitzat un model de producció, distribució i consum d'aliments que ha tingut conseqüències dramàtiques per a la pagesia, el petit comerç, els drets laborals i el medi ambient.

Carrefour i Mercadona són els màxims exponents d'aquestes pràctiques en l'Estat espanyol a l'encapçalar el rànquing de les grans empreses que dominen el sector de la venda al detall. Ambdós supermercats sumen gairebé el 40% de la quota de mercat de la distribució d'aliments, segons dades del 2007.

A l'Estat espanyol, tan sols set cadenes de supermercats controlen el 75% de la distribució de menjar. Es tracta, després de Carrefour i Mercadona, d'Eroski, Alcampo, El Corte Inglés i les dues principals centrals de compres majoristes Euromadi (amb Spar, Schlecker, Guissona…) i IFA (amb Condis, Coaliment, Supersol...). Mai el mercat de la distribució d'aliments havia estat en tan poques mans, el que proporciona a aquestes empreses un enorme poder a l'hora de decidir què mengem, quin preu paguem per allò que consumim i com es produeix.

Així mateix, els supermercats determinen un model d'agricultura i de pagesia on les produccions familiars i a petita escala no tenen cabuda, promovent un model d'agricultura industrial, intensiva i insostenible. El monopoli exercit pels supermercats i la pressió als agricultors ha conduït a una situació on aquests cada vegada cobren menys per allò que conreen. Els preus en origen dels productes agrícoles han arribat a multiplicar-se fins a per onze en destinació, segons dades del sindicat agrari COAG. I es calcula que més del 60% del benefici final del preu del producte es concentra en els supermercats. Actualment, a l'Estat espanyol poc més del 5% de la població activa és camperola.

El model de distribució comercial dels supermercats comporta també conseqüències negatives per a qui formen part de la seva plantilla laboral. Els

treballadors d'aquests centres estan sotmesos a una estricta organització laboral neotaylorista caracteritzada per ritmes de treball intensos, tasques repetitives i rutinàries, causants d'esgotament, estrès i malalties laborals pròpies del sector. Pel que fa a les condicions contractuals, prevalen els baixos salaris i els horaris atípics que generen en els treballadors serioses dificultats per a conciliar la seva vida laboral amb la social i familiar.
A pesar que Mercadona ha buscat conrear la imatge d'una empresa familiar, preocupada pel benestar dels seus treballadors i consumidors, igual que les grans cadenes del sector, destaca per imposar unes condicions de treball abusives i practica una política de gestió de la mà d'obra que es basa en el manteniment d'una pressió constant als treballadors per a assegurar el seu rendiment. A l'Estat espanyol, una de les principals lluites sindicals contra una empresa de la gran distribució va ser la mantinguda en 2006 pels treballadors de Mercadona en el Centre Logístic de Sant Sadurní d'Anoia. A més Mercadona ha tingut diverses sentències contràries, per acomiadaments improcedents i assetjament en el treball, durant els últims anys.
Avui qui hauria de donar explicacions enfront dels jutges no són els sindicalistes del SAT amb Juan Manuel Sánchez Gordillo al capdavant, sinó el propietari de Mercadona, Juan Roig, per les pràctiques abusives de Mercadona, que li han permès pastar una de les principals fortunes del país, i ja de passada per a donar explicacions dels foscs fils que mou darrera de les bambalines de la política valenciana.
L'acció portada a terme pels sindicalistes del SAT pot ser il•legal, però en el context de crisi aguda en el qual ens trobem és del tot legítima, mentre que precaritzar les condicions laborals pot ser, lamentablement, legal però no té res de legítim. I cada vegada són més les persones conscients d'això. D'aquí que front la legitimitat i el suport a aquestes mobilitzacions, l'única opció del poder sigui la repressió i la criminalització.
Solidaritat, doncs, amb aquells que no es resignen i lluiten.

** Esther Vivas és activista social i coautora del llibre "Supermercados, no gracias" (Icaria ed.).*

CGT i Coordinadora Interzones convoquen vaga a l'ensenyament públic a l'inici del curs

CGT Ensenyament i Coordinadora Interzones

La Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya i la Coordinadora Interzones, en representació dels docents de Catalunya, han convocat una vaga als centres educatius per als dies 12 i 13 de setembre, els dos primers lectius a la primària i a l'ESO, i per al 19, el primer dia de classes als cicles formatius, per exigir a la Generalitat no emprendre acomiadaments de personal docent, la cobertura del 100% de les substitucions mantenint el salari dels docents i un calendari de negociació.
Vaga del primer dia lectiu:
Infantil i Primària: 12 de setembre. Secundària/CFGM: 12 o 13 de setembre (en funció del calendari de cada centre).CFGS/Adults: 19 de setembre.
Vaga Indefinida discontínua:
26 i 27 de setembre, i d'allí en endavant definir les dates de les convocatòries setmanals següents prèvia valoració.
CGT i la Coordinadora interzones ha rebutjat la nul•la voluntat negociadora del departament d'Ensenyament i pretenen fer dos dies setmanals de vaga fins que la Generalitat escolti els professors.
El principals punts que motiven la protesta són l'acomiadament del professorat interí, i tot l'empitjorament de la qualitat del servei educatiu que això suposa, en disposar de menys plantilla, la cobertura de les substitucions des del primer dia amb el cobrament del 100% del salari i l'establiment d'un calendari de negociacions de la resta de retallades sofertes.
El curs escolar començarà amb gairebé 30.000 alumnes més i 3.000 professors menys. Les dades fetes públiques per la Consellera Irene Rigau reforcen els arguments de la vaga convocada per la Coordinadora Interzones i CGT Ensenyament per al primer dia de classe.
Aquesta convocatòria s'ha realitzat d'acord amb unes enquestes fetes entre 5.000 professors, dels quals 3.600 es van posicionar, i el 55% ho va fer a favor de la vaga el primer dia de curs. Aquest calendari de mobilitzacions s'ha plantejat als altres sindicats, que no s'han sumat a la convocatòria.
La Coordinadora d'Interzones, nascuda arran de l'autoorganització del professorat actiu en la defensa d'un ensenyament públic i de qualitat, ha acordat un calendari de mobilitzacions per al curs 2012-13 a fi de posar fre a les polítiques neoliberals mitjançant les quals el Departament d'Ensenyament està destruint el nostre model públic d'educació. Un model reivindicat i construït durant dècades sobre l'esforç continuat de mestres i famílies en la voluntat d'avançar cap a una societat socialment justa i emancipadora, i que tot just ara veiem com està sent enderrocat a cop de decret des d'un govern que actua a l'esquena de les necessitats de la majoria social treballadora i de la gent dels sectors socials més precaritzats. Aquella gent, no ens n'oblidem, que sempre ha estat acollida per l'escola pública amb la voluntat de garantir la cohesió social i la igualtat d'oportunitats, valors fonamentals en el nostre ideari com a educadors i sense els qual no resulta possible la construcció d'una societat digna on fer créixer els nostres infants i joves.
En vista de l'atac sense precedents en temps de democràcia formal que està patint l'educació pública al nostre país, junt amb altres sectors primordials com la sanitat i els serveis socials, enfrontats diàriment a la pèrdua de qualitat en l'atenció a l'alumnat que impliquen les mesures imposades i a la precarització contínua de les nostres condicions laborals, no veiem cap altra opció més que plantar-nos dràsticament per aturar el que considerem que és un retrocés social de conseqüències imprevisibles.
Per aquestes raons, des de la Coordinadora interzones, com a òrgan de decisió assembleari del professorat, amb el suport de la Federació d'Ensenyament de la Confederació General de Treballadors (CGT), hem convocat formalment una vaga dels centres educatius públics els dies 12, 13 i 19 de setembre (coincidint amb el primer dia lectiu dels diferents centres públics de primària, secundària, cicles i escoles d'adults), i els dies 26 i 27, de setembre amb la intenció de continuar amb una vaga indefinida discontínua de dos dies setmanals avaluable pel propi òrgan convocant en assemblea, fins que el Departament accepti obrir un període de negociació amb el col•lectiu que permeti retornar als centres públics la qualitat, els recursos i els docents necessaris per afrontar amb garanties d'èxit l'educació de les futures generacions.
La nostra Plataforma reivindicativa es basa en els tres objectius mínims següents:
1. Aturar l'acomiadament del professorat interí (amb tot el que això comporta: precarització de la feina docent; modificació de l'horari lectiu i de permanència; augment de les ràtios i pèrdues de grups; desatenció a la diversitat...).
2. Cobertura de les substitucions des del primer dia amb el cobrament del 100% del sou per al professorat substitut, en comptes de la cobertura parcial a partir del desè dia, tal com ha establert el Departament d'Ensenyament per a aquest curs 2012-13.
3. Establiment d'un calendari de negociacions de la resta de retallades sofertes i exigència d'un tracte digne a tota la comunitat educativa per part de l'Administració.
Perquè l'educació pública i de qualitat no està en venda ni de rebaixes, la lluita serà llarga. Encoratgem la col•lectivitat educativa i el conjunt de la societat catalana a avançar junts per reconquerir el que ens estan robant: la lluita és l'únic camí!
Més informació:
Federació d'Ensenyament CGT Catalunya
http://cgtense.pangea.org/
Bloc de la Coordinadora Interzones
http://interzonesdocent.blogspot.com.es
Pàgina informativa a Facebook
http://www.facebook.com/interzones.docent
Grup de Facebook
http://www.facebook.com/groups/interzones.docent/

Notícies sindicals

Vaga el 17 de setembre en defensa del ferrocarril públic

Des de la CGT i la resta de sindicats del sector s'ha convocat Vaga de 24 hores en tot el Sector Ferroviari per al 17 de Setembre, que afecta a totes les empreses públiques i privades que operen en el ferrocarril: Adif, Renfe, Feve, Ferrocarrils de la Generalitat, Metro de Barcelona, etc… i totes les contrates i subcontrates dedicades a la neteja de trens, d'estacions, estacions Vialia, manteniment de les infraestructures, atenció a viatgers, serveis a bord, manteniment del material rodant, serveis auxiliars, venda de bitllets, etc…

La Vaga i jornada de mobilització es convoca per a defensar el ferrocarril públic de les intencions privatitzadores i desmantelladores que ha anunciat el govern (que vol dividir Renfe en quatre societats anònimes), per a defensar els llocs de treball, les condicions laborals, el dret a la negociació col•lectiva i per a lluitar contra els Reials decrets que retallen unilateralment els salaris pactats, les vacances, els descansos, la paga extraordinària, etc…

El passat 3 d'agost ja es va convocar una jornada de vaga al sector ferroviari que va ser seguida per pràcticament la totalitat de treballadors amb opció a fer la vaga i en la qual es van portar a terme multitudinàries concentracions de treballadors, perquè el patrimoni de tota la ciutadania i els llocs de treball directes i indirectes que mantenen les empreses ferroviàries no es vegin amenaçats per una política ultraliberal i deshumanitzada.

Els sindicats ferroviaris també acudiran als tribunals pel RD Llei 20/2012, que contempla entre altres aspectes l'eliminació de la paga extra de nadal, la possibilitat de suspendre o modificar els convenis col•lectius, així com, la reducció dels dies de vacances i de conveni.

CGT denúncia les arbitrarietats i la discriminació en la jubilació parcial a Parcs i Jardins

Des de fa un any la direcció de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona aplica de forma unilateral, arbitraria e injusta, el dret a la jubilació parcial d'una part dels/les treballadors/res i contracta de forma fraudulenta, discriminatòria i arbitrària als treballadors rellevistes de las jubilacions parcials que realitzen.

A partir de l'Acord de Condicions Laborals de Parcs i Jardins 2005-2009 es va establir regular la jubilació parcial per a tot el personal que hi tingués dret, realitzant-se les contractacions de relleu d'aquest personal mitjançant la Bossa de Peons de Jardineria.

En el 2011 la direcció de l'Institut decideix la no validesa de l'Acord de Condicions Laborals de Parcs i Jardins 2005-2009 i a partir del 21 de novembre es nega a realitzar la jubilació parcial als treballadors d'oficis que sol•liciten i tenen dret a la mateixa.

El 2012 les noves jubilacions parcials s'han donat pràcticament en exclusivitat entre personal tècnic, essent el personal contractat per al seu relleu, aliè a la Bossa de Peons de Jardineria i amb un procés de contractació irregular, sense procés selectiu, i no respectant els principis constitucionals de igualtat, mèrit, capacitat i publicitat a través d'una Oferta pública de treball, en un clar intent de legitimar aquestes contractacions.

Des de novembre del 2011 la direcció de l' Institut ha negat la jubilació parcial a més de 20 treballadors d'oficis que tenien dret i l'havien sol•licitat, actuant de forma arbitrària i discriminatòria reconeixent-li aquest dret a un grup de treballadors (tècnics i administratius) i negant-li a un altre (oficis), tenint en compte que tots ells compleixen els requisits exigits per la llei.

Entenem un greuge comparatiu rebutjar la sol•licitud de jubilació parcial del personal d'oficis d'aquesta feina penosa i dura, en un clar exemple de discriminació i arbitrarietat inadmissible respecte dels tècnics i administratius. Per això la secció sindical de CGT ha denunciat el tema al Síndic de Greuges de Catalunya.

Treballadors de la sanitat a Reus s'organitzen en defensa de la sanitat pública

El 22 d'agost es va presentar el manifest fundacional de la Taula Ciutadana en Defensa de la Salut Pública de Reus, una plataforma que pretén aglutinar treballadors i treballadores dels centres sanitaris de la ciutat, usuaris i usuàries i entitats ciutadanes, amb l'objectiu de defensar la universalitat, la titularitat pública i la qualitat del sistema sanitari. Els promotors d'aquesta Taula són un total d'una vintena de representants sindicals del CMQ, l'Hospital Sant Joan i el Grup Pere Mata, així com de la Coordinadora d'entitats llatinoamericanes. Els promotors volen unir als professionals i als usuaris de la sanitat pública a la ciutat, per fer un front comú davant la privatització d'aquesta, així com contra les mesures del govern espanyol que pretén negar l'assistència mèdica a les persones nouvingudes que no estiguin cotitzant a la Seguretat Social.

Denuncien que s'està duent a terme una política de privatització encoberta de la sanitat que busca erosionar la qualitat del sistema, per fomentar que la ciutadania es subscrigui a una mútua. En aquest sentit, ha destacat que les comarques del Camp encapçalen el rànquing estatal del creixement de les mútues privades. I, a més, que les retallades en les condicions laborals no sols eafecten als treballadors, sinó que també impliquen disposar de menys recursos als centres sanitaris, i que per tant, es presti un servei de menys qualitat.

En el web http://www.pobleviu.cat/salutreus, es pot trobar el manifest fundacional i el llistat d'adhesions.

Es constitueix l'Assemblea pels drets sociolaborals de Rubí

Persones provinents de diferents organitzacions i àmbits han constituit a Rubí el 29 d'agost l'Assemblea pels drets sociolaborals, per lluitar obertament per la defensa de l'ocupació, contra els ERO, contra les privatitzacions dels serveis públics, contra les retallades en educació i sanitat, contra el repagament sanitari, contra els desnonaments, treballant colze a colze amb tots els moviments i organitzacions anticapitalistes.

En el seu manifest declaren: "Després de la vaga general del 29-M, les coses segueixen empitjorant encara més per a la classe treballadora i la majoria de la població. Els partits polítics i els sindicats majoritaris, només estan plantejant solucions per reflotar aquest sistema capitalista que ens està ofegant dia a dia, mentre ens imposen una infinitat de reformes: laborals, del sistema públic de pensions augmentant l'edat de jubilació als 67 anys, reformes de la negociació col•lectiva per buidar de contingut, el medicamentàs, la reducció de salaris, prestacions per desocupació ... mentre, totes les organitzacions pro sistema aposten per l'euro, la Unió Europea del capital, per la lliure circulació de les finances, per les retallades i les polítiques econòmiques neoliberals imposades per l'FMI, el BCE i la UE. En definitiva, aposten per la submissió de la política a la dictadura dels mercats. Mentrestant, el principal problema per a milions de persones, l'atur, segueix sense resoldre, agreujant-se fins a fer insuportable la situació a tots/es a qui se'ls nega l'accés a un habitatge digne.

Davant això la resposta que es dóna és el rescat de la banca, amb 100.000 Milions d'euros, l'aprovació d'un ajust de 65.000 Milions d'euros, la pujada de l'IVA, i l'amenaça de noves reformes".

Creació del Comitè de Solidaritat amb Andreu de Cabo

Després de celebrar-se el dia 8 d'agost un CEMAC, entre TMB i el nostre company Andreu del Cabo, acomiadat per Autobusos de TMB, en el qual la Direcció d'autobusos es va ratificar en la seva decisió, mentre unes cent cinquanta persones es van concentrar a les portes del Servei Territorial del Departament d'Empresa i Ocupació a Barcelona en suport Andreu de Cabo, els treballadors i treballadores d'autobusos han decidit augmentar la pressió per aconseguir, al més aviat possible, la seva readmissió.

Entre altres mesures s'ha acordat convocar vaga i manifestació per al 26 de setembre, al final de la qual es lliuraran a l'Alcaldia de Barcelona les signatures que s'estan recollint entre la plantilla d'autobusos en les quals es demana la readmissió d'Andreu.

Igualment s'ha acordat crear un Comitè de Solidaritat amb Andreu de Cabo en el qual estiguin representades totes les assemblees barrials i organitzacions polítiques, socials i sindicals que ho desitgin, així com persones a nivell particular.

Andreu és militant de la CGT, i delegat sindical fins a fa dos anys. Des de l'any 2008 Andreu ha vist com TMB li ha anat obrint, un darrere l'altre, expedients que s'han tancat amb nombroses sancions fins que ha arribat l'últim expedient que l'empresa ha decidit resoldre'l directament amb una carta d'acomiadament. És un company compromès que s'ha implicat a fons en la lluita per la millora de les condicions laborals de tota la plantilla de TMB, és un company valent que sempre ha denunciat els abusos i les corrupteles de l'empresa i sempre ha estat en la primera línia en les mobilitzacions, i aquest és el veritable motiu pel qual TMB l'acomiada.

CGT denuncia la utilització d'un herbicida tòxic als carrers i jardins de Barcelona

La CGT de Parcs i Jardins va denunciar el dia 9 d'agost a Inspecció de Treball a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de l'Ajuntament per la utilització en els carrers i zones verdes de Barcelona de l'herbicida amb base de "glifosat", Roundup, que presenta una elevada toxicitat per a tot tipus d'organismes vius, inclosos els humans i també de tipus ambiental.

Els herbicides són productes químics de síntesis qualificats com de risc per a l'ésser humà, la fauna, la flora i tots els ecosistemes en general. A Barcelona cada any, en els carrers i zones verdes de la ciutat els operaris de Parcs i Jardins, apliquen aproximadament 10 tones de l'herbicida, la qual cosa representa, una vegada feta la barreja, 1.000.000 de litres de liquid que s'espargeix per la ciutat.

El cost de la llum es dispara

El rebut de l'electricitat d'una família mitjana de l'Estat s'ha disparat en els últims cinc anys fins a encarir-se un 59,9% en els últims cinc anys i un 86% en una dècada. Cinc increments ha experimentat el rebut de la llum en dos anys: dos el 2010, un el 2011 i dos més –que podrien ser tres– el 2012.

L'abril passat, les famílies de l'Estat entomaven un 9,4% d'augment de la tarifa elèctrica i tan sols tres mesos després han hagut d'assumir un altre augment, del 4,3%. Per si no n'hi hagués prou, amb l'aplicació del nou IVA del 21%, el cost mitjà de la llum en una llar se situarà al voltant dels 79,66 euros.

Si comparem els preus del setembre vinent amb els de fa deu anys, el rebut de la llum s'haurà encarit un 86%.

Tanmateix, les pujades més brusques s'han produït a partir del 2007 i el rebut de la llum –cost mitjà d'una família de l'Estat– ha passat de costar 48,59 euros al mes a costar-ne 79,66.

I en perspectiva hi ha l'anunci del

govern espanyol sobre la possibilitat d'un altre increment abans que s'acabi l'any.

Rajoy buida de prestacions la Llei de Dependència i desempara als més necessitats

En el primer Consell de Ministres que presidia Rajoy va decidir paralitzar l'aplicació de la Llei als dependents moderats, d'aquesta manera 400.000 persones que tenien reconegut el dret a algun tipus d'ajut estatal ho van perdre tot de cop i van quedar exclosos. Després van anunciar una retallada brutal per a la Dependència en els Pressupostos Generals de l'Estat i, finalment, a mitjans de juliol el Govern del PP va procedir al desmantellament total del sistema de Dependència, reduint la paga als familiars que tinguin cura de dependents i als nous els deixarà sense cotitzacions.
Amb la Llei de la Dependència, des de 2007 i fins avui, s'han creat 123.000 nous llocs de treball directes i 63.000 indirectes. Però el més important és que en 5 anys es van beneficiar 768.000 persones majors de 65 anys, de les quals tres quartes parts són dones. L'esforç inversor queda reflectit en la següent xifra: a la any 2003 (Govern d'Aznar) la despesa pública per a la dependència representava el 0,32% del producte interior brut (PIB), mentre que el 2010 s'havia duplicat fins arribar al 0,64%.
El govern del PP ha paralitzat la incorporació de nous dependents al sistema, suprimeix les aportacions econòmiques, i com la partida pressupostària de les comunitats autònomes ara no és obligatòria, la retallada total ascendeix a 566 milions d'euros.
A mitjans de juliol el Govern del PP va decretar les següents mesures: implantar el copagament per a les persones dependents, no només als nous declarats, sinó amb caràcter retroactiu a tots; reduir un 15% la prestació econòmica dels familiars cuidadors de persones dependents; el copagament l'heretaran els descendents; elevar a dos anys el termini de tramitació d'expedients i concessió d'ajuts (abans era de 6 mesos) i s'anul•len els drets retroactius; eliminar els graus de dependència establerts, es faran noves valoracions i això suposarà que molts veuran rebaixat el seu nivell (menors ajudes) i altres directament se'ls traurà.
A Espanya són les dones, majoritàriament d'avançada edat, les que es fan càrrec de cuidar als familiars dependents (pares, fills), en la immensa majoria dels casos aquesta dedicació els impedeix buscar una alternativa laboral o educativa. Treballen cuidant un dependent, però no cotitzen ni disposen de salari. Gràcies a aquesta Llei a dia d'avui més de 179.000 persones estan subscrites al conveni especial de cuidadors no professionals, de les quals el 92% són dones. No només es redueix el seu salari un 15%, sinó que a més el Govern ha anunciat que sotmetrà a "profunda revisió" aquest conveni. I ja sabem que vol dir el Govern quan anuncia que revisarà una cosa.

Concentració a L'Hospitalet contra un acomiadament a Clece

El Sindicat de Neteja de CGT Barcelona va convocar una concentració el 2 d'agost davant de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, contra l'acomiadament de Maria Tarancon per part de l'empresa Clece.

Conflicte col·lectiu i concentracions a B: SM

CGT i UGT de l'empresa B: SM (Barcelona Serveis Municipals) han interposat un conflicte col•lectiu contra l'empresa, davant la denegació per part de la Direcció de l'empresa d'autoritzar les reduccions de jornada, reconegudes amb anterioritat a la reforma laboral que va entrar en vigor el 12/2/2012, obligant a pares i mares de fills/es menors de 8 anys o amb familiars dependents ha renunciar als seus drets, aplicant retroactivament la reforma laboral. Aquesta actuació de l'empresa s'emmarca dins de la política de pèrdua de drets contra els treballadors.

El Comitè d'empresa de BSM també va convocar concentracions el 30 de juliol al costat de la Sagrada Família, per la decisió de l'empresa d'aplicar el Reial Decret Llei 20/2012, concretament l'article 2 que retalla la paga extraordinària del mes de desembre del 2012 del personal del sector públic.

Aturades a Unipost

CGT i CCOO van convocar aturades d'àmbit estatal a Unipost, empresa de repartiment de correspondència privada, els dies 1, 2, 3, 6 i 7 d'agost i 3, 4, 5, 6 i 7 de setembre.
La proposta empresarial que ha provocat la convocatòria d'aquestes aturades són les pretensions de que es realitzi un desvinculació salarial, consistent en una rebaixa d'un 10% en les nòmines que van de juliol de 2012 a desembre de 2012, en els conceptes de la taula salarial i en els complements personals, aquesta rebaixa seria d'un 5% l'any 2013.
L'empresa entre el 16 i el 20 juliol va lliurar cartes d'acomiadament a un total de 15 treballadors d'Unipost, argumentant motius econòmics. Al mateix temps ha manifestat tenir la intenció de seguir fent acomiadaments objectius de 30 treballadors cada trimestre, i també ha amenaçat amb un ERO amb acomiadaments col•lectius massius.

Guillotinada popular a Girona

La CGT va organitzar el 28 de juliol un debat popular al voltant de les alternatives al sistema capitalista, convidant a diversos col•lectius i persones dels moviments socials de la ciutat per participar-hi.
L'activitat s'emmarcava dins els actes que des de fa un parell d'anys prepara l'Ateneu 19 de juliol per celebrar l'inici de la revolució social de l'any 1936, en el que vol ser un espai de trobada de persones i col•lectius per parlar i intercanviar impressions sobre com sortir de la situació de precarietat creixent que ens aboca el capitalisme a marxes forçades, un espai de reflexió dins la resposta anticapitalista i solidària que hem de construir les treballadores per fer front a la misèria d'aquest sistema econòmic i social destructiu i insuportable.

Concentració a la seu d'Ambulàncies Condal

CGT va convocar una concentracióxiulada a Barcelona el 26 de juliol davant la seu de Ambulàncies Condal contra el terrorisme empresarial, el xantatge i el maltractament que comporten els acomiadaments i les actuacions de l'empresa: amenaces amb perjudicis de diversa índole si no es baixaven la categoria professional voluntàriament i sancions amb faltes molt greus amb acusacions falses.
L'empresa també ha portat a terme el tancament del taller mecànic propi, fet que ha comportat diversos acomiadaments, al•legant motius econòmics quan tothom sap que és totalment impossible, amb el nombre de vehicles que disposa l'empresa, obtenir un estalvi econòmic mitjançant la subcontractació de serveis de taller, xapa, pintura,…

Mobilitzacions contra els acomiadaments a HP

HP va acomiadar diversos treballadors després que la plantilla rebutgés el pla d'acomiadaments. La plantilla de les empreses HP Consultoria i HP Outsourcing, 2200 treballadors en total, van dir No al Preacord pactat entre l'empresa i CCOO.
Després de 2 anys de lluita de la plantilla contra els acomiadaments a HP, la Secció Sindical de CCOO presentava un preacord assolit en solitari amb l'empresa, que incloïa la possibilitat d'acomiadaments de la plantilla sempre que es seguís un determinat protocol, preacord que comptava amb l'oposició de la resta de la representació sindical a l'empresa (CGT, UGT, CSI).
Desde les Seccions Sindicals de CGT a HP sempre han mostrat la seva disconformitat a acceptar acomiadaments en una empresa amb beneficis i ajudes públiques. Els resultats en referèndum va mostrar el rebuig de la plantilla a aquesta solució. La Secció Sindical de CGT a HP espera de l'empresa que entengui el missatge i no aposti per una política que porti al conflicte, situació que es produïrà mentre no s'aturin els acomiadaments a HP, 160 en dos anys.
Per protestar contra els acomiadaments s'han realitzat durant l'estiu diverses mobilitzacions i accions.

CGT es persona en el procediment de Bankia

La CGT, amb presència i implantació en el si de Bankia i la seva matriu BFA, es va personar com part acusadora, exercint l'acció particular, contra qui resultin responsables dels actes delictius objecte del procés incoat pel Jutjat Central d'Instrucció nº 4 en defensa dels drets dels treballadors afectats, així com per a instar les oportunes responsabilitats penals que de les actuacions realitzades per aquestes entitats, els seus actuals gestors i exconsellers es desprenguin.
CGT mai a format part dels diferents Consells d'Administració de les esmentades entitats financeres i si en canvi ha vingut exigint les responsabilitats que ara es depuraran en el corresponent procediment penal, i que afecten de forma especialment directa als treballadors, la situació i condicions dels quals es veuen greument afectades per actuacions en les quals no han tingut participació.

Parlem

Martha Ackelsberg, professora de ciències polítiques, ha estudia

"El problema dels ro

Entrevista: Carles Masià. Fotografies: Luis Tato i Rafael Carmona

Martha Ackelsberg (Nova York, 1946) és professora de ciències polítiques a l'Smith College de Northampton (Massachusetts). El seu interès per les relacions de gènere va cristal•litzar en un llibre que recull el testimoni del grup de dones Mujeres Libres, que durant la Guerra Civil es va autoorganitzar per defensar els seus drets i jugar un paper actiu dins del moviment llibertari. El llibre "Mujeres Libres. El anarquismo y la lucha por la emancipación de las mujeres" va ser editat per Virus editorial (Barcelona). El mes de juny d'enguany va visitar Barcelona, Reus i altres ciutats de l'Estat espanyol invitada per la CGT per participar en una sèrie d'actes d'homenatge a un col•lectiu pioner pel que fa a l'amplitud i radicalitat de les seves propostes.

Mujeres Libres va ser una organització autònoma, aliena a les estructures de qualsevol òrgan del moviment llibertari. Sense renunciar a les seves arrels anarquistes van practicar un feminisme obrer. Es van marcar com objectiu preparar a les dones per a poder participar en primera persona en la revolució llibertària. És a dir, volien formar a les dones, que sofrien unes taxes d'analfabetisme elevades i atreure-les al moviment llibertari. Van haver de lluitar contra una cultura de forta arrel catòlica i, el més dolorós, contra la indiferència quan no menyspreu dels seus companys i companyes llibertàries. A pesar d'arribar a comptar amb més 20.000 afiliades només en la zona republicana, mai van ser admeses com part integrant del Consell General del Moviment Llibertari.

- Quines són les aportacions més destacables del col•lectiu Mujeres Libres que ha incorporat la lluita feminista avui, tant en l'aspecte teòric com en el pràctic?

- L'aportació més important va ser contextualitzar les desigualtats entre homes i dones dins del moviment anarcosindicalista de l'època, que lluitava contra les jerarquies en general: de gènere, de classe, la religió... Molts moviments feministes d'aquell moment –i també els actuals– no plantejaven quina era la situació de la dona dins del sistema interrelacionat de jerarquies, però Mujeres Libres ho tenia molt clar, tant en l'àmbit teòric com en el pràctic.

- Llavors, podem dir que aquell col•lectiu de dones es va avançar al seu temps?

- Sí, perquè en aquella època de revolució social els moviments feministes van considerar que la participació de la dona en el món del treball era una necessitat provocada per la guerra, però que això no havia de ser sempre així. En canvi, per a Mujeres Libres, era imprescindible que la dona participés plenament en tots els àmbits de la societat. En aquest context, la preparació de la dona per al món del treball era una part molt important de la seva tasca. De fet, l'educació era el centre de les activitats del col•lectiu, creien que la ignorància incapacitava l'individu. Per això, el primer que calia fer era combatre l'analfabetisme perquè les persones poguessin comprendre què passa al món. Això encara es veu molt clar avui dia, com a mínim als EUA, on hi ha taxes d'analfabetisme funcional molt altes i molta gent es desentén dels últims esdeveniments polítics i socials.

- Quin paper van jugar les publicacions i els grups de suport mutu i estudi en aquell moment d'efervescència cultural?

- La revista Mujeres Libres es va difondre arreu del país que va quedar sota control republicà. També van fer programes de ràdio, excursions al camp, van participar en conferències i congressos i van escriure articles per a la premsa anarquista per difondre les seves idees entre les dones, però també entre els homes. La societat no es podia canviar únicament mitjançant les dones, calia la participació de tothom. Els homes havien d'entendre que aquest tipus de canvi era necessari i això, elles, també ho tenien molt clar.

- Una figura mítica com Durruti, però també molts altres dirigents anarquistes, defensaven que les dones no havien d'anar a lluitar al front. Com vivien aquest debat les dones del col•lectiu Mujeres Libres que vas poder conèixer i entrevistar personalment?

- Algunes eren molt fortes, volien participar i anar al front, tot i que la majoria no ho van fer i es van quedar a Barcelona o a Madrid. Durant els primers dies de la revolució, aquestes dones van estar lluitant a les barricades i també van proveir els combatents. Les poques que van anar al front es van trobar amb situacions difícils, ja que molts soldats les prenien per prostitutes. Mujeres Libres volia ajudar els milicians i les milicianes i la majoria van portar a terme la seva tasca a la rereguarda: es tractava de mantenir les fàbriques, els hospitals, les escoles –en definitiva, la vida de la gent durant la guerra– i, al mateix temps, promoure la revolució social.

- Un altre tema de debat important de la revolució de 1936 és que no feia falta lluitar pels drets de les dones, ja que, si triomfava la revolució, sorgiria una nova societat i ja no caldria preocupar-se per la discriminació de gènere. Què en pensaven aquelles dones?

- Hi estaven totalment en desacord per diverses raons. Per començar, hi ha un concepte sorgit de la teoria de l'acció directa –que formava una part molt important del moviment anarcosindicalista– que diu que una revolució ha de créixer des de baix i mitjançant les activitats de les mateixes persones. Cal tenir en compte que, en aquells anys, les dones estaven força sotmeses i, per poder capacitar-les, era necessari mobilitzar-les des del primer moment. Si no, el dia després de la revolució, ningú no estaria preparat. La nova societat no era un regal que cauria del cel, sinó que s'havia d'anar alimentant i cuidant.

- I tu, personalment, què en penses?

- Les revolucions i els moviments socials tendeixen a dir que l'endemà de la revolució tot estarà solucionat, però això no és així. La revolució s'ha de viure per poder crear les condicions d'una nova societat. S'ha de lluitar, però, alhora, també s'ha d'anar canviant la manera de viure. Si no, la gent no entén per què lluita.

- Fins a quin punt les organitzacions llibertàries actuals continuen reproduint, a la pràctica, els patrons de dominació patriarcal clàssics?

- No estic molt al dia d'aquests temes, però, pel que he sentit els últims dies, el problema dels rols continua existint. Els homes segueixen dominant els sindicats, les dones no tenen gaires llocs de responsabilitat i, a vegades, no se les pren seriosament. Aquest va ser el problema que va tenir Mujeres Libres i molts dels moviments feministes que han vingut més tard. Tot i que el moviment llibertari d'aquella època i l'actual està compromès amb la lluita per la igualtat de gènere, tots som el producte d'una societat patriarcal i aquests valors estan molt interioritzats. Hem d'estar molt atentes per treure'ls cap a fora.

- La Guerra Civil és un període històric que sovint ha fascinat la historiografia i la literatura del món anglosaxó. Per què?

- La Guerra Civil no va ser només una guerra, hi havia una revolució social... i no hi va haver gaires experiències revolucionàries d'aquest tipus protagonitzades pel poble. A diferència de la revolució soviètica, aquí, la revolució va créixer des de baix, fruit de 70 anys de preparació mitjançant sindicats, ateneus llibertaris, l'escola racionalista... La gent d'aquí estava preparada per fer una revolució, que al final es va produir: es van col•lectivitzar les fàbriques i les terres agrícoles i, fins i tot, molts ajuntaments.

Llavors, el que es va aconseguir –encara que només fos durant uns mesos– va anar molt més enllà del que s'havia fet en altres llocs. Una de les dones de Mujeres Libres que vaig entrevistar em va dir que aquests anys que va viure de revolució van ser els més importants de la seva vida. I quan parlo amb aquestes persones, la seva experiència increïble m'entra al cor. Sents una part molt petita del que elles van poder experimentar, era una mena de somni. Va passar el mateix amb els brigadistes internacionals: potser no van viure tota la revolució, però segur que van experimentar una cosa fora del normal, ja que no estem parlant d'un exèrcit regular com els altres.

- I a tu, què et va impulsar a investigar aquest moment de la història i, concretament, l'experiència del col•lectiu Mujeres Libres?

- Estava interessada en la literatura i la història d'Espanya, suposo que perquè, a l'escola primària, vaig començar a estudiar castellà. A la universitat, em va captivar la història de l'anarquisme agrari andalús, potser perquè sóc una revolucionària de cor i aquest tipus d'experiències fan créixer les possibilitats que la gent porti a terme una acció comuna. Més tard, vaig descobrir la teoria anarquista i vaig poder ajuntar-la amb la dimensió pràctica.

Inicialment, em vaig interessar molt per les col•lectivitzacions i com la revolució social va canviar les relacions entre les persones i, específicament, les relacions entre dones i homes.

Al final de la dècada de 1970, vaig venir aquí per entrevistar-me amb homes que havien participat de les col•lectivitzacions, però ningú no volia parlar d'aquestes relacions ni de les activitats de les dones, era com si no haguessin existit. Primer em vaig desanimar una mica, però, després, vaig conèixer algunes persones que em van posar en contacte amb dones del col•lectiu Mujeres Libres, que després vaig entrevistar per al llibre.

** Entrevista realitzada per Carles Masià, aprofitant la presència de Martha Acklsberg a Barcelona en un cicle de xerrades organitzades per CGT i Dones Llibertàries, publicada al núm. 281 del setmanari Directa*

amb...

t el grup Mujeres Libres i el seu paper dins del moviment llibertari

ls continua existint"

Dones lliures a contracorrent

Soledad Estorach, Conchita Liaño, Teresa Claramunt, Amparo Poch, Mercedes Comaposada... Són els noms d'algunes de les dones que van formar part de Mujeres Libres, que a partir de 1936 es va organitzar per promoure l'emancipació de la dona i preparar-la per als nous horitzons que obria la revolució social, de la qual participaven activament.

Van editar una revista amb el mateix nom i van dur a terme activitats molt importants de formació, com ara les que desenvolupaven al Casal de la Dona Treballadora a Barcelona. També s'encarregaven d'organitzar una mena d'escoles bressol volants per tenir cura de la mainada de les afiliades, que, d'aquesta manera, tenien temps per estudiar i participar políticament. Per tot plegat, van tenir una funció molt important a l'hora de bastir un moviment de dones d'arrel llibertària i obrera: no es definien com a feministes, ja que en aquells moments el concepte s'associava a la lluita dels sectors més benestants de la societat per obtenir alguns reconeixements, com ara el dret de vot o ascendir professionalment.

Les seves activitats, però, no sempre van ser ben vistes pels companys llibertaris –ni tampoc per part de moltes companyes–, que no veien la necessitat de crear una organització separada perquè creien que podia restar força al moviment anarquista i desviar l'atenció. Moltes d'aquestes dones estaven afiliades a la CNT o a les joventuts llibertàries, però Mujeres Libres –que va arribar a comptar amb 20.000 adherides– no va ser acceptat com a grup integrant formal del Consell General del Moviment Llibertari amb la resta d'organitzacions, tot i que, finalment, en un dels congressos, va tenir torn de paraula perquè li va cedir un dels afiliats a la CNT.

Tot això apareix documentat a "Mujeres Libres. El anarquismo y la lucha por la emancipación de las mujeres" (Virus, 1999), un llibre que Ackelsberg va publicar en anglès a principis dels 90. Ackelsberg va recordar el llegat del col•lectiu en unes jornades d'homenatge organitzades a Reus i Barcelona el 27, 28 i 29 de juny per la CGT, en què també es va poder veure el documental "Indomables. Una historia de mujeres libres" (Zerikusia, 2011).

Documental "Indomables. Una historia de mujeres libres"

Amb aquest documental realitzat el 2011 per ZerikusiA, s'intenta esbrinar què pensaven, quin era el seu plantejament polític i com van desenvolupar la seva tasca Mujeres Libres. Per a aconseguir-lo s'han entrevistat amb dos protagonistes directes d'aquesta història, Conchita Liaño i Sara Berenguer. Ambdues van prendre part activa i en primera línia en els gloriosos dies de Juliol del 36. Ambdues amb un bagatge polític i humà considerable.

Per altra banda s'han entrevistat amb escriptores i historiadores com Laura Vicente que ens posen en antecedents i amb Martha Ackersberg, autora del llibre Mujeres Libres, que ens acosta a la situació política dels primers anys 30 i al cabal humà de Mujeres Libres. Així mateix, han estat amb un dels grups que mantenen el llegat d'aquelles dones, Dones Lliures d'Alacant, un grup de dones de CGT que es reivindica anarkofeminista. Compten també amb la presència poètica i compromesa amb el feminisme actual de l'escriptora Llum Quiñonero.

Per a fer més comprensible el missatge de les protagonistes han recreat escenes amb actrius arribant a reproduir un míting en un teatre. A més ens porten des d'allà on estigui a l'esperit de Lucia Sánchez Saornil, que els ajuda a explicar la història.

> LES FRASES...

"Tot i que el moviment llibertari està compromès amb la lluita per la igualtat de gènere, som el producte d'una societat patriarcal i aquests valors estan molt interioritzats"

La Trobada Internacional Anarquista de Saint Imier constitueix un pas endavant en la coordinació del moviment llibertari internacional

El cas de les Pussy Riot com a mostra de la dictadura de Putin

Resultat de la Trobada Internacional Anarquista a Saint Imier

Redacció

Del 8 al 12 d'agost va tenir lloc a la localitat de Saint Imier (Suïssa) una Trobada Internacional Anarquista, a la qual van assistir unes 5000 persones procedents de un llarg llistat de països de tots els continents, una assistència multitidinària que va desbordar en ocasions la capacitat organitzativa de la trobada. Simultàniament es va portar a terme el 9è Congrés de la Internacional de Federacions Anarquistes (IFA) i una Fira del Llibre Anarquista. La trobada es portava a terme 140 anys després que els sectors antiautoritaris de l'AIT, oposats a les posicions marxistes, realitzessin el 1872 una trobada a la mateixa localitat que marcaria l'inici de la tendència llibertària de l'AIT, que ha continuat fins els nostres dies conservant la mateixa deniminació.

Les sessions es van desenvolupar a l'Espace Noir (http://www.espacenoir.ch/~ch/), un centre social, que compta amb un subterrani i quatre pisos molt amplis, administrat per un col•lectiu que, a través de l'autogestió, organitza dintre del local una sala de cinema (l'únic cinema de Saint Imier), una sala d'esdeveniments (per a conferències o concerts), una taverna, una galeria d'art i una llibreria. És, sens dubte, un lloc fenomenal, que conta amb un subterrani i quatre pisos molt amplis, un lloc excepcional en una localitat de només 4000 habitants.

Conferències, debats, tallers, assemblees, intercanvi, reunions, activitats culturals, projeccions, llibreria i exposicions van omplir el programa d'activitats de la trobada, que es va desenvolupar en diversos espais i amb traducció simultània (sobretot en els actes principals) en castellà, anglès, alemany i francès.

L'acte d'obertura va comptar amb les intervencions de Michel Nemitz (de la Federació Anarquista de les Muntanyes i administrador del Espace Noir) i Rene Berthier i H. Hernández (ambdós de la Federació Anarquista Francesa). En el miting final de cloenda les intervencions van versar sobre rol de les i els anarquistes en el segle XXI, de la importància de trobades com aquesta, les despeses totals de l'esdeveniment, i, per descomptat, diverses observacions sobre desenvolupament de les activitats, tant positives com negatives.

Per la xarxa es poden trobar diverses cròniques de col•lectius i persones assistents. Si en feu una lectura us podeu fer una idea de la diversitat d'opinions i valoracions existent, un fet normal tenint en compte l'hetereogeneitat de procedències i de tendències existents dins l'anarquisme. Una delegació de la CGT i diversos afiliats van participar en la trobada. Nosaltres us reproduïm a continuació el contingut de la declaració final de la trobada, una sintesi del que es va parlar i debatre a Saint Imier:

Declaració final de la Trobada Anarquista de Saint Imier

Després de cinc dies de debats i intercanvi per a recordar la nostra història, preparar els nostres combats futurs i fer convergir els nostres esforços, reafirmem el valor de les posicions i resolucions del Congrés de St. Imier que fonamenten a l'anarquisme social, facilitant el seu futur desenvolupament i assegurant les bases per a una unitat d'acció sincera entre tots els sectors combatius i antiburocràtics de la lluita social.

El Congrés de St. Imier va aspirar a l'obertura, la diversitat i la pluralitat de pensaments i pràctiques del moviment obrer antiburocràtic i federalista al mateix temps que es construeix el moviment llibertari naixent.

Va rebutjar l'estratègia de partits i tota forma jeràrquica, institucional i electoral defensada pels corrents del socialisme autoritari. Va combatre la concepció estatista del canvi que entenia i entén àdhuc avui dia la presa de l'estat com un útil de transformació social. El Congrés de 1872 va proclamar igualment la seva voluntat per combatre tot tipus d'organització jeràrquica, burocràtica, constituïda per a exercir el comandament mitjançant la delegació, la submissió i l'obediència.

A això, el Congrés oposa la federació de les organitzacions obreres i de totes les lluites així com la lliure iniciativa, és a dir, un projecte socialista de gestió directa i de canvi social que reconeix la pluralitat en les formes d'organització, no jeràrquiques, en el moviment obrer, en les seves lluites i en el projecte socialista llibertari.

Nombroses lluites, accions militants i temptatives revolucionàries han precedit i seguit al Congrés Internacional de 1872. L'anarquisme se situa en aquesta història. Constitueix avui dia un moviment polític que reagrupa nombroses experiències i assoliments comuns de nombrosos col•lectius i organitzacions específiques, sindicats de lluita social i popular. L'anarquisme aporta la seva contribució en la construcció d'un moviment coherent capaç d'una intervenció contundent i eficaç i que busca la coherència entre els mitjans i les finalitats a fi de canviar radicalment la societat. Per a nosaltres, l'anarquisme alimenta les lluites socials i es nodreix d'elles, enriquint al moviment popular d'autoemancipació i d'autogestió.

Cada resistència, cada lluita, cada dissidència, cada alternativa conté les qüestions de la llibertat i la igualtat. Cada combat social obre possibilitats que hem d'acompanyar cap a l'alliberament social i política.

La transformació social radical que desitgem i que preparem amb les nostres accions no pot resultar més que de la voluntat, la lliure determinació, i el compromís conscient de les classes populars, és a dir dels individus - dones i homes,- que avui es troben sotmeses per aquest sistema injust.

Estem en una veritable guerra social i econòmica, d'intensitat variable però sempre expansiva, cada vegada més brutal. En una situació d'inseguretat social i de precarietat generalitzades que ha minat el bé comú al facilitar la destrucció dels serveis públics; buscant suscitar por, resignació i submissió i imposant pertot arreu el capitalisme. Aquesta política és conduïda tant pels capitalistes com pels governs al seu servei.

Governs que busquen imposar una colonització total de les nostres condicions d'existència, posant al servei de la reproducció d'aquest sistema totes les nostres activitats. Intensificant l'exercici d'antics elements de dominació: el patriarcat, la discriminació sexual i de gènere, la xenofòbia, el racisme, l'esclavitud, l'explotació. Aquestes desigualtats renovades reforcen el valor capitalista i garanteixen la seva reproducció general.

L'anarquisme denuncia aquest sistema de limitació i dominació que obeeix dia amb dia a una lògica oligàrquica. L'anarquisme no subestima de cap manera els espais de llibertat individuals i civils, els serveis públics i de bé comú i les poques polítiques de redistribució justa de la riquesa possibles gràcies a les diferents formes de solidaritats socials que àdhuc prevalen. Els anarquistes entenen que cal defensar i ampliar aquests assoliments. Tots aquests avanços van ser conquestes de passades lluites socials.

L'esperança de canviar la societat mitjançant la presa del poder de l'Estat està àmpliament desqualificada. La conquesta del poder institucional, la integració al poder estatal i l'acció governamental, la participació en eleccions, no aporten res a la millora de les condicions de vida comunes ni als drets polítics i socials dels pobles. Al contrari, és refusant delegar en l'Estat la definició i el govern del bé comú que les poblacions poden defensar eficaçment els seus interessos i aspiracions. És actuant per elles mateixes, multiplicant i reforçant les seves organitzacions, aprofitant-se de la riquesa social, dels seus mitjans de producció i distribució, anteposant les seves necessitats, creant les seves pròpies formes d'organització i lliurant la seva batalla en el terreny cultural, que les classes populars poden oposar-se al sistema, assolir la seva emancipació i millorar les seves condicions d'existència.

Els partits d'esquerra no representen cap força de progrés i justícia social.

Ni tan sols defensen els assoliments del passat. Molt al contrari, precipiten la ruïna i el desmantellament de les nostres conquestes socials. La burocratització del moviment obrer i social, la política de delegació orientada a la integració institucional estatal, el rebuig a la lluita i la imposició de la pau social a qualsevol preu, la submissió als objectius, a les estratègies i valors capitalistes de la globalització que representen ens arrosseguen a una regressió social, política i ecològica de gran envergadura.
És per això que l'eficàcia de la lluita i la construcció d'alternatives concretes estan lligades a l'acció directa popular perquè sorgeix de la convicció que els grups socials han d'emancipar-se per si mateixos i actuar amb una base federalista i solidària. En aquesta societat de classes no pot haver-hi consens ni compromisos possibles que satisfacin el bé comú. Reivindiquem clarament el nostre desacord amb els poders. L'Acció Directa és portadora d'una proposta oberta i plural de transformació social. Es reprodueix en una pluralitat de formes d'organització i accions capaces de federar les resistències populars.
Els anarquistes actuen en el sí dels moviments en lluita amb la finalitat de garantir la seva autonomia i de federar-los en una perspectiva revolucionària i llibertària per a construir el poder popular, amb vista a l'emancipació econòmica, política i social. El nostre projecte és el del Comunisme Llibertari, reivindiquen la convergència de les tradicions i experiències acumulades en aquest sentit: comunalisme lliure, autogovern municipal, autogestió, consells obrers i populars, sindicalisme de base, de combat i de gestió directa, lliure acord per a la creació, experimentació i associació, el federalisme i les seves alternatives concretessis, és a dir la construcció des de la base d'un poder popular directe, no estatal. Desitgem llavors la ruptura amb el Capitalisme. Lluitem per l'autogestió d'una societat futura fonamentada en la llibertat i la igualtat. Aquest objectiu implica formes d'organització diverses en tot l'àmbit de la vida social i econòmica. Tal orientació reivindica una societat autoinstituida, un desenvolupament econòmic i social lliurement escollit. La socialització de les forces de producció i d'intercanvi, i l'autogestió social com la seva forma principal. Un accés igualitari als recursos disponibles i renovables i als mitjans amb els quals la societat possibilita la lliure associació, experimentació i exploració d'organització de les seves condicions d'existència.
L'autogestió es fonamenta en l'organització lliure de qui treballen, consumeixen, i són els seus membres després de l'abolició de l'Estat, en un marc d'autoinstitució política, democràcia directa i drets de les minories.
L'anarquisme social, l'anarco-sindicalisme i el sindicalisme revolucionari, així com el comunisme llibertari defensen un projecte polític basat en la coherència entre fins i mitjans, entre accions quotidianes i lluites revolucionàries, entre moviments creixents d'autoemancipació i transformació radical de la societat. Des de 1872, el nostre moviment contribueix a obrir aquest camí amb el treball de dones i homes lliures. El nostre compromís ara és continuar amb aquest projecte tan lluny com el duguin l'acció directa dels pobles.
St-Imier, Agost 2012.

Llibertat per a les Pussy Riot

Redacció

El cas de les Pussy Riot ha tingut sobretot repercussió internacional, tanta que després de la seva condemna el passat 17 d'agost a dos anys de presó es van organitzar accions de solidaritat a més de cinquanta ciutats de tot el món; per exemple, mig centenar de persones van protestar a la Sagrada Família de Barcelona. El seu cas ha posat encara més en evidència la falta de llibertats existents a Rússia i l'autoritarisme del govern de Putin. Banda de punk rock feminista, nascuda l'any passat, Pussy Riot denuncia la manca de transparència política, de llibertat d'expressió i la persecució dels opositors. El mes de febrer passat, cinc integrants del grup van entrar a la catedral del Crist Salvador de Moscou tapades amb passamuntanyes de colors i van interpretar la cançó 'Mare de Déu, fes fora Putin'. Tres van ser detingudes i empresonades al març i finalment han estat condemnades a dos anys de presó. La fiscalia considerava que 'van actuar d'una manera summament vulgar en un lloc com aquell' i que la cançó que van interpretar era 'insultant i un sacrilegi per als ortodoxos'.
Tothom fa costat a les Pussy Riot, sobretot activistes de tot el planeta i músics de renom internacional. En canvi, les estrelles musicals de Rússia han optat per callar. Com informa l'agència Reuters, les principals estrelles russes no volen posar en perill la seva principal font d'ingressos, que provenen de concerts privats per a milionaris i d'actuacions a la televisió, si s'oposen a Vladímir Putin. Ara, si les estrelles russes més importants no diuen ni piu, un centenar llarg d'artistes russos (escriptors, actors i músics) han signat una carta demanant l'alliberament de totes tres.
Mentre les Pussy Riot comparen el judici a la repressió estaliniana, el seu advocat assegura que tot veredicte que no sigui el d'innocència serà il•legal.

'Putin atia el foc', nou senzill de Pussy Riot

El grup de punk Pussy Riot va publicar una nova cançó coincidint amb el dia que es va fer públic el veredicte que condemna a dos anys de presó tres de les seves integrants per 'vandalisme motivat per odi religiós'. Es titula 'Putin lights up the fires' ('Putin atia el foc'), i el diari The Guardian n'ha fet un muntatge en vídeo amb imatges del judici i de les mostres de suport que s'han estès pel món.

Dues membres de les Pussy Riot fugen de Rússia

Dues membres del grup Pussy Riot s'han escapat de Rússia per evitar ser detinguts i empresonats com les tres integrants, Nadejda Tolokonnikova, Maria Aliokhina i Iekaterina Samutsèvits, que van ser condemnades a dos anys de presó.
'Dos dels nostres membres han fugit del país i recluten feministes estrangeres per preparar noves accions de protesta', indicava un compte de Twitter relacionat amb el grup. La informació del piulet va ser confirmada pel marit de Tolokonnikova, una de les tres empresonades. 'Són a un lloc fora de l'abast de la policia russa. Com que la policia els està cercant, mantindran un perfil públic baix', va afegir.
Segons la informació que té el marit de Tolokonnikova, les fugitives poden ser en un país sense acord d'extradició amb Rússia. 'Cal tenir en compte que encara queden una dotzena de membres del grup en actiu. Han esdevingut un gran col•lectiu', ha avisat.

BALA PERDUDA

Lògica militar

Toni Àlvarez

Perdoneu l'oxímoron del títol però el mes d'agost ens ha portat una noticia que podria semblant sorprenent. Però que, com veureu, té la seva lògica. Militar, es clar.
I es que el Tribunal Supremo ha rebaixat la condemna a un sergent de l'exèrcit espanyol que va pegar a la seva esposa. Un altre cas de misogínia i masclisme a la judicatura pensareu i segurament no anirem errats, però aquesta vegada podem afegir algun altre indicador de com es pensa dins del cap d'alguns togats. A aquest suboficial de l'exèrcit espanyol el van condemnar al 2008 a nou mesos i un dia de presó al jutjat de lo penal nº 21 de Madrid, a més de prohibir-lo portar armes al llarg de dos anys. Sentència que va ser refermada per l'Audiència Provincial un any després. Arrel de la sentencia, el Ministeri de defensa va obrir un expedient disciplinari per "haber sido condenado por sentencia firme en aplicación de disposiciones distintas al Código Penal Militar, por un delito cometido con dolo que lleve aparejada la pena de prisión". Així al valent sergent li van caure 9 mesos i 1 dia de suspensió de feina que no va dubtar en recórrer ja que, una cosa és tenir una condemna de presó (que no implicava complir per la durada) i continuar "treballant" i l'altra és que et sancionin per a treballar. Així va interposar un recurs contencioso-militar davant la Sala Quinta del Supremo que torna a donar la raó als tribunals anteriors i al ministeri de defensa "por "la gravedad e indignidad de su comportamiento".Però la sentència d'aquest tribunal concreta que "(...) hay que valorar positivamente la infrecuente circunstancia de que el suboficial hoy demandante se encuentre en posesión de varias condecoraciones, distintivos y Menciones Honoríficas, así como su acostumbrada o asidua participación en operaciones de mantenimiento de la paz en un escenario de la dificultad y peligrosidad de Afganistán, en el que resulta frecuente que los participantes en tales operaciones hayan necesidad de acudir al empleo de la fuerza armada".Vaja, que a aquest condecorat sergent, acostumat com estava per la seva feina a fer ús de la força, li resulta normal arreglar certs assumptes amb violència, execrable diu el tribunal, es clar, però empentat per una feina que li exigeix fer-ho. És el preu de la pau, si vols estar tranquil•la a casa, millor callada. Si vols implantar la pau, millor fer-ho a bombassos. És la lògica militar que, en aquest cas, li ha servit al valerós militar per a veure reduïda la seva considerna.La Sala Quinta del Tribunal Supremo va rebaixar a cinc mesos de suspensió de feina al entendre que nou mesos era una extensió "absolutament desproporcionada" analitzats els fets, tot i que el propi tribunal els califica " de indignos, graves y repudiables", poc abans d'anomenar a la sentència una llarga llista de condecoracions i mèrits militars del valerós soldat espanyol. L'ardor guerrero manifestat pel sergent ha trobat algú que entengués que necessitava un bon repòs del guerrero.

El Reial Decret 16/2012 se suma a les altres agressions a la Sanitat Pública com l'euro per recepta, la reducció de llits o el tancament de plantes i serveis sencers

CiU i PP s'estan carregant el dret a la salut

Campanya d'insubmissió al copagament farmacèutic

Manu Simarro - Setmanari Directa

Col•lectius en defensa de la salut pública, com la plataforma Dempeus per la Sanitat Pública o la revista Cafè amb Llet, han editat una Guia fàcil per no pagar l'euro per recepta, on expliquen com fer insubmissió a la nova taxa aprovada als pressupostos de la Generalitat de Catalunya –amb el vot favorable de CiU i l'abstenció del PP. Vigent des del 23 de juny d'enguany, el pagament d'un euro per recepta prescrita, conegut com a copagament farmacèutic , és una de les mesures que contempla la nova tongada de retallades d'Artur Mas –la tercera des que és president del Govern–, mitjançant les quals pensa sufragar 1.500 milions de dèficit públic.

Contra el "repagament"

Diversos col•lectius contraris a les retallades al sistema públic de salut s'han mostrat rotundament contraris a la mesura. Des de Dempeus asseguren que "ens volen obligar a pagar una cosa que ja hem pagat" amb una mesura que "no és estalvi", sinó "un càstig als que menys tenen". Al darrera, afirmen, hi ha la intenció de "liquidar el dret a la sanitat pública", mentre no es persegueixen casos de corrupció, com els recentment destapats, que afecten a alts càrrecs d'institucions com l'Institut Català de la Salut (ICS) o el Servei Català de la Salut (CatSalut) Fins a 61 euros l'any Totes les receptes prescrites per facultatius del CatSalut comporten, doncs, el pagament d'un euro addicional, que s'abona en el moment de la retirada del medicament a les farmàcies catalanes. L'import màxim que es pot arribar a pagar cada any és de 61 euros, moment a partir del qual no caldrà seguir pagant la taxa.

En el cas del 2012, l'import màxim serà de 36 euros, donat que la mesura s'ha començat a aplicar a mitjans d'any. Hi ha tres casos en què no s'ha de pagar la taxa. En primer lloc, per motius de renda (beneficiàries d'una pensió no contributiva, del programa de renda mínima d'inserció o de la prestació pel manteniment de les necessitats bàsiques, entre d'altres). Segon, quan el preu del medicament receptat és inferior a 1,67 euros. I tercer, en el cas del productes anomenats "dietoterapèutics" –preparats indicats en malalties metabòliques–, no considerats com a medicaments ni productes sanitaris.

Doble 'càstig'

A la mesura de Mas, cal sumar-hi –en el cas de Catalunya– el copagament farmacèutic espanyol –en vigor des de l'1 de juliol–, aprovat pel "Reial decret llei 16/2012 de mesures urgents per a garantir la sostenibilitat del Sistema Nacional de Salut". En aquest cas, l'aplicació es farà en funció de la renda i es pagarà entre el 30% i el 60% del preu dels medicaments, també amb algunes exempcions. No hauran de pagar la taxa les afectades per la síndrome tòxica o amb una discapacitat superior al 33%, aturades que no rebin el subsidi o beneficiades de tractaments derivats d'accidents de treball. En el cas de les pensionistes, hi haurà topalls a partir dels quals no s'haurà de seguir pagant la taxa.
L'aplicació d'aquesta mesura ha estat complicada i, tot i que el sistema informàtic de les farmàcies registra les aportacions que han de fer els usuaris, la liquidació de l'import que haurà de pagar cadascú no es farà efectiva fins els mesos següents, quan acabi un període transitori d'aplicació de la mesura que ha endegat la Generalitat.

El paper ambigu del PP

L'aplicació de l'euro per recepta no només ha generat rebuig de la societat civil. Tots els partits de l'oposició –excepte el Partit Popular– s'han mostrat en contra de la mesura. El PP ha jugat un paper ambigu. Primer va permetre la seva aprovació abstenint-se a la votació dels pressupostos de la Generalitat. Després va anunciar que presentaria una llei al Parlament per derogar una mesura que, segons deien, comporta "una doble imposició", i va dir que donaria suport a una declaració conjunta contrària al copagament. Només quatre hores després, Alicia Sánchez Camacho es desdeia i pactava amb Artur Mas un període de reflexió de tres mesos per veure com funciona la mesura.

Guia pràctica: Com fer insubmissió a l'euro per recepta?

'Dempeus per la Salut Pública' i la revista 'Cafè amb Llet' editen la 'Guia fàcil per no pagar l'euro per recepta'. El manual per a "ser un insubmís farmacèutic" detalla acuradament el procediment que cal seguir per esdevenir-ne i conviden tothom a sumar-se perquè l'acció tingui força.

1. Preparar l'acció
Cal dur a sobre la recepta, el Document Nacional d'Identitat (DNI), una fotocòpia i la targeta sanitària. La plataforma impulsora ha editat també una carta adreçada al farmacèutic que es pot descarregar a la seu blog (dempeusperlasalut. wordpress.com). En ella li diuen que "encarregar-li funcions de recaptador d'impostos (...) és absolutament improcedent" i afegeixen que "el personal de farmàcia ha de tenir funcions sanitàries per tal de poder ajudar els pacients amb els medicaments per tal de fer-ne un ús adequat".

2. "No vull repagar"
Tot seguit, cal adreçar-se a la persona que ens atengui i dir-li que no volem pagar la taxa. En aquest cas, ens donaran un formulari que el CatSalut ha facilitat a les farmàcies on es demana a l'usuària que empleni les dades que l'identifiquen, així com el CIP (el codi que surt a dalt del nom a la targeta sanitària). Un cop emplenat el formulari, cal agafar la còpia que correspon a l'usuària. Pot passar que la farmacèutica es negui a subministrar-nos el medicament prescrit perquè no volem pagar la taxa. En aquest cas, estaria incorrent en un delicte de denegació d'assistència.

3. Quines conseqüències pot tenir?
El CatSalut adverteix als formularis que el "no pagament de la taxa suposa d'incompliment d'una obligació tributària" i comportarà l'aplicació del Decret 277/1999, de 28 de setembre, i del Reial Decret 939/2005, de 29 de juliol. És a dir, que l'usuària passa a ser "deutora" de la Generalitat i es pot iniciar un procediment anomenat "de liquidació i recaptació de taxes i constreniment". L'euro que no paguem pot convertir-se en 1,20, ja que la normativa preveu un recàrrec del 20% en el cas que no es pagui la quantitat demanada en una taxa.

4. Aleshores, val la pena?
Dempeus per la Sanitat Pública diu que està treballant amb gabinets de juristes per "al•legar i litigar contra aquestes injustes mesures". Així mateix, diuen que "si som moltes, milers de persones, les que NO paguem, la tramitació burocràtica serà inviable". Per tant, sembla que l'èxit de la mesura de desobediència depèn del seguiment que aquesta tingui.

** La guia us la podeu descarregar a http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article7630*

El PP imposa l'apartheid sanitari i acaba amb el dret universal a la salut

SP Comitè Confederal CGT

El dret universal a la salut, ha passat a millor vida a l'Estat espanyol després de la sentència de mort signada pel Consell de Ministres del Partit Popular en donar llum verda al projecte de Reial Decret pel qual es regula la condició d'assegurat i de beneficiari a efectes de l'assistència sanitària pública a Espanya, a càrrec de fons públics, a través del Sistema Nacional de Salut, pel qual exclou de la cobertura sanitària pública a tots els estrangers que estiguin a Espanya en situació il•legal.
El govern del PP ha decidit deixar sense assistència sanitària a diversos milers de persones immigrants, en "situació administrativa irregular", a partir del 31 d'agost, de tal manera que només rebran atenció en "cas d'urgència per malaltia greu o accident; assistència a l'embaràs, part i postpart, i en el cas de ser menors de 18 anys".
Això deixarà als col•lectius més febles en una situació de total "desprotecció" i suposa un atemptat gravíssim contra els drets humans, ja que:
- S'exclou al sector de població més desprotegit de l'assistència sanitària, qque és un dret humà bàsic, i les conseqüències d'aquesta decisió produïran inseguretat sanitària a tota la població.
- La falta d'atenció sanitària en patologies cròniques en una primera instància, provocarà complicacions que requeriran la utilització de la via d'urgències hospitalàries (atès que és l'única possibilitat que els queda), incrementant la pressió assistencial. Es generarà un increment d'ingressos hospitalaris, que possiblement provoqui una major despesa final, en contra del que es diu pretendre.
- Podrà tenir efectes negatius sobre la salut de la població general, ja que senta les bases per a l'increment de les malalties transmissibles i la pèrdua del seu control (tuberculosi, VIH….). L'augment de malalties infeccioses, en general de tractament barat en una primera fase, ocasionarà probablement una major despesa a causa de les complicacions que finalment precisaran ingressos hospitalaris, que com tot el món coneix, són molt més cars que la prevenció o el tractament precoç.
CGT fa una crida a l'ètica de totes i tots els professionals de la sanitat pública, per a l'atenció completa a aquest grup de població, pertanyent en gran mesura als grups més desfavorits i dóna suport el dret a l'objecció de consciència per part dels professionals del Sistema Nacional de Salut a l'aplicació efectiva del Reial decret Llei 16 /2012, per immoral, injust i perillós en termes de salut pública. Cridem a participar en les mobilitzacions convocades per una sanitat pública universal i a favor de reintegrar a la població immigrant un dret humà fonamental, el dret a la salut i a la vida.

Contra una sanitat classista, masclista i racista

Lluitem perquè no ens retallin la salut i el futur

Plataforma "Pel Dret a la Salut" - Barcelona

Els 50 col•lectius que formem part de la Plataforma "Pel Dret a la Salut", un espai unitari per lluitar contra totes les agressions que està patint la Sanitat Pública, ens vam presentar públicament convocant una manifestació a Barcelona el 28 de juliol, contra el Reial Decret 16/2012 que converteix la nostra Sanitat Pública en una sanitat racista, classista i masclista, una mesura que se suma a les altres agressions del Govern de la Generalitat a la Sanitat Pública, com l'euro per recepta, la reducció de llits o el tancament de plantes i serveis sencers. Tenim com a principal objectiu lluitar contra totes les ofensives que està patint el Sistema Nacional de Salut i el seu caràcter universal, públic i equitatiu, a nivell estatal i català.

El nostre primer manifest se centra en la lluita contra el Reial Decret Llei del 20 d'abril del 2012, que el Govern de l'Estat va aprovar sense cap debat al Parlament, que pretén acabar amb la universalitat del Sistema Nacional de Salut (SNS). El títol "per garantir la sostenibilitat del SNS i millorar la qualitat i la seguretat de les prestacions" anuncia tot el contrari del seu contingut. A la pràctica, aquest Decret refusa un SNS basat en el dret a l'atenció sanitària universal, equitativa i de qualitat, per a totes les persones, i promou un sistema de salut que estimula a privatització de l'atenció a la salut i afavoreix l'augment de les desigualtats socials, segons l'estatus migratori, l'edat, la classe social, el lloc de residència o el gènere de les persones.

Les mesures del Reial Decret amb major impacte sobre l'actual SNS i la salut de les persones són:

1.- Suprimeix el dret a la salut com a dret universal i individual de les persones.

Vincula el dret a l'atenció sanitària a l'assegurament de la persona (cotització social), en contraposició amb els estaments de la Constitució espanyola de 1978 i la Llei General de Sanitat de 1986, que vinculen el dret al fet de residir a qualsevol territori de l'estat espanyol. Exclou el dret a l'atenció sanitària integral a les persones immigrades indocumentades, els joves majors de 26 anys que no han entrat en el sistema de la Seguretat Social (SS), les persones que treballen en l'economia informal o han treballat en països sense acords de SS, o les dones que s'han dedicat a les tasques domèstiques sense remuneració al llarg de la vida.

2.- Elimina l'equitat en les prestacions sanitàries i en l'accés als serveis i tractaments de salut.

Pretén fragmentar l'assistència sanitària segons tres tipus diferents de prestacions: "bàsiques comunes", "complementàries" (mitjançant co-pagaments) i "suplementàries" (diferents segons la comunitat autònoma). Introdueix barreres econòmiques en l'accés als tractaments de salut: imposa el repagament per medicaments als pensionistes, incrementa el repagament per part dels treballadors actius i introdueix el pagament dels trasllats no urgents en ambulància, de l'alimentació artificial, entre d˝altres. Pretén eliminar el dret de les dones a l'avortament, conquerit després de molts anys de lluita.

Així, l'atenció sanitària rebuda dependrà de la capacitat per pagar i, per tant, deixarà de ser igual per a totes les persones. És a dir, s'incrementaran les diferències injustes en l'accés a la sanitat i, per tant, les desigualtats en salut entre les persones amb o sense malalties o en situacions socials i econòmiques més o menys desfavorides.

3.- Acaba amb el caràcter solidari i redistributiu del SNS.

Des de la promulgació de la Llei de Sanitat de 1986, l'atenció sanitària no es finança amb les quotes de la SS, sinó amb impostos com l'IVA, l'IRPF i altres taxes que paga tota la població. Els co-repagaments previstos en el Decret posen les bases per acabar amb el caràcter redistributiu i cohesionador social del SNS.

4.- Redueix l'eficiència de les mesures preventives i de control de la salut pública promogudes pel SNS.

La privació del dret a la salut sobre determinats col•lectius de la societat i la promoció d˝un model d˝atenció no orientat cap a l'atenció primària tindrà un impacte sobre el conjunt de la societat: col•lapsarà els serveis d'urgències, obstaculitzarà la prevenció de determinades malalties, farà minvar la qualitat global del sistema de salut i perjudicarà greument els professionals de salut en l˝efectivitat de la seva funció.

5.- No contribueix a la sostenibilitat del SNS.

Deteriora la qualitat de la salut de les persones i la sanitat pública, promou el recurs de les famílies a la sanitat privada i n'augmenta l'endeutament. A més, ben al contrari de produir estalvis, és previsible que motivi més ineficiències: els sistemes de salut universals són reconegudament més eficients que els basats en l˝assegurament. Les entitats privades proveïdores de serveis sanitaris són més cares que les públiques i els sistemes que atorguen més pes als hospitals que a l˝atenció primària són més cars, menys arrelats a la comunitat i més deshumanitzats.

Les mesures previstes en el Decret constitueixen una vulneració flagrant i inacceptable de l'ordenament jurídic bàsic espanyol i atempten contra el dret a l˝atenció a la salut. A més, deterioren les condicions de vida i de treball dels i les professionals de la salut i els plantegen greus conflictes ètics relatius a l˝exclusió de certs col•lectius de l'atenció sanitària.

6.- No afronta les actuals ineficiències del sistema de salut.

No preveu mesures destinades a corregir ineficiències, ni desigualtats en l'accés als serveis sanitaris i en la qualitat de l'assistència. No limita la despesa en medicaments i altres tecnologies que sovint poden ser substituïts per alternatives de menys cost. Manté el poder i la influència dels valors de mercat (per exemple, de la indústria farmacèutica) en l˝atenció sanitària i no aborda la problemàtica dels conflictes d'interessos de polítics, gestors i professionals, en relació a la indústria farmacèutica i de tecnologia mèdica i altres interessos de mercat.

7.- Potencia el deteriorament del Sistema de Salut a Catalunya.

L'impacte de les mesures adoptades a través d'aquest Decret sobre el SNS i la salut de les persones es potencien amb les ja aprovades per l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya: la disminució de la despesa pública en salut, i el conseqüent tancament de llits, centres i serveis de salut; l'increment de la subcontractació de gestió privada o la recent introducció del co-repagament de l'euro per medicament.

Aquesta darrera mesura interacciona directament amb els efectes del Decret sobre l'equitat i accés als tractaments (punt 2), atès que augmenta el preu que una persona resident a Catalunya haurà de pagar de més per a poder accedir als medicaments indicats pels professionals de salut, essent de nou les persones de menor nivell d˝ingressos i els malalts crònics els col•lectius més vulnerables. Es tracta, per tant, d˝una taxa injusta sobre l'estat de salut de les persones.

Els serveis i tractaments per la vida i la salut de les persones no es poden imposar amb taxes i més, quan aquestes taxes no justifiquen el gravatge per cap servei, o bé aquest servei no està explícitament identificat i quantificat. I encara menys quan hi ha una doble imposició, s'està vulnerant la Llei general tributària, la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat i la LOFCA i manca un reglament específic per aplicar-la, convertint els farmacèutics en recaptadors, enlloc de l˝administració pública.

Fem una crida a la població, els agents socials, els moviments de base i els representants polítics a rebutjar i a combatre activament el cop d'estat espanyol i català als nostres drets.

Cal que ens mobilitzem de forma organitzada i recolzem les actuals iniciatives ciutadanes en Defensa del Dret a la Salut i del caràcter universal, equitatiu i públic del SNS i en contra de la privatització, de les retallades en la despesa pública en salut; de la limitació d'accés a les prestacions, serveis i tractament de salut segons l'estatus migratori, els ingressos econòmics, el gènere, la classe social o l'estat de salut; i dels co-repagaments estatals i catalans, promoguts pels actuals governs espanyol i català, per tal de dificultar la seva posada en pràctica i exigir la seva retirada.

Agraïment als companys/es de la CGT i a tots el treballadors/es del nostre servei de salut

Joaquim Garreta, Secretari d'Organització CGT Catalunya

Durant tot el maleït procés que ha hagut de passar la nostra filla Jordina de 19 anys per culpa d'un grandíssim fill de puta de tumor cerebral que ens l'ha apartat del nostre costat per sempre, he rebut el suport i estimació de tants i tants companys i companyes cegetistes que, o be directament o be a través del SP de CGT Catalunya, m'heu fet arribar.

Es fa difícil contestar-los tots i no trobava la manera de fer-ho, fins que he pensat en la nostra publicació del Catalunya i del Rojo y Negro que mitjançant les seves pàgines, poder traslladar la meva gratitud a tots i totes i, a més, aprofitar per fer una reflexió sobre el nostre sistema de salut.

Crec que convé i és bo ressaltar que és quan un el necessita de debò, quan te'n adones de l'eficient i bo que és el nostre sistema de salut. Quan comproves, com ho hem fet a casa, durant els 33 dies que la meva filla ha estat en coma profund, l'eficient, professional i atent que han estat, les atencions rebudes per la nostra filla, per tot el personal sanitari (metges i metgesses, infermers i infermeres, ajudants, zeladors i personal de neteja de Can Ruti). És aleshores quan et surt de dintre de debò les ganes de defensar, més que mai, aquest sistema nostre de salut. Evidentment que tot es pot millorà, faltaria. Però el que tenim és tant que no ens podem permetre cap baixada de la guàrdia per defensar-lo.

Ens alegrem de que els primers en defensar aquest sistema són els propis professionals, que fent be la seva feina es mereixen el nostre recolzament i suport.

Defensem doncs la nostra sanitat publica, universal i exercida per autèntics i bons professionals. Treballadors i Treballadores de la sanitat.

Gràcies a tots i totes

CGT davant la reforma de la Llei de l'Avortament

Secretaria de la Dona del Comitè Confederal de la CGT

Davant l'anunci del ministre Gallardón de la seva intenció de reformar la Llei Orgànica 2/2010 de 3 de març, de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs, la CGT vol manifestar el següent:

Els posicionaments ultra conservadors, reaccionaris i retrògrads que preconitzen sectors del PP i de la jerarquia eclesiàstica catòlica, pretenen imposar un integrisme radical i religiós per mitjà de la normativa legal.

El control del cos de la dona sempre ha estat, al llarg de la història, una obsessió patriarcal, donant a entendre que les dones som propietat dels homes i per tant no estem capacitades per a decidir i prendre decisions.

El dret a triar és solament un aspecte més d'un tema molt més ampli que el dels drets reproductius, això és: el dret de les dones a decidir sobre el nostre cos, la nostra vida reproductiva i sobre quan volem ser mares.

A pesar que en les dècades recents la batalla s'ha centrat al voltant del dret a l'avortament, els drets reproductius inclouen molt més que posar fi a un embaràs no desitjat, ja que comprèn també la decisió de tenir fills o no, per al que és imprescindible la recuperació de les polítiques de planificació que han fet desaparèixer tant els governs del PP com els del PSOE.

La proposta del Govern del PP, a través del Ministre de Justícia, de recuperar la Llei de supòsits significa retrocedir en llibertats, posant en perill la vida i la seguretat de les dones, és a dir, volen obligar-nos a dur endavant un embaràs encara quan "el fetus tingui greus minusvalideses o malformacions". Un despropòsit poc entenible que no es pot permetre.

L'eliminació del dret de les joves de 16 i 17 anys a decidir suposarà un augment dels avortaments clandestins, que incidirà negativament en la salut i seguretat de les dones.

Les dones considerem aquest anunci com un atac directe a la nostra autonomia, un atac de la dreta ultra conservadora, a qui solament interessa la capacitat reproductiva que posseïm.

Davant d'això la CGT exigeix:

- Lliure elecció de la dona sobre el seu cos, sense sobres informatius ni períodes de reflexió.
- Igualtat territorial i gratuïtat en tot l'Estat espanyol.
- Polítiques d'anticoncepció eficaces incloses en la seguretat social i aplicables universalment.
- Inclusió d'una matèria afectivo-sexual en els currículums escolars.
- Formació específica per al personal sanitari, educatiu i serveis socials.
- Seguretat jurídica tant per a les dones que decideixen interrompre el seu embaràs com per al personal que ho realitza.

Perquè cremen els nostres boscos?

La manca de polítiques adequades de prevenció és la causa principal dels incendis a Catalunya

Ecologistes en Acció - Catalunya

En relació al greu incendi forestal que va arrassar prop de 13.000 hectàrees a la comarca de l'Alt Empordà el passat mes de juliol, Ecologistes en Acció de Catalunya en primer lloc lamenta enormement la pèrdua de vides humanes (4 víctimes), l'afectació a desenes de cases i moltes més propietats i explotacions agrícoles, ramaderes i forestals, així com a infraestructures bàsiques de la comarca i a un element bàsic de la identitat empordanesa i catalana: el paisatge. En conjunt, les pèrdues econòmiques poden arribar als 3 milions d'€ segons Unió de Pagesos i a uns 20 milions al sector del turisme d'acord amb els mateixos empresaris. L'afectació sobre el medi natural també ha estat molt important, encara que es va aconseguir evitar que les flames arribessin al cor del massís de l'Albera, un Paratge Natural d'Interès nacional i protegit per la legislació europea.

Els ecologistes reclamem a les administracions les actuacions urgents necessàries tant a nivell social (reallotjaments, suport psicològic) com econòmic (ajudes per paliar pèrdues, suport a la reobertura de negocis, etc.). Al mateix temps, feliciten per l'inesgotable esforç els cossos de treballadors públics que van lluitar contra l'incendi (bombers, ADF, agents forestals, Forestal Catalana, etc.).

Tanmateix, resulta fonamental entrar en el debat sobre les causes de l'incendi, la gestió pública del mateix i les mesures per al futur.

Ecologistes en Acció considera molt inapropiada la proposta oferta pel Conseller d'Agricultura i Medi Natural, Josep Maria Pelegrí, sobre la possibilitat que els reclusos en tercer grau o penes menors les conmutin per treballs de prevenció als boscos. No perquè això no sigui possible, sinó perquè els treballs "per la comunitat" no poden ser presentats com un substitut dels cossos professionals que han de treballar en la prevenció i extinció d'incendis.

Cal remarcar que en els incendis forestals s'hi uneixen causes naturals del nostre clima (sequera, vent) amb causes humanes, i és aquí on cal incidir-hi, principalment: l'abandonament rural i dels boscos, la reducció dels pressupostos per a la gestió forestal i el canvi climàtic que està provocant l'africanització del clima mediterrani.

Els ecologistes valorem la gestió del medi natural i la prevenció d'incendis amb un suspès per diferents motius:

D'una banda, la gestió forestal ha tendit al llarg dels anys a afavorir masses homogènies de boscos d'una sola espècie, en general pins, amb l'únic objectiu de maximitzar el rendiment econòmic ara inviabilitzat i que ha provocat l'abandonament dels boscos, sense tenir en compte el risc que això suposa per als incendis ni la pobresa ecològica d'aquest tipus de bosc. A més, s'ha perdut els aprofitaments de molts camps de conreu, l'integració la vegetació de ribera de molts rius i la gestió integrada de la ramaderia, a causa de l'abandonament rural, que generaven un paisatge en mosaic que ara són part del bosc.

D'altra banda, hi ha hagut la tendència durant molts anys d'invertir més en costosos mitjans d'extinció que en gestió i prevenció d'incendis. El foc més fàcil d'apagar és el que no es produeix. Les millors actuacions de prevenció són la gestió forestal correcta, el suport per evitar l'abandonament rural i el manteniment de conreus en un paisatge en mosaic, la desbrossada de marges de pistes, camins, carreteres i urbanitzacions, la creació de perímetres de prevenció d'incendis, la sensibilització i conscienciació i la vigilància. És aquí on, a parer dels ecologistes, cal abocar els majors esforços.

En tercer lloc, resulta evident que afavorir l'accés motoritzat al medi natural, especialment a l'estiu, només por resultar en més actituds de risc (com llençar burilles de cigarretes enceses) i per tant, més incendis. El Govern de la Generalitat va impulsar el canvi legislatiu a finals de 2011 a través d'una de les lleis òmnibus, per a facilitar l'accés de vehicles (tot terreny i motocicletes) als camins forestals, en una decisió que els ecologistes qualifiquem d' "irresponsable".

I, per últim, les retallades del Govern de la Generalitat en les tasques de prevenció i vigilància, i també extinció, tal com han denunciat els cossos de Bombers i d'Agents Rurals, evidentment també són una causa directa en la dificultat d'evitar i aturar les flames, en reduir la capacitat operativa dels cossos. Una prova més, a parer d'Ecologistes en Acció, que les retallades als serveis públics tenen conseqüències nefastes per al país, i que complir les mesures d'austeritat no només és injust socialment sinó també ambientalment.

Reforma de la Llei de l'avortament: sàdics al govern de l'Estat

Isa Garnika (Sec. Gènere CGT Catalunya) i Núria Bazaga (Sec. Gènere CGT Girona)

Aquestes són les negres tempestes que avui sacsegen els aires. Ja no s'hi val, no hi ha ni una sola persona a qui no afecti d'una manera o una altra alguna de les decisions que ha pres i portat a terme un govern que des de l' inici ha practicat una política que ataca d'arrel la mateixa idea de qualitat de vida.

Quan encara sentim als peus els passos recorreguts la tarda del passat dijous 19 de juliol, aquest diumenge hem rebut la notícia amb la que es desfan tots els dubtes que ens podien quedar sobre els límits del govern a l'hora d'atacar la qualitat de vida de la ciutadania. Ruiz Gallardón anuncia amb orgull que la malformació del fetus ja no serà un supòsit per a poder avortar. S'obligarà a donar a llum a una persona que des del mateix dia del seu naixement haurà de patir dolor i les conseqüències personals, socials i fins i tot polítiques d'una malaltia que l'impedirà poder gaudir d'una existència feliç, o simplement poder projectar-la.

S'obligarà una dona a passar per tot un embaràs, obviant del tot el seu dret a decidir, que és un obstacle per un estat que vol retornar-nos a un rol tradicional, a fi de portar al món algú la qualitat de vida del qual estarà marcada des del mateix moment del part, obligar a donar una vida de tristesa i dolor, obligar-la a viure aquest patiment i aquest dolor en nom de què? L'error de Gallardón és encara més greu si basa aquesta decisió en l'amor a la vida , en el dret a la vida.

De quina mena de vida estem parlant? Quin concepte de vida pot sostenir aquesta decisió? La definició del concepte vida ha d'incloure la possibilitat de partida de poder gaudir-la amb tota la llibertat i completesa.

El sàdic és aquell que gaudeix amb el dolor d'un altre, el sadisme no és cap forma d'amor, és un trastorn, com el d'aquells que afirmen que per a mantenir l'estat del benestar cal fer retallades en allò social. El govern atempta contra la qualitat de vida de les persones i per això tot aquell que no se senti cridat a sortir al carrer contra aquest govern, avui, ara, és algú totalment mancat d'humanitat.

Primer informe sobre l'estat de les nuclears a Catalunya

Tanquem les Nuclears

Tanquem Les Nuclears-100% Renovables (TLN-100% EER) difon el primer informe sobre l'estat de les nuclears a Catalunya.

L'informe és part de la nostra resposta a la política informativa de les empreses nuclears i del que hauria de ser l'organisme regulador, el Consell de Seguretat Nuclear (CSN). Una política que es caracteritza per la fragmentació de la informació, l'ús d'un llenguatge tècnic innecessàriament elevat, i un volum considerable de dades que fa difícil establir criteris que discriminin entre informacions significatives, informacions secundàries i dades irrellevants, a això cal sumar el absència de controladors veritablement independents al capdavant del CSN, l'organisme que hauria de vigilar la indústria.

Des TLN-100% EER, considerem necessari que la societat disposi de dades organitzades i estructurades que li permetin conèixer el veritable estat dels reactors, i fer el seguiment i control de la indústria nuclear. Amb l'actual política informativa tal cosa no és possible, per tant volem difondre una informació rigorosa, que doni perspectiva, generi consciència dels perills de la indústria nuclear, i permeti fer-se una idea de la necessitat urgent de finalitzar el seu funcionament.

Segons les dades recollides, des del gener fins a l'agost de 2012, Ascó i Vandellòs han totalitzat 15 successos notificables al CSN que, tot i que han estat classificats individualment com de Nivell 0 en l'escala INES (Escala Internacional de Successos Nuclears en la seva denominació en castellà), sí que tenen importància considerats en conjunt.

S'han donat 4 casos d'incompliments de les Especificacions Tècniques de Funcionament (ETF), que són el resultat de la degradació que està patint la política de seguretat nuclear. El balanç final suposa un augment net del risc, i la necessitat d'abordar amb escepticisme les informacions oficials sobre energia nuclear.

També s'han donat 4 casos de falses alarmes per gasos tòxics o radiació el que demostra la impossibilitat de mantenir sempre a punt els milers de sistemes de comprovació que té una central nuclear, sistemes subjectes a envelliment, el que ens porta, novament, a consideracions sobre el risc.

De les caigudes de potència o les parades no programades que s'han donat en aquest període, únicament una té una explicació clara (la invasió d'algues), sobre les altres hi ha manca d'informació de les causes. Cosa que també passa amb el succés més preocupant: el conat d'incendi a l'edifici de control d'Ascó I.

Per disposar d'una perspectiva temporal s'ha realitzat una anàlisi comparativa dels 49 successos compresos entre gener del 2011 i agost de 2012, i una distribució per central.

Les dades apunten que tots dos reactors d'Ascó es troben en estat precari. El número I informa de 12 successos, i el reactor II de 16 successos, i hi ha, a més a més, 7 successos que afecten el conjunt de la central, entre d'ells destaquen els relatius a incompliments de les normatives o reglamentacions de funcionament

En el cas de Vandellòs II s'indiquen 13 successos, entre els que predominen les referències a falses alarmes. A destacar l'episodi del descens de nivell dels generadors de vapor el 21 de febrer de 2012, sobre el qual no s'ha donat cap explicació posterior.

L'informe també mostra que el seguiment de la problemàtica de les centrals des dels mitjans de comunicació

és molt limitat, i es troba determinat per la informació distribuïda pel propi CSN.La conclusió és que encara que el funcionament de les dues centrals suposa un risc important, la perillositat de la situació a Ascó suggereix la necessitat de prioritzar el seu tancament. El seguiment continuat donarà la pauta de si la major atenció mediàtica focalitzada sobre Ascó pels escàndols recents, no han fet quedar en un segon pla els potencials perills que pugui suposar Vandellòs II.

Des TLN-100% EER continuarem aquest treball de seguiment fins a disposar d'una veritable diagnosi de la situació de cada reactor nuclear a Catalunya, una diagnosi que sigui rigorosa i comprensible per a qualsevol persona amb un mínim nivell de coneixements.

L'informe sencer es pot descarregar de http://www.tanquemlesnuclears.org/nuccivil/nuccat.html

La reforma de la Llei de Costes: una privatització encoberta

Ecologistes en Acció

Ecologistes en Acció considera que les línies de modificació de la Llei de Costes presentades pel ministeri d'Arias Cañete suposen l'avantsala de la privatització del litoral. L'ampliació de la concessió a 75 anys i la possibilitat de compravenda dels immobles deixaran els béns públics de la costa a mercè de l'especulació i d'interessos privats.

El Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient ha presentat al Consell de Ministres un Avantprojecte de reforma de la Llei de Costes. Es tracta d'un document qualificat com una "primera lectura" de les intencions del departament en la modificació d'aquesta Llei D'aquesta manera es posposa fins a algun Consell de Ministres de setembre l'aprovació del projecte de Llei. Cal destacar que aquest document es presenta incomplint el compromís previ del ministeri amb les organitzacions ambientals, en el sentit de permetre'ls conèixer prèviament el text i aportar el seu punt de vista.

La principal mesura que conté aquest document és la d'ampliar les concessions a 75 anys i permetre la compravenda, el que equival a tenir en propietat un espai públic pràcticament de per vida. Això, segons el parer d'Ecologistes en Acció, suposa una privatització encoberta de la costa i el sacrifici del domini públic maritimoterrestre (DPMT) a l'especulació urbanística i als interessos privats.

La bombolla immobiliària no només ha degradat i especulat sobre tota la franja costanera, sinó que ara el ministre Arias Cañete i el seu gabinet pretenen fer-ho també amb els béns públics existents al litoral. Tot això sota la buida excusa de fer compatible la conservació del medi ambient amb el desenvolupament econòmic i donar més seguretat jurídica als propietaris d'habitatges al litoral. També es parlava d'augmentar la seguretat jurídica.

No obstant això, aquesta reforma no només no incrementarà aquesta seguretat jurídica, sinó que la gran quantitat d'excepcions, casuístiques infinites i desigualtats de tractament que planteja, tindrà just l'efecte contrari. Per exemple, implicarà la delimitació completa de la totalitat del DPMT de l'illa de Formentera.

En perllongar ara aquestes concessions en DPMT i en la seva servitud de protecció, l'Estat espanyol haurà de fer front a una onada de reclamacions per indemnitzacions dels afectats que sí que van complir la legislació. A més, l'Administració haurà de fer front a les despeses de restauració i contenció ambiental pels danys que la pujada del nivell del mar i els temporals de ben segur provocaran en les concessions privades, a causa del canvi climàtic.

D'altra banda, la pretensió de reduir la servitud de 100 a 20 metres en llocs com les ries és una mesura totalment allunyada de la veritable dinàmica d'aquests ecosistemes. Lluny de prosseguir amb el Pla Nacional d'Adaptació del Canvi Climàtic a la costa, veiem com el ministeri avança en direcció totalment oposada, el que ocasionarà grans perjudicis socials i econòmics a les poblacions que redueixin els metres de la servitud. És més, les ries són considerades pel Panell Intergovernamental de Canvi Climàtic (IPCC, per les sigles en anglès) com un dels principals llocs a ser transformats i ocupats pel mar. Per tant el Ministeri camina en contra del perfil costaner que tindrem d'aquí a uns anys.

Ecologistes en Acció considera, a més, que augmentar la "flexibilitat" a les platges urbanes no portarà sinó nefastes conseqüències per a l'equilibri de la franja litoral així com un efecte negatiu sobre els usuaris de les platges. La gestió del litoral no pot anar enfocada a si són platges urbanes o naturals, sinó que s'ha d'estudiar cas per cas en funció de la singularitat de la zona i de les pressions a què estiguin sotmeses.

Per aquests motius, Ecologistes en Acció exigeix que es descarti la modificació de la Llei de Costes de 1988, i més en aquests termes que van encaminats a la seva privatització i degradació. Per contra, l'organització ecologista demana que s'aposti per una Estratègia d'adaptació al canvi climàtic a la costa, que és el que realment es necessita.

Dinamita de cervell

Baixar els salaris per a salvar l'economia?

Vicenç Navarro

Un dogma que s'ha estès en els establishments financers, econòmics, mediàtics, acadèmics i polítics d'Espanya és que per a sortir de la crisi cal baixar els salaris.

Tal creença ha estat reforçada per l'últim informe sobre Espanya del Banc Central Europeu donat a conèixer el passat 9 d'agost, el qual subratlla la necessitat que es baixin els salaris i el salari mínim (així com altres mesures encaminades a afeblir al món del treball, com la descentralització i afebliment del procés de negociació col•lectiva) a fi d'augmentar la competitivitat de l'economia espanyola i amb això facilitar la recuperació econòmica d'Espanya.

L'argument que s'utilitza per a justificar tals mesures és que, al no poder devaluar la moneda (possibilitat denegada als països de la Eurozona al tenir tots ells la mateixa moneda) a fi d'abaratir els productes i fer al país més competitiu, l'única solució que els queda a tals països que estan en recessió és abaratir els productes a força de disminuir els salaris. D'aquesta manera seran més i més competitius i vendran més productes, exportant més i més, convertint tals exportacions en el motor de l'economia, permetent així que surtin de la recessió.

Aquest argument ha passat a ser part de la teologia de tals establishments i es reprodueix no solament pels equips econòmics dels partits governants, la majoria conservadors i liberals (en realitat neoliberals), sinó també entre economistes que gaudeixen de gran visibilitat mediàtica i que han tingut responsabilitat governamental tant a nivell central com autonòmica (govern Zapatero i tripartit), ara en l'oposició. Podria citar moltes declaracions recents d'economistes pròxims al PSOE i al PSC que, afegint un "to de realisme" (que sempre s'utilitza per a defensar tesis neoliberals), conclouen que si, que cal rebaixar els salaris com part del que Paul Krugman i molts altres han cridat la "devaluació domèstica".

Per cert, fins i tot la Monarquia està promovent aquesta creença (que ha arribat a nivells dogmàtics) en les seves proclames. Així, l'hereu del tron d'Espanya, el Príncep Felipe, en la seva inauguració d'un dels campus del centre de reflexió i promoció neoliberal, el IESE, va fer referència que "els nostres preus i salaris estan marcant el ritme de la tornada a la drecera de la competitivitat", la qual cosa, decodificada la narrativa diplomàtica, vol dir que les baixades de salaris estan preparant la sortida de la crisi, mitjançant el suposat augment de la competitivitat (discurs probablement preparat per Javier Ayuso, periodista econòmic de persuasió neoliberal, exdirector de comunicacions del BBVA, que avui treballa en temes de comunicació en la Casa Real).

Els supòsits de tal dogma

Tal dogma, com tots els dogmes, es basa en fe en lloc d'evidència científica. En primer lloc, fins i tot si acceptéssim per un moment la necessitat de devaluació domèstica, tal baixada dels costos de producció pot fer-se a força de reduir els beneficis empresarials, en lloc dels salaris, possibilitat que gairebé mai s'esmenta. I quan, rarament es fa, és per a descartar tal possibilitat doncs –segons ells- això desincentivaria la inversió.

Miri's com es miri, es proposa carregar el pes de la recuperació econòmica en les esquenes dels treballadors i no sobre les dels empresaris, als quals cal donar-los totes les facilitats i estímuls perquè exportin, doncs aquí és on radica tota la nostra salvació. Però les dades mostren l'error dels supòsits sobre els quals es basa tal dogma. Vegem-los.

L'error dels supòsits que sustenten el dogma

Un dels centres d'investigació econòmica pròxim al món empresarial de les grans corporacions nord-americanes (The Conference Board) acaba de publicar un detallat estudi de l'evolució dels salaris en l'Eurozona que mostra que aquests han descendit d'una manera molt marcada a Espanya, Irlanda, Grècia i Portugal (els famosos països PIGS en la terminologia anglosaxona). Com terme mitjà els costos laborals han descendit un 15% des de 2009.

Però com bé assenyala l'economista belga Ronald Janssen, aquest descens dels salaris i augment dels beneficis no ha anat, en general, acompanyat d'un augment ni de les inversions ni de les exportacions ("Falling Wage Costs: Europe's Light at the end of the tunnel?"). Janssen mostra gràfica i convincentment en el seu article que a Grècia, per exemple, el molt marcat descens dels salaris, inclosos en la manufactura, no ha anat acompanyat d'un augment de les exportacions. Ans al contrari, aquestes han descendit també molt marcadament. Grècia, per cert, tenia un fort sector exportador abans que s'iniciés la crisi en el 2008. Els salaris doncs han baixat (caigut en picat) a Grècia però això no ha suposat ni un creixement de les exportacions ni de les inversions. L'única cosa que ha pujat han estat els beneficis empresarials que s'han disparat arribant a una xifra equivalent a un 12% del PIB grec. Mentre, l'economia grega està anant de mal a pitjor.

A Espanya i a Portugal, no obstant això, les exportacions sí que han crescut sobretot a partir del 2009. Tal creixement no obstant això no ha estat suficient per a reanimar l'economia de tals països. En ambdós països, la gran destrucció d'ocupació (en part responsable de l'augment de la productivitat), conseqüència de les polítiques d'austeritat i de la gran baixada de salaris, ha creat una recessió tal que l'augment de les exportacions no ha estat suficient per a estimular de nou l'economia. La baixada de salaris que en teoria està augmentant les exportacions està alhora deprimint l'economia domèstica, vencent aquesta última a la primera.

Això confirma el que diversos autors hem estat assenyalant durant bastant temps: el gran error, mostrat moltes vegades a Llatinoamèrica, de voler estimular l'economia a força de col•locar el sector exportador en el centre de l'economia. No va ser fins que governs d'esquerres i centre-esquerra van potenciar la demanda domèstica que aquells països d'Amèrica Llatina van sortir de la seva recessió. En aquest aspecte, és interessant veure la similitud dels arguments neoliberals (presentats com arguments de sentit comú en "les ciències econòmiques") utilitzats a Amèrica Llatina i ara aquí a Espanya. Tals arguments estan sent utilitzats avui a Espanya no solament per les dretes sinó també per economistes de partits exgovernants de centre-esquerra, com el PSOE i el PSC, avui en l'oposició (resultat, per cert, de l'aplicació de tals polítiques).

Un altre argument que utilitzen tals economistes, que assumeixen que la recuperació econòmica procedirà del sector exportador (per a això exigeixen un descens salarial), és que aquest tipus de recuperació haurà de ser, per necessitat, molt lenta. A Amèrica Llatina es va insistir en això, any rere any, durant tota una dècada de domini liberal en les esferes de poder. La famosa llum al final del túnel, no obstant això, mai es va engrandir. En realitat, la famosa llum apareixia cada vegada més lluny i més petita. I està ocorrent el mateix ara a Espanya.

On està portant aquest dogma

Tot aquest procés era predictible. És fàcil de veure que talis polítiques són errònies. Solament es necessita mirar les dades i oblidar-se de la teologia neoliberal (presentada com coneixement econòmic). Quan tants treballadors estan sense treball i quan la majoria de joves estan sense treball durant molts anys, signifiquen una pèrdua, moltes vegades irreversible, de recursos productius. I això és el que està passant a Espanya. Enfront d'un sector exportador viu, existeix una economia domèstica paralitzada per una enorme falta de demanda, creada per la confluència de baixada de salaris, destrucció d'ocupació, i reducció de despesa pública. Aquesta va ser la situació a Amèrica Llatina en el període neoliberal i aquesta és la situació en els països PIGS ara (convertit en GIPSI, amb la inclusió d'Itàlia).

En realitat, la baixada de salaris està creant una enorme recessió no solament en els països perifèrics de l'Eurozona sinó també en els països del centre.

El nivell de demanda de la manufactura (PMI, purchasing manager index) està baixant també a Alemanya i a França a nivells d'Itàlia, havent arribat a quotes per sota del que es considera el nivell

acceptable i/o sostenible. I això era, de nou, predictible, doncs gran part de les exportacions alemanyes i franceses són importacions italianes, espanyoles, portugueses i gregues. I la baixada de salaris i retallades de despesa pública estan reduint dramàticament el consum domèstic i exterior.

La resposta del establishment alemany no és estimular la demanda a Alemanya i en els altres països de l'Eurozona sinó al contrari. Les seves polítiques públiques estan retallant els salaris dels treballadors alemanys i (pressionant a través del Bundesbank i, per tant, del BCE) dels treballadors dels països perifèrics de l'Eurozona, conduint al precipici a tota l'Eurozona. S'inicia així una competició per a veure qui paga menys als seus treballadors.

Aquests són els costos de continuar creient en el dogma neoliberal. Però com bé ha dit l'Organització Internacional del Treball, en la seva resposta a l'informe del BCE, tal estratègia durà a una depressió no solament europea sinó mundial. El que està passant en l'Eurozona és un exemple de les conseqüències de tals polítiques. La seva propera recessió pot dur a una gran depressió. En realitat, per a milers d'espanyols i d'europeus aquesta depressió ja ha arribat. Aquests són els costos de continuar creient i aplicant el dogma.

Una última observació. L'enorme força i influència del pensament neoliberal a Espanya (resultat del gran poder que té la banca i la gran patronal en els fòrums mediàtics i polítics) es reforça amb l'enorme passivitat de les esquerres. I no m'estic referint als partits polítics (als quals caldria reformar substancialment) i als sindicats sinó a les persones que es consideren d'esquerres i que amb la seva passivitat estan permetent que tal pensament i les polítiques que les sustenten (que estan fent molt dany) continuïn.

Per aquest motiu em permeto suggerir-li al lector d'aquest article que es mobilitzi i que, si està d'acord amb la tesi que exposo (enormement minoritària a Espanya, a causa de la seva marginació en els mitjans), enviï aquest article a tot tertulià i tertuliana, a tot periodista, a tot canal informatiu que reprodueix tal dogma, a fi de mostrar-los que el que diuen i promouen no té cap base científica, denunciant amb això, la seva funció propagandística en lloc d'informativa.

Permeteu-me una observació personal. El meu bloc rep al voltant de 10.000 contactes al dia. Si suposem que almenys un 10% coincideixen amb les meves tesis i aquests enviessin cartes o truquessin als mitjans cada vegada que tal propaganda ocorre, tals mitjans captarien el missatge que la població és conscient de la seva actitud propagandística, exigint-los major rigor i diversitat.

L'enorme passivitat de les persones d'esquerra hauria de substituir-se per una agitació social i intel•lectual que mostrés les enormes falsedats de la saviesa convencional que es reprodueix a través dels mitjans d'informació de major difusió, transformant-los en mitjans de persuasió. Una de les grans insuficiències de la democràcia espanyola és precisament la falta de diversitat d'aquests mitjans. La ciutadania hauria de mobilitzar-se per a protestar i denunciar tal situació.

** Vicenç Navarro (http://www.vnavarro.org) és economista i membre del Consell Científic d'ATTAC Espanya*

Per una desobediència constituent?

Jordi Carmona Hurtado, Miriam Martín i Rafael Sánchez-Mateos Paniagua

La dissidència generalitzada amb el 15M posa en qüestió el monopoli de la riquesa i la violència que ostenta el 1%. La desobediència civil organitzada públicament i posada a debat en les places obre la possibilitat d'un nou consens, un nou món.

L'estratègia del 1% és clara, transparent. D'una banda, ofensiva del capital, en la qual mesures de caràcter polític tracten de fer-se passar com merament tècniques o econòmiques: múltiples 'retallades' l'objectiu de les quals és estendre la lògica del benefici a totes les esferes de la vida social, amb la conseqüent precarització de les formes de vida i la pèrdua de les condicions materials que possibiliten l'exercici dels drets bàsics que permeten viure dignament. Queda denegat l'accés als diners, que desgraciadament encara necessitem, i als serveis públics que gestionen el comú, dels quals desgraciadament encara depenem per complet. Acompanya a això l'ofensiva dels sistemes estatals de repressió, tant jurídics com policials, amb l'objectiu evident d'impedir qualsevol interrupció d'aquest procés per accions de protesta, de disens o de desobediència.

L'estratègia és clara, però la visió de la realitat que suposa és de malson i deliberadament paranoica. Així, estudiantes que es manifesten per a exigir estufes per a les seves escoles serien en realitat perillosos enemics de l'Estat, treballadors que exerceixen el seu dret a la vaga realitzant piquets informatius serien guerrillers urbans formats en els mètodes d'alguna kale borroka, etc.

El 1% només veu i només vol veure davant si a criminals aïllats o a terroristes organitzats. La visió de la realitat que tracta d'imposar-nos és aquesta: o esteu d'acord o sou criminals o terroristes. Es tracta així de conduir-nos a la impotència, que oblidem les raons per les quals lluitem, que perdem de vista l'embrió de món nou que duem amb nosaltres, amb una alegria que desconeixen, cada vegada que actuem. La figura del antisistema-cremant-un-contenidor que es fabrica sense parar per als mitjans no significa altra cosa: l'ordre actual només sobreviu tractant de demostrar que és l'únic possible, que no hi ha res fora d'ell i que contra ell només hi ha la desesperació muda.

El 1% versus el 99% organitzat

Dintre d'aquesta trista lògica es prepara ja una reforma del codi penal directament dirigida contra les accions de desobediència civil com les practicades per tota la constel•lació d'iniciatives que va sorgir del 15M. Així, la resistència passiva, la forma més clàssica de lluita noviolenta, seria considerada delicte, pel seu caràcter evidentment "violent". Convocar en xarxes socials "actes violents" també seria delicte; però si la resistència passiva és violenta, què serà considerat un acte violent? Posar una taula informativa, una asseguda col•lectiva, un crit mut, acampar en una plaça pública, és violència? Tot sembla possible.

Un signe pot indicar-nos què és el real d'aquesta estratègia de repressió anti-15M, què és el que el 1% tem realment. En la recent acció realitzada a Madrid "Pren el metro", el greu per als nostres governants no va ser l'aspecte de sabotatge simbòlic de l'acte, amb aquests tres o quatre minuts que es va perllongar la parada habitual, el greu no són aquestes milers d'hores perdudes de producció segons les matemàtiques delirants de l'Estat, ni la impossibilitat del menor risc per als passatgers pel fet de parar un tren ja parat. El que va semblar greu a qui governen és que la gent de "Pren el metro" s'hagués concertat per a actuar: el que els sembla gravíssim, intolerable, és que ens organitzem, que ens reunim per a parlar del que ens preocupa, que prenguem decisions col•lectivament, que les duguem a la pràctica. I en el fons, si el 1% tracta de criminalitzar la resistència passiva és perquè la comunitat de braços i cames entrellaçades que resisteix a la violència policial és com la imatge en miniatura d'un poble organitzat.

El 1% ens fa la guerra, i cada vegada més directament. En aquesta guerra, tenim un paper assignat des de fa temps: l'essencial, si volem tenir alguna iniciativa a l'hora de definir la realitat i així poder transformar-la, és rebutjar aquest paper que ens captura en la realitat paranoide dels que ens governen. Hannah Arendt, en el seu assaig La desobediència civil, analitza precisament què és el que separa aquesta manera d'infringir la llei tant del delicte comú com del complot organitzat. El que els sembla gravíssim i intolerable és que ens organitzem, que prenguem decisions col•lectivament Enfront del delicte comú, la desobediència civil és una infracció organitzada, col•lectiva, de la llei.

Enfront del complot organitzat, la desobediència civil és pública, no s'oculta sinó que es declara i diu les seves raons. Tal vegada avui més que mai sigui necessari que les nostres accions insisteixin en aquests dos trets, organitzar-se col•lectivament i declarar les raons i legitimitats de la nostra obediència, recordant que la guerra que se'ns tracta d'imposar no és la nostra guerra, que la nostra guerra o la nostra lluita consisteix més aviat a ser aquest 99% del que tant parlem.

La raó comuna qüestionada

Segons Arendt, l'obediència a la llei resideix en una espècie d'acord tàcit, de "consens originari": la llei expressa una raó comuna. Aquesta raó comuna, en les nostres societats, és cada vegada més la d'uns pocs, que no obstant això tenen el monopoli de la riquesa, de la capacitat de decisió, dels mitjans de violència i dels mitjans d'informació. Per aquest motiu la llei ens sembla injusta i no volem obeir. Però mentre afrontem això individualment no hi haurà obstacles per als que ens governen, per molt que ens rebel•lem. Tampoc hi haurà cap obstacle mentre ens organitzem en partits o en grups d'afinitat amb les nostres ideologies i altres.

Si el 1% té tanta por que ens reunim per a parlar i actuar, és precisament perquè aquest tipus de desobediència pública que discuteix i comparteix les seves raons podria ser potser el principi d'un nou consens originari que doni lloc a noves formes d'organització populars, distintes a les fórmules de govern que se'ns imposen. La recerca de consensos en les places del 15M, entre gent tan diversa, en el sí d'una acció oberta i declarada de desobediència, és un apassionant exemple d'això, una prova de la nostra capacitat.

Enfront del complot organitzat, la desobediència civil és pública; no s'oculta sinó que declara les seves raons Quan la llei no regeix o no és justa, un nou sentit comú creix. Perquè no n'hi ha prou amb dissentir, l'essencial és preguntar-se col•lectivament en què aquest disens, aquesta negació, aquesta resistència o aquesta desobediència a les lleis del capitalisme i de l'Estat és la condició de possibilitat d'una altra cosa, d'un altre consens, d'una altra afirmació, d'un altre món.

** Jordi Carmona Hurtado, Miriam Martín i Rafael Sánchez-Mateos Paniagua són filòsof, criminal d'estar per casa i artista, respectivament. Article publicat al núm. 174 de la revista Diagonal*

Contraanuncis

La flama de la rebel·lia

Enric Tarrida

Una major simbiosi entre els uns i els altres, un enriquiment mutu, una generosa utilització del treball de cadascun a la recerca de l'interès general, de la transformació social.

La Confederació General del Treball (CGT) en el seu més de quart de segle d'existència i més enrere quant als seus orígens, ha estat mantenint una fèrria lluita per a sobreviure i créixer com organització oposada al sistema imperant. Des dels seus processos de debat i decisió ha anat teixint un clar missatge sindical i social oposat radicalment als sindicats anomenats majoritaris i a les organitzacions polítiques parlamentàries. Però el més important és que les seves dones i homes, han demostrat amb la pràctica diària una coherència organitzativa que pocs tenen.

Per això hem pagat i es paga un alt preu, acomiadaments discriminatoris, persecució als nostres candidats, discriminació sindical, i fins i tot en alguns casos com hem vist en els últims temps assetjament jurídic - policial i privacions incomprensibles de la llibertat d'alguns dels nostres militants. I això no passa en actuacions desgavellades sinó simplement en el just exercici de defensa dels drets dels treballadors i treballadores, en no acceptar la lògica capitalista, oposar-nos a un model de societat basada en la competència salvatge entre els éssers humans, en l'explotació de l'home per l'home, en la desigualtat i l'acumulació de la riquesa en uns pocs. Model social que ens porta a l'actual estat de coses, a la pèrdua dels nostres escassos drets, a una major depauperació dels més febles, a l'increment si cap de les desigualtats entre les persones i també entre dones i homes.

De nou cal recordar que no participar d'aquest model, ser la mosca collonera del sistema, no ha sortit gratis, com és normal, i mentre uns altres es beneficiaven de recursos econòmics i prebendes, a la CGT se l'ha intentat mantenir en l'ostracisme més absolut, se l'ha intentat asfixiar per tots els mitjans i contant en moltes ocasions amb la col•laboració, entusiasta, d'altres organitzacions suposadament anomenades de classe.

També la nostra independència teòrica (forma part dels nostres estatuts) i real, ja que ho demostrem en la pràctica, ens ha provocat no excessives simpaties amb organitzacions d'esquerra amb les quals almenys coincidim en bona part dels seus discurs, però que no veuen amb bons ulls la nostra autonomia organitzativa i el nostre funcionament horitzontal, oposat a lideratges i/o elits dirigents.

Per tant si som assemblearis, participatius, independents de govern, partit o altra organització, si en la pràctica diària ens oposem a les brutalitats i injustícies del sistema imperant, si ens sentim el paradigma de la lluita i de l'acció directa per què tenim tan escassa incidència en el que ha estat ocorrent en el carrer? per què hi ha, després de més d'un any de vida tan poca simbiosi entre la CGT i el 15 M?. Aquestes qüestions es podrien fer extensibles a la resta d'organitzacions llibertàries, les quals crec que comparteixen amb nosaltres semblant diagnòstica.

Raons perquè això passi n'hi ha diverses, les de caràcter extern a aquestes organitzacions que van des del desconeixement de la nostra existència per molts dels nostres conciutadans, degut en gran part a l'intencionat silenci mediàtic teixit al nostre al voltant i al nostre missatge, als ja atàvics prejudicis antianarquistes de l'acomplexada esquerra del nostre país, a la també evident voluntat des del poder real de mantenir l'anarcosindicalisme sense capacitat d'incidir en la realitat social, i fins i tot a la incomprensible falta d'unitat de tot el moviment llibertari, amanit de vegades amb vergonyoses, reaccionàries i difamatòries acusacions a la nostra organització que sens dubte generen una imatge externa completament injusta amb la trajectòria de l'anarcosindicalisme i donen aparença d'una desunió que cap anàlisi mitjanament lògica pot suportar.

També sofrim els tòpics generalitzadors, "els sindicats" (quan es refereixen als majoritaris), "tots són iguals" (quan es pretén desautoritzar la seva actuació), reforçats per part dels arguments anteriorment exposats i que representen una injustícia sense precedents cap a la CGT i cap a qui la conformen, i pels quals, justament per actuar de manera distinta, paguen un alt preu.

Una gran part de la població ens jutja i condemna pels delictes aliens, mentre els esforços i sacrificis realitzats mai són reconeguts ni tan sols per qui haurien de ser germans de lluita. És cert que una important minoria més coneixedora de la nostra activitat ens mira amb respecte, però també des d'una distància prudencial, com si la CGT fos un ens abstracte, i sense la "puresa ideològica requerida", com si no necessiti de persones per a funcionar i com si els recursos de l'organització caiguessin del cel com manà. Per a aquesta part social pot passar que un dia s'adonin que la CGT ha mort d'èxit i d'esgotament.

També existeixen raons internes que fan possible o com poc ens poden ajudar a entendre perquè avui la CGT no és referent en el carrer, d'altra banda a ningú se li escapa que són moltes les companyes i companys de CGT que participen activament en moviments socials, veïnals, el 15 M, etc. No és poc el pes que pugui tenir perquè això sigui així una saludable voluntat de respectar la independència de tot aquell que es mogui, a diferència d'algunes organitzacions d'esquerra que sense el menor rubor han intentat dur l'aigua al seu molí. Però també en el negatiu són evidents algunes reticències a un moviment tan heterogeni com és el 15 M, alhora que també una almenys aparent generalització del "tots són iguals" no han ajudat a compartir amb més entusiasme un moviment social tan pròxim en les formes d'actuar i en molts dels continguts reivindicatius.

No pretenc amb això dir que la CGT i el moviment llibertari en general haguessin d'intentar copar, absorbir, integrar al 15 M, ni de bon tros , al contrari lamento que no hagi una major simbiosi entre els uns i els altres, un enriquiment mutu, una generosa utilització del treball de cadascun a la recerca de l'interès general, de la transformació social. És a dir, des de l'anarcosindicalisme, hauríem de, sense complexos, ser allò que sempre hem dit ser, una eina al servei dels treballadors i treballadors, al servei dels més febles, en contra de les injustícies, i per tant al servei de la necessària rebel•lia, alhora que l'anarcosindicalisme en general i la CGT en particular necessita de noves gents, de sang fresca que renovi i impulsi, i que alhora es nodreixi del llegat llibertari.

Perquè això sigui possible, requerim també d'un important exercici d'autocrítica, d'una revisió dels nostres errors o simplement de les nostres mancances. Des de la CGT no hem sabut o no hem pogut arribar als sectors més desfavorits, no aglutinem als milions de desocupats, ni arribem als joves i estudiants, no som un referent de lluita per a ells ni som capaços d'elaborar i dissenyar la forma de vida, el model de societat alternatiu que faci possible allò que anhelem, un món millor.

La CGT està en totes les batalles, en tots els fronts, segueix creixent en l'àmbit sindical mentre la majoria de sindicats perden delegats i afiliació, però de manera molt escassa tenint en compte la que està caient. Doncs bé. aquest hauria de ser el nostre repte i el nostre regal a la nostra societat, obrir la CGT sense complexos, donar la calorosa benvinguda a tota aquella persona, associació i organització de bona voluntat, que de forma honesta i lleial, amb generositat i solidaritat estigui amatent a defensar els nostres drets, a recuperar allò que hem perdut i a permetre un futur digne a les futures generacions. En aquesta batalla hi cabem gairebé tots, tots aquells que no aspirin a aprofitar-se'n, a prendre el bastó de comandament, a canviar perquè tot segueixi igual.

En pocs llocs, en pocs països compten amb un moviment llibertari com en el nostre, ni amb la seva experiència històrica, ni amb les gestes que va realitzar en la transformació social, en el terreny de les idees però també en la pràctica, en les lluites laborals, amb les col•lectivitzacions, les escoles lliures, el cooperativisme, l'ecologisme, etc, etc, etc. Això és patrimoni de totes i tots, és herència dels nostres avantpassats que amb entrega i esforç ho van fer possible, és el tresor d'aquells que ho van perdre gairebé tot menys la dignitat. Aquí està, ara és el moment, no el desaprofitem, siguem generosos i pensem en els nostres fills, en els fills de tots.

Som-hi , és hora de desbordar al sistema imperant, de teixir fortes complicitats, d'organitzar-nos al marge del "seu sistema", de trencar la seva lògica i deixar sense sentit la seva estratègia del xoc. Deien els antics anarquistes "portem un món nou en els nostres cors" i nosaltres? Salut i solidaritat.

** Enric Tarrida és Secretari General de la Federació Local de València de la CGT. Article publicat al núm. 259 del periòdic confederal Rojo y Negro.*

L'INEM contra els magrebins

Àlex Tisminetzky

Centenars de persones immigrades a l'Estat espanyol han perdut als darrers mesos el dret a percebre l'atur i han estat obligats a retornar els diners rebuts en aquest concepte. El motiu? Haver sortit del territori espanyol.

Un dia qualsevol, si algú s'apropes a xafardejar per algun dels jutjats socials de Barcelona, segurament es sorprendria de la llarga llista de noms d'origen magrebí que demanden l'INEM. També es podria preguntar què tenen els ciutadans del Marroc contra aquest organisme, tot i que la pregunta correcta seria la contrària: que té l'INEM contra les persones d'origen magrebí?

La resposta la trobem en unes directrius internes que en els darrers mesos han sembrat de racisme institucionalitzat les oficines de l'atur. L'argument és tan senzill, pervers i institucionalment acceptat, que l'advocacia d'aquest organisme públic no té rubor d'exposar-lo públicament en seu judicial: els perceptors de l'atur no poden sortir de l'Estat espanyol, si no és amb l'autorització corresponent, i mai més enllà de 15 dies; però els treballadors originaris del Marroc tenen la incomprensible dèria de visitar els seus familiars mentre cobren l'atur, i a més a més ho tenen massa fàcil, a poc més de d'un dia en cotxe. La consigna s'ha estès per les oficines d'aquesta administració: cal controlarlos, qualsevol sortida no autoritzada ha de ser sancionada, per curta que sigui, sempre amb el noble objectiu d'engrandir les arques públiques, dedicades al noble art de rescatar bancs i banquers.

I la veda s'ha obert. L'INEM ha demanat en els darrers mesos a milers de treballadors estrangers el passaport, i si en ell consta una sola sortida de "territorio nacional", l'Estat deixa immediatament d'abonar la prestació i reclama tots els diners que ha cobrat el sancionat.

El resultat ha estat dramàtic per als treballadors i treballadores, i alhora sucosament rentable per a l'INEM. Mentre el funcionari que ha organitzat aquesta operació deu estar rebent copets a l'esquena dels seus superiors, milers de treballadors estrangers s'han quedat sense cap ingrés de la nit al dia, a pesar d'haver cotitzat anys i anys, i en un moment on la crisi fa pràcticament impensable trobar una altra feina. Molts d'ells, desesperats, es pregunten si l'Estat que es diu del benestar pot retirar-los l'atur de dos anys per haver anat només dues setmanes a visitar un familiar malalt, o per passar el mes d'agost entre els seus a l'altra banda del Mediterrani, quan res li passaria a un ciutadà que tingués la família a Almeria, uns pocs quilòmetres més cap aquí.

Els exemples són gràficament indiscutibles: només a la Oficina de l'INEM de Vilafranca del Penedès, 104 han estat les persones afectades en sis mesos, de les quals, oh casualitat més casual, només el 97% eren estrangers, quan fa només un any els sancionats amb targeta de residència extracomunitària no arribaven al 12%.

De cop i volta, a cop de circulars internes, alguns ciutadans ja no tenen els mateixos drets que la resta, i per dir-se Mohamed o Fàtima passen a ser "sospitosos" de frau, i objectiu del control selectiu. En alguns despatxos deuen estar fins i tot celebrant com molts d'aquests veïns només els restarà la possibilitat de tornar als seus països, empesos per tanta vigilància selectiva, i després d'haver comprovat en pròpia pell com és de democràtica l'Europa que no para d'exportar democràcia arreu el món, a cops de bomba, si cal.

** Àlex Tisminetzky és Advocat laboralista del Col•lectiu Ronda. Article publicat al núm. 281 del setmanari Directa*

Terror i caos a l'hipermercat

Pedro Antonio Honrubia Hurtado

Des que en la jornada del 7 d'agost diversos centenars de sindicalistes del SAT decidissin, pel seu compte i risc, desafiant tots els convenis i prohibicions internacionals, assaltar un parell d'hipermercats a les províncies de Cadis i Sevilla, Andalusia, Espanya, i el món sencer ... ... viuen en una situació d'autèntic caos.

Com ja és ben conegut, els perillosos activistes, integrants del comando "simpatia" de la perillosa organització terrorista andalusa coneguda com a SAT (ASW per les sigles en anglès i AlQaeda per les sigles en castellà del PPSOE), van irrompre abans del migdia del dimarts 7 d'agost en dos supermercats andalusos, vestits amb samarretes reivindicatives, algunes desafiadors banderes blanques i verdes, i amb la ràbia popular com perillosa arma de destrucció massives amb què amenaçar a tots els allí presents, amb la intenció de sostreure una vintena de carros plens d'articles de primera necessitat que posteriorment pretenien repartir entre persones necessitades.

La commoció va ser tal que ràpidament el pànic es va apoderar dels esmentats supermercats. Els clients corrien d'un costat a l'altre de la sala amb atacs de nervis generalitzats, els nens i nenes es tiraven a terra i ploraven commocionats pel que estaven presenciant. Tan sols alguna valent caixera, que ja està a la llista dels seus patrons per ser una de les hereves de l'empresa el dia en què els seus amos estirin la pota, va ser capaç de contenir el seu terror i resistir valentament enfront de l'atac dels perillosos terroristes.

Afortunadament, els delinqüents es van conformar amb endur-se els carros de menjar (en el cas d'un dels supermercats arribant fins i tot a un acord amb l'empresa després d'una àrdua negociació on van participar els principals experts internacionals en la matèria), tot i que per molts moments es va témer per la vida de tots els presents, a qui els terroristes havien retingut com a ostatges i als que no van alliberar fins sortir amb els carros plens del supermercat.

No obstant això, malgrat això, un cop la notícia es va fer pública a través de la premsa, una onada de terror i pànic va recórrer al conjunt de la societat. Centenars de milers de ciutadans, d'aquells que compren de tant en tant productes hisendats al Mercadona o que tenen una amiga / veïna / familiar treballant de caixera en aquesta empresa per 800 euros al mes, veient perillar els seus interessos personals, així com tement una reacció en cadena que pogués desestabilitzar la societat en conjunt, van sortir rabents a condemnar i criticar l'acció terrorista, inundant les xarxes socials de missatges de repulsa contra els assaltants, amb l'esperança posada en què, igual que en el cas de la valenta caixera, ells també puguin heretar part de l'empresa quan estiri la pota el senyor Roig o, si més no, que no li pugin el preu del peix que Mercadona sostreu legalment al Sàhara i que ells compren com si fos marroquí.

Fins i tot es va arribar a demanar, per favor, que l'assalt no repercuteixi en nous abusos contra els treballadors i treballadores de l'empresa en altres ciutats de l'estat, avisant, això sí, que, si així fos, tota la responsabilitat seria dels assaltants. "Si tots féssim el mateix, això seria la llei de la selva", va ser la frase estrella de la jornada, demostrant així el profund sentit cívic de la ciutadania enfront de la barbàrie impulsada des dels sindicalistes del SAT.

De la mateixa manera, desenes de periodistes, d'aquests amb gran prestigi que treballen en els principals i més imparcials mitjans de comunicació de l'estat, van trigar tot just uns pocs minuts a sortir en defensa de la pau, de la democràcia i de la convivència, per condemnar també la terrorífica acció dels militants del sindicat andalús, arribant fins i tot a entrevistar a un dels caps de l'organització en directe, on el personatge, un tal Sánchez Gordillo, lluny de sentir-se penedit i / o avergonyit per la seva acció, va mostrar novament de quina pasta estan fets aquests perillosos terroristes, mostrant-se orgullós dels fets, amenaçant amb nous actes similars i desviant l'atenció cap a temes menors com són les necessàries ajudes dels estats als bancs, les fallides per mala gestió de les caixes d'estalvi o la corrupció d'uns pocs polítics de determinats partits majoritaris que són minoria entre els seus honrats companys. Va arribar fins i tot a parlar de desocupació, pobresa, fam i misèria, tot per tal de justificar, mitjançant la demagògia populista, el seu acte terrorista.

No és sorprenent, després de conèixer les declaracions de Gordillo, l'onada de pànic només féu que multiplicar-se. L'estat, en conseqüència, es va veure obligat a intervenir amb tota celeritat, tractant així d'impedir que el desconcert generalitzat en què viu la societat des d'aquell dia, així com el terror que s'ha instal•lat als carrers d'Andalusia i la resta del estat, pugui arribar als mercats, el que, segons càlculs del propi govern, podria elevar la prima de risc per sobre dels 700 punts, i, amb això, un nou paquet de retallades de 100.000 milions d'euros hauria de ser implementat per defensar i salvaguardar els drets i interessos dels ciutadans.

Davant la gravetat de la situació, el govern, reunit en gabinet de crisi, va estar debatent durant tota la nit quina podria ser la solució més efectiva. Tres van ser les que es van estudiar en aquesta reunió amb més força: la declaració de l'estat d'excepció, la il•legalització de la CUT-BAI (braç polític del SAT) o emetre ordres de detenció contra els participants en els assalts. Finalment, després de consultar amb els principals experts, el govern va decidir optar per la tercera possibilitat, però sense descartar fer ús de qualsevol de les dues primeres en cas que la situació torni a repetir en els pròxims dies en aquests o altres indrets de l'estat .

Tot, com no podria ser d'altra manera, en defensa de l'únic dret indestructible que existeix: el dret a la propietat privada. De fet, com ja s'han encarregat de demostrar diverses anàlisis express realitzades des de les més prestigioses Universitats del món, el que va passar, aquesta onada de pànic generalitzada que ha inundant la societat, tant pel que fa als ciutadans de les classes treballadores, com pel que fa als dirigents polítics de l'estat, els periodistes dels principals mitjans i empresaris diversos, s'ha degut, únicament i exclusivament, a això: l'amenaça que l'acció del SAT suposa per a la propietat privada.

La propietat privada, com ja se sap i ningú no pot tan sols gosar posar en dubte, és un dret sagrat que serveix de pilar i suport de tota la societat de mercat en què vivim. Accions com les realitzades pel SAT, per tant, no només suposen un atac a la mateixa, sinó que, el que és més perillós encara, posen en risc tot l'entramat sociopolític i econòmic sobre el qual se sustenta la actual societat. Una generalització d'aquestes accions, consistents en trencar el dret a la propietat dels rics per mitigar la falta d'accés a la mateixa per part dels empobrits, podria comportar l'enfonsament mateix del sistema.

L'expropiació, que no el robatori, és el major delicte que es pot cometre contra l'actual ordre establert. Anar allà on hi ha els recursos econòmics en mans d'uns pocs emprenedors a agafar-los per la força per posar-los en mans d'aquells que, tot i ser els seus productors, no són els seus legítims propietaris segons la llei que regeix la nostra societat, és el major atemptat terrorista que es pot cometre contra el conjunt de la societat, ja que suposa un atac directe contra la base que fa funcionar i serveix per ordenar la mateixa.

Vet aquí el per què, segons els experts universitaris, de l'onada de pànic que vam viure i estem vivint. Si es qüestiona el dret dels rics a enriquir-se a costa de la misèria dels pobres tenint aquests, a més, de respectar les lleis imposades en defensa dels emprenedors, ja es podria qüestionar tot. I això, clar, és intolerable, només pot generar caos i terror, com és el cas que estem vivint.

Una onada de terror que es va iniciar a l'hipermercat i que, esperem, es vagi calmant a poc a poc amb la ràpida intervenció de les autoritats públiques, els mitjans de comunicació i, sobretot, d'aquesta ciutadania de classe treballadora que no té res però que tant tem que li prenguin alguna cosa. Sense la impagable tasca d'aquests últims, ni els primers ni els segons res tindrien a fer.

> EL FAR

Autogestió Sanitària: 1) Els Comitès de Sanitat

Ferran Aisa

Els Comitès de Salut Pública formaven part de la idea revolucionària des de la Revolució Francesa. Totes les revolucions del segle XIX havien comptat amb aquest organisme del poble. La revolució a Barcelona va fer aparèixer els comitès de sanitat que foren organitzats pels comitès de barriada durant la lluita del 19 i 20 de juliol als carrers de Barcelona, els quals van tenir continuïtat els primers mesos de la guerra.
Els Comitès de Barriada doncs van ajudar a socialitzar la medicina per a tots els ciutadans sense excepcions. Però, a més, també es va crear el Comitè de Sanitat de les Milícies i, naturalment, hi havia el Departament de Sanitat de la Generalitat i la Conselleria de Sanitat de l'Ajuntament.
Els comitès van aplegar tot el personal sanitari que, d'una manera autogestionària, van fer rutllar la sanitat al servei dels ciutadans. Els millors metges catalans van aportar la seva saviesa a la causa republicana com per exemple el doctor Josep Trueta, cap de l'Hospital General de Catalunya. Antonina Rodrigo, a la biografia de Trueta, escriu: "Per a ell no constitueix cap problema greu l'allau de ferits traumatitzats per arma de foc que arriben a l'Hospital, víctimes de les lluites al carrer. L'Hospital General de Catalunya (avui Sant Pau), no era un hospital militar, ni en Trueta un metge militar. Però al gran centre hospitalari barceloní van començar a arribar ferits dels bombardeigs aeris i marítims, que eren els qui presentaven les ferides més complexes. Així que des dels seus primers moments, els seus ferits, quan abandonaven la sala d'operacions, ho feien enguixats. Dos anys abans el 1934, Trueta havia presentat una nova tècnica de les fractures obertes a la Societat Catalana de Cirurgia. (...) Josep Trueta no ignorava pas la importància que podia tenir en aquells moments conflictius l'aplicació de la seva tècnica..."
L'èxit de les seves intervencions va fer que el seu mètode fos acceptat com model per tot el sistema sanitari civil i militar en els seus diferents espais des de l'hospital de campanya fins a la reraguarda. Altres metges de gran prestigi van treballar als hospitals barcelonins, Salvador Armendares, August Pi i Sunyer, Jesús Bellido, Antoni i Joaquim Trias i Pujol i Moisès Broggi.
Els comitès de sanitat publicaven el Boletín Sanitario, on feien recomanacions higièniques, sanitàries i de salut. El mateix Ajuntament reproduïa en els seus comunicats textos d'aquest butlletí que aportava indicacions sobre malalties infeccioses, febres tifoides, vacunacions, etc.
Els Comitès de Barriada van donar un gran impuls a la recuperació d'edificis religiosos o de la burgesia per reconvertir-los en hospitals de sang, sanatoris, ambulatoris o clíniques. El Comitè Revolucionari de Gràcia (zona Carolines) va ocupar l'Hotel Florida, a la muntanya del Tibidabo, per transformar-lo en Sanatori controlat per la CNT-FAI.
El sanatori comptava amb la participació dels doctors Bosch i Luzena, el practicant Vicenç Ribes, així com personal sanitari, cuina i neteja. Solidaridad Obrera (26-9-1936), ho comenta: "Obra de esos camaradas de la barriada de Gracia (Carolinas), en haber transformado lo que fue Hotel Florida, en un espléndido sanatorio, donde los convalecientes, heridos en el campo de batalla o enfermos, son atendidos convenientemente. (...) En esta hora de trasmutaciones históricas de los valores sociales, en que impone sus designios el pueblo, el hecho de que un antro de la burguesía, que sirvió para "snob" trivial, se transforme en cosa útil y humana, es altamente moralizador y elevado. Amplios salones, salón comedor capaz para trescientas personas, un amplio vestíbulo, habitaciones soberbiamente emplazadas, frente al mar o al monte, o dando vista a la bella perspectiva de esta fragua social y rebelde que se llama Barcelona. El enfermo, además de todas estas bellezas plásticas y de natura, encuentra la fraternidad y afecto, del camarada delegado del Comité en el sanatorio, Pablo Serrano y sus colaboradores Antonio Paredes y Ángel Jiménez".

Planificació democràtica i socialitzar

Jordi F. Fernández / Pep Valenzuela

Davant la crisi econòmica que estem patint, és important fer-se preguntes que ens poden ajudar a perfilar alternatives a les propostes del neoliberalisme. Han tingut algun control els treballadors i les treballadores sobre què feien les caixes i bancs amb els diners estalviats «per al dia de demà»? Ha tingut algun control la ciutadania, els petits inversors, sobre què feien les gran empreses amb els diners de les seves modestes aportacions?
Com és possible que els directius de grans empreses que han deixat al carrer milers de treballadors i treballadores, després d'haver assolit grans beneficis, no hagin de pagar per una decisió que ha provocat gravíssimes conseqüències socials?
Si se suposa que una persona que viu en societat ha de ser responsable dels seus actes i respondre per aquells que perjudiquin la col•lectivitat, com és possible el govern de l'Estat faci pagar al conjunt de la ciutadania els errors de gestió comesos per directius de grans empreses i entitats financeres?
Si governar és fer funcionar —seguint una línia de conducta encaminada a assolir el benestar general— els afers d'un Estat, és lògic que les persones escollides per formar un govern es rentin les mans si, per una gestió econòmica errònia o mesquina, una gran empresa o entitat financera posa en perill la salut emocional i física de milers de persones?
La complexitat de les estructures econòmiques, polítiques i socials, i les seves interrelacions, és tan gran a l'època que vivim que resulta impossible acceptar la postura dels directius d'empreses i entitats financeres que pretenen que la societat sigui espectadora impotent de la seva gestió. No es pot viure en una il•lusió individualista quan tot està íntimament relacionat en xarxes que s'entreteixeixen entre elles. Una empresa no podria desenvolupar-se al marge de les altres empreses, una entitat financera no podria desenvolupar-se de les altres entitats financeres, una persona no podria viure plenament al marge de la societat, les empreses no funcionarien sense persones treballadores i persones
consumidores, les entitats financeres necessiten les empreses i les persones i a l'inrevés...
En aquest context, no es pot admetre cap irresponsabilitat i pensem que resulta indispensable gaudir d'una planificació democràtica i social dels bens i serveis que produeixen o gestionen les grans empreses i les entitats financeres. Això no vol dir que un govern faci plans i els imposi, vol dir que, respectant la llibertat de la iniciativa privada, cal que la societat disposi d'uns mecanismes de control amb participació popular i que el govern els faciliti el funcionament. De què serveixen un ministeri d'economia, un banc central o un síndic de greuges si ells, que han de controlar les grans empreses, les entitats financeres o l'administració pública, no són controlats alhora per la societat? De no gaire, perquè sense la mirada crítica de la gent del carrer ja s'encarregaran els poders fàctics d'afeblir la seva vigilància.
Si es vol aconseguir una millora del sistema democràtic i un augment de la justícia social, resultarà indispensable exigir el control de les grans entitats financeres i productives exercit per representats municipals, sindicals i populars als seus consells d'administració, i perquè la corrupció no enterbolís aquesta presència caldria que existís una forta i àmplia implicació popular en aquesta exigència d'aquesta responsabilitat social i transparència en la gestió d'aquestes grans entitats.

Receptes...

Frit de pop

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

Pop
Ceba
Tomàtiga de ramellet
Grells
Pèsols
Patata
Alls
Oli d'oliva
Pebre coent
Fonoll
Sal
Pebre bo

Elaboració:

El primer que s'ha de fer es tupar el pop perquè es reblaneixi i donar-li un a bona pallissa, després el bull en aigua i sal fins que sigui tendre. Una vegada cuit, se treu i s'escola i se fan bocinets. Reservar.
A continuació se fa un bon sofregit de ceba, grells, un poc de tomàtiga de ramellet, pèsols i un pebre coent. Quan aquest sofrit estigui dauredet, però no cremat, hi afegim el pop talladet petit, rectificant de sal i pebre bo, hi posam una fulla de llorer, un manat de fonoll tallat petitó i ja al final hi afegeix una bona paellada de patata fregida. Dónam unes voltes a tot el frit perquè tots els ingredients prenguin el gustet dels altres i servim ben calentet amb una bona llesca de pa moreno.
Bon profit!!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

La gran guerra

Joan Canyelles Amengual

(La grande guerra. Mario Monicelli, 1959).

Durant la primera guerra mundial, Oreste (Alberto Sordi) i Giovanni (Vittorio Gassman), son reclutats per anar al front. Durant tota la seva permanència a l'exèrcit, s'esforcen titànicament per no fer cap esforç, escabullir-se de totes les tasques que els ordenen, i esquivar qualsevol acció que representi un perill (una postura rotundament humana i honorable quan s'està a l'exèrcit). Però per mala sort i contra cor, moriran afusellats com (suposadament) herois.

Ja varem parlar de Mario Monicelli fa un parell d'anys, quan en una de les primeres col•laboracions en aquesta revista comentarem l'excel•lent "I compagni, 1963", on el director italià narrava les primeres vagues a les fàbriques tèxtils al Turí de finals del segle XIX. Monicelli feia un vibrant i convincent al•legat en favor de les treballadores i treballadors i de la seva justa lluita i mostrava el menyspreu pels poderosos i els patrons.

Debutà com a director l'any 1949 amb la pel.lúcla "Toto cerca casa" i es va acomiadar el 2006 amb "Le rose del deserto". El novembre de l'any 2010 es va suïcidar quan li va ser diagnosticat un càncer de pròstata.

De dilatada carrera professional (mes de 60 títols), a la seva fillmografia hi ha com en la de la majoria de grans directors, films irregulars. Pero l'altissim nivell de les seves grans pel•lícules el situen entre els millors directors europeus de la història. No ha tingut la mateixa repercussió mediàtica que un Roberto Rosellini, o un Luchino Visconti, però hi ha en aquest fet (des del meu punt de vista), una certa injustícia.

Un del seu primers èxits es produeix l'any 1955 amb "Un eroe dei nostri tempi", on el gran Alberto Sordi fa un dels seus grans primers papers.

Tres anys mes tard dirigeix "Rufufu" (Il solti ignoti), que narra la història de quatre personatges (tots ells inoblidables i memorables: Vittorio Gassman, Marcello Mastrioani, Toto, Renato Salvatori) que intenten donar el cop de la seva vida intentant buidar les oficines romanes del "Monte de Piedad". Però s'equivoquen i fan el forat a la pared que dona a la cuina i acaben menjant pasta i siurons. Tot i ser una brillant comèdia no hi deixa d'haver una gens edulcorada visió de la misèria i la pobresa.

També gaudeixen d'èxit "L'armada Brancaleone" (L'armata Brancaleone, 1965), una excel•lent sàtira sobre l'Edat Mitjana i "Habitación para cuatro" (Amici miei, 1975), i la seva seqüela "Amici miei atto II, 1982".

L'any 2001 va participar en el documental "Un altro mondo è posibile" i l'any següent "Lettere dalla Palestina", els quals no he tingut la sort i el plaer de poder veure però que per referències puc aventurarme a dir que son absolutament recomanables i que el situen a la part esquerra de l'esquerra política.

Com molt be apunta Jose Maria Latorre en el número 302 de la revista cinematogràfica "Dirigido por" a la primera part d'un excel•lent dossier que dediquen al "cinema bèl•lic" el juliol del 2001, els títols de crèdit apareixen sobreimpresionats en unes imatges on hi veim uns primers plans de diverses mans que realitzen tasques quotidianes: cosó un botó, lligar una cigarreta en restes de llosques... finalment unes botes s'endinsen dins del fang caminant amb dificultat i transmetent una immensa fatiga.

La primera seqüència és un pla general d'una llarga cua de reclutament, amb llarg un tràveling lateral la càmera arriba a les oficines, en un moment donat hi comença haver empentes i Giovanni Busacca, (pertentos Vittorio Gassman) diu: "Borrecs¡. Quines preses. Que teniu por de que s'acabi la guerra?".

Instants després s'acosta a Oreste Jacovacci (també sublim Alberto Sordi) i pensant que pot tenir alguna influència li demana que intenti alliberar-lo del reclutament per motius de salut. Aquell accepta fer-li al favor per trenta lliures. En el fotograma següent veim a Giovanni vestit de soldat i renegant d'Oreste.

Amb pocs minuts, Monicelli ha mostrat totes les seves cartes, ha definit el sentit i la forma de la pel•lícula. Ha fet en definitiva una declaració de principis amb una extraordinària economia narrativa: primer ha deixat clar que la vida dels soldats és miserable, en segon lloc, ens presenta a un dels protagonistes que el primer que vol fer és partir, i l'altre és un home sense escrúpols. Ha introduït el sentit de l'humor i ha evidenciat una elegant i elaborada posada en escena.

En un altre moment, també al principi de la pel•lícula, Giovanni diu als soldats: "L'únic que coneixeu és el fatalisme i la renúncia. La guerra justa es contra els privilegiats. No heu llegit a Bakunin?". Pero Giovanni no fa ni de bon tros el paper de revolucionari. En tot cas, és l'únic que té consciència de classe i un dels pocs que te l'absurd de la guerra. Sabem que ha estat a la presó, pero no el motiu. Podria ser per raons polítiques, pero també per altres qüestions.

Monicelli deixa ben evidenciada la seva posició antibel•licista i antimilitarista. "Els soldats foren enviats a les trinxeres sense saber perque hi anaven. Els enviaven pamflets patriòtics que gairebé ningú estava en condicions de llegir, per sort per a ells perqué no haurien llegit mes que bajanades de retòrica patriotera. La gran guerra va ser una infàmia organitzada de manera miserable".

Certament no hi ha heroisme ni convicció per part dels soldats. Tots voldrien ser a casa seva. I en els oficials hi ha mes resignació que altra cosa. Evidentment els grans generals i coronels no són a les trinxeres, donen ordres ridícules que aquets oficials han de transmetre i fer complir sense creure en elles.

"La gran guerrra" és una superproducció. Això evidentment l'allunya del Neorealisme, però la influència d'aquest moviment cinematogràfic és nítida. En la seva mirada, en la textura de les imatges (brillant fotografia de Guisepe Rotuno) està molt aprop de De Sicca o de Rosellini.

Però Monicelli desplega també un sentit de l'humor que el Neorealisme no va tenir mai. El director de "Rufufu", passa de la comèdia al drama o la tragèdia amb una facilitat pasmosa. I això requereix un immens talent cinematogràfic per fer-ho de manera creïble, de forma que el somriure o la rialla et quedi congelada.

Hi ha també a "La gran guerra" un intens humanisme, en el millor sentit de la paraula, i un gran afecte pels personatges, que en tot moment són creïbles gràcies a la enlluernadora direcció actoral de Monicelli.Alguns moments de la posada en escena, l'enquadrament i la importància del que succeïs en segon pla, m'ha recordat al millor Berlanga.

Al final de la pel.lícula, Oreste i Giovanni cauen en mans de l'enemic. Tots dos moriran afusellats per no delatar la posició estratègica del seus companys. Sovint s'ha vist en aquest acte un aire patriòtic que desvirtua en certa manera el to general de la pel•lícula. Jo no ho veig així. Giovannni s'enfronta al general austríac quan aquest diu que els italians l'únic bo que tenen és el "fetge a la veneciana". No em sembla una reacció patriòtica, sinó de dignitat. Giovanni sap que probablement el mataran i aquest comentari innecessari fa que no vulgui tombar el cap, que no vulgui morir humiliat.

Per la seva banda, Oreste no té al cap la bandera italiana quan es nega a precisar la posició dels seus companys. Morirà per ells, no per la pàtria. I ho farà suplicant, pregant que no el matin.

Per a mi, en definitiva, "La gran guerra" és una obra mestra, amb moments antològics, i que no està per sota d'altres pel•lícules com "Senders de glòria" (be, per ventura m'he passat, no ho se) o "Johny agafà el seu fusell".

Sempre que podem, repetim que la lluita antimilitarista és tan necessària com abans, quan el moviment per la insubmissio va fer que visqués el seu millor moment. Ja sé que pot ser cansat i fa peresa llegir que els exèrcits son el braç armant del capitalisme, i que la guerra és un dels mes rentables negocis. Però continua sent veritat. Sempre recordaré que abans de començar la guerra d'Iraq, les empreses nord-americanes i europees, es disputaven la reconstrucció d'aquell país. És com si les empreses de segurat tenguessin clíniques privades per curar a les persones que han apallissat. O com si els policies tenguessin les farmàcies que venen els medicaments a les dones i els homes que han torturat.

Els i les antimilitaristes tampoc vam saber aprofitar el moviment contra la guerra per engrescar a la gent que hi participava. No varem saber o poder llançar el missatge de que era necesari anar més enllà.

Cal recuperar com a mínim la força que tinguérem. Denunciar el comerç d'armes, la despesa militar. La lluita contra el capitalisme ha de córrer paral•lela a la lluita contra les armes, els tancs i els fusells. Perquè si tenim oportunitat de guanyar serà l'exèrcit qui intentarà barrar-nos els pas.

Salut i lluita.

Fitxa tècnica

Dr: Mario Monicelli;
G: Age, Scarpeli, Vincenzoni, Monicelli;
Ft: Guiseppe Rotanno;
Ms: Nino Rotta;
Mt: Adriana Novoli;
Int: Alberto Sordi, Vittorio Gassman, Silvana Mangano, Rommolo Valli, Folco Lulli, Bernard Blier.

> DES CARTES MAUDITES

Democràcia i territori

Carlus Jové i Buxeda

El DIEC defineix "territori" com a "extensió de terra que forma una circumscripció política i administrativa". Fa temps que em ronda la idea que hi ha una relació d'inversa proporcionalitat entre la possibilitat de democràcia i l'abast territorial. A més abast territorial, menys possibilitat de democràcia; a menys abast territorial, més. És una idea prou senzilla, però antagònica a la que circula majoritàriament.

En primer lloc, vull remarcar el terme "possibilitat". No estic descrivint cap realitat actual, és a dir, no estic dient que, ara i aquí, en els territoris més grans hi hagi menys democràcia que als més petits, ni que en els petits n'hi hagi més que als grans. Entre altres coses, perquè en el marc dels estat-nació l'espai per la democràcia és reduït en quasi tots els casos.

Si entenem la democràcia com a vies directes de participació, implicació i capacitat de decisió dels ciutadans, sembla prou sensat pensar que en l'àmbit d'una comarca s'hi poden donar més oportunitats per a l' individu-ciutadà que en el d'un continent. Si una democràcia ha de ser real, la proximitat amb els centres de decisió ha d'estar garantida.

En el fons, aquest és l'esquema clàssic del federalisme, així que tampoc estic dient res de nou. A partir dels col•lectius base que s'hagin establert, ja siguin municipis, barris o comarques, es creen federacions i confederacions per a tractar les qüestions d'abast comú. Per a la resta, cada nucli s'ocupa d'allò que li pertany.

No obstant, cada dia sentim a parlar de centralitzar els nuclis de poder, d'ampliar-los territorialment, de crear àmbits d'abast cada cop majors. A l'estat espanyol es parla de retornar competències a l'estat, a nivell europeu de crear un govern comú, i fins i tot hi ha qui s'aventura a defensar un govern mundial. Tot això, amb la idea de fons que "junts és millor", o que per garantir la democràcia cal que tots siguem ciutadans del mateix òrgan. Una idea, em sembla, equivocada i enganyosa, ja que l'organització de tipus federal no nega la unitat, sinó que la construeix voluntàriament i des de les necessitats pràctiques. Tampoc debilita la democràcia, sinó que la possibilita, perquè per tal que la democràcia sigui plena no ha de ser numèricament gegantina, sinó profundament practicable.

Llibre d'Exilis: Octavio Alberola

Josep Portella Coll

La biografia d'Octavio Alberola és una de les tres que configura la tercera entrega de Llibre d'Exilis. El Llibre d'Exilis forma part d'un projecte editorial de caire personal, sense més ajuda que la creença que és important completar-lo, per a reunir les biografies llargues d'uns trenta personatges de l'exili menorquí, en el marc d'una empresa més àmplia, en la que estic treballant, d'un Diccionari Biogràfic d'uns 400 noms que van partir de Menorca al final de la guerra; no són tots, perquè mai no hi ha hagut una llista dels que van marxar amb el Devonshire, la matinada del 9 de febrer de 1939.

La "menorquinitat" d'Octavio Alberola és un fet casual: ell va néixer a Menorca perquè son pare era llavors mestre de l'Escola Laica d'Alaior. La família vivia a prop de l'escola, al carrer des Banyer, i per aquells costers va viure els primers anys d'infantesa, el nostre personatge. A Alaior, avui, encara es recorda José Alberola com un mestre que va donar un impuls a l'educacio integral i racionalista. L'Escola Laica d'Alaior, sostinguda per republicans i anarquistes, bàsicament, va perllongar-se des de 1906 fins la guerra, constituint l'experiència pedagògica de més llarga trajectòria en aquest camp de l'educació alliberadora; per l'escola hi van passar mestres com Joan Duran, Albano Rosell, Josep Xena, José Alberola, prou coneguts en el lliurepensament. Ells posen de manifest l'estreta relació que tenia l'anarquisme menorquí amb els corrents llibertaris catalans, iniciat en la relació entre Joan Mir i Mir i l'Escola Moderna de Barcelona.

És natural que presentem la figura d'Octavio Alberola com a peça en aquest magma que es conforma durant les primeres dècades del segle XX. Ell és casualment menorquí, i també és casualment exiliat. Va marxar d'Espanya perquè marxaven els seus pares, empesos per la desfeta en aquella contra el feixisme internacional, que els també aspiraven que fos una guerra de revolució social. La rellevància històrica d'Octavio Alberola no rau ni en la guerra, ni en la partida, sinó en la lluita antifranquista. Aquesta lluita ja no ho va ser, casual. En aquest sentit, és un personatge més modern, que lliga el món de l'exili amb l'acció contra el franquisme, no la lluita en les muntanyes, ni la lluita en els casinos convertits en coves de l'enyorança, sinó la que es va desenvolupar al llarg dels anys seixanta i setanta, per la generació dels fills de la guerra i que va arribar a tenir tocs d'internacionalisme precursor.

L'itinerari d'Alberola ens parla de la seva ruptura amb el món dels desterrats, en el que vivien els seus pares, ens parla de l'emmirallament de processos revolucionaris com el cubà, ens parla de la redescoberta de l'Europa de la guerra freda, i de la constatació que era necessari un compromís de vida contra la dictadura de Franco. Pens que aquest compromís no era fruit de l'enyorança de l'antiga etapa republicana, amb la que sempre s'ha manifestat crític, sinó de la necessitat de lluitar contra l'opressió material i cultural que suposava el franquisme, amb brots de repressió brutal contra els opositors i dissidents.

En aquest context és on situem la creació de Defensa Interior, primer, i Grupo Primero de Mayo, després. Malgrat que els objectius seran idèntics, la naturalesa dels dos grups és completament diferent. En ambdós ens trobem Alberola en un lloc dirigent. Malgrat l'horitzontalitat en la presa de decisions, malgrat el rebuig de protagonismes, la meva impressió, vist des de la distància del biògraf, és que Octavio era un dels referents principals en tot aquell món que ell mateix identifica com a conspiratiu. No debades, ell havia deixat moltes coses pel camí: la casa mexicana, la feina per la que s'havia preparat, la seva companya i els fills... tot per abraçar la decisió de contribuir al final de la dictadura.

És cert que l'acció directa de tall llibertari no ha tingut el tractament d'altres moviments armats contra el feixisme, ja siguin de caire independentista o en l'òrbita comunista; supòs que en aquesta menysvaloració contribueix la divisió i enfebliment del moviment anarquista durant la transició i la seva transformació en una altra experiència històrica sense les sigles que el podien unir al passat.

Per a explicar la història d'Octavio Alberola he pogut comptar amb un gran informador: el propi Octavio Alberola. El vaig conèixer fa dos anys, a Ciutadella. El meu interès era que em descobrís els records que podia guardar d'un altre llibertari d'origen menorquí, Liberto Callejas, al que va conèixer a Mèxic. En aquella entrevista vaig comprendre la importància de l'itinerari vital i ideològic de l'informador i em vaig proposar la seva inclusió al Llibre d'Exilis.

Per l'elaboració del text hem tingut contacte epistolar a través del correu electrònic, un contacte que s'ha reforçat i confirmat aquests passats dies d'abril, en els actes de presentació del llibre a Menorca. No m'he aproximat a Alberola des de la coincidència ideològica, sinó des de l'interès perquè la seva trajectòria personal, encara vigorosa als 84 anys, ens mostri una altra cara de l'exili i de la lluita antifranquista, i ens situï en l'etapa crepuscular que vivim avui. Ja sé que això despert poc interès, avui, però si ens hagués de motivar l'interès de la generalitat de la gent escriuríem sobre intranscendències.

Ara m'he imposat un altre repte: unir les biografies de José, el pare, i Octavio, el fill, per a descriure, el recorregut de l'anarquisme espanyol en els darrers cent anys. Esper tenir prou temps, en aquest temps de fora hores que hi puc dedicar.

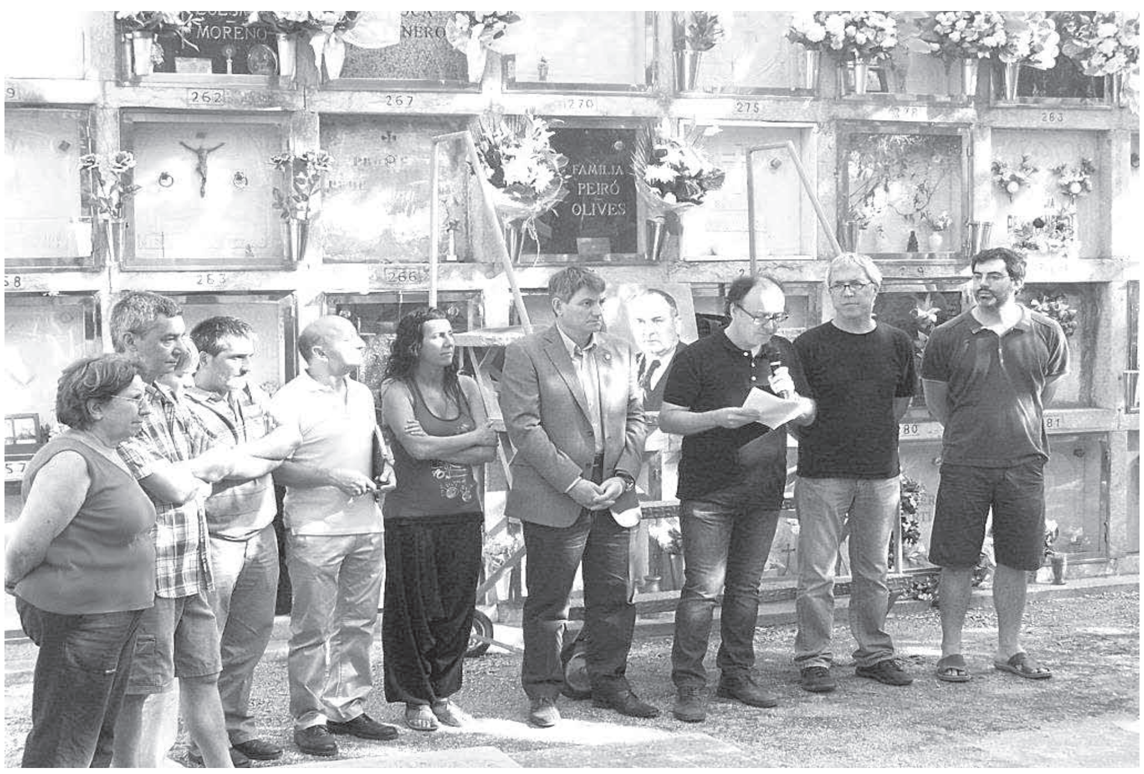
Crònica de l'Homenatge a Joan Peiró: 70è aniversari del seu assassinat

Fundació Salvador Seguí

El dimarts 24 de juliol de 2012, al cementiri vell de Mataró, vam commemorar el 70è aniversari de l'assassinat de Joan Peiró i Belis, històric militant anarcosindicalista. L'acte va començar a les sis de la tarda, a la mateixa hora en què va ser afusellat a Paterna.

Unes 200 persones vam estar presents a l'acte d'homenatge, juntament amb la seva filla Guillermina i altres familiars. La comissió organitzadora va disposar fer un acte amb un parlament i lectura de manifest, una ofrena floral i un minut de silenci en record del protagonista.

També hi va haver una exposició gràfica sobre l'anarcosindicalista, cooperativista, obrer del vidre, director del Catalunya, ... tot el que va ser i fer, però per damunt de qualsevol altra cosa un exemple d'honestedat, de coherència i d'esforç a seguir.

La Peli del Raval

Redacció

"La Peli del Raval, històries de convivència intercultural" és un projecte col•lectiu, solidari i intercultural, un projecte innovador, col•lectiu i solidari en el qual els veïns/es del Raval de Barcelona han escrit i rodat dues pel•lícules. L'argument ha sortit dels rumors i estereotips sobre la diversitat cultural i de la rica i complexa convivència entre cultures del barri. És un projecte del Col•lectiu Pasoapaso i es tracta de la primera pel•lícula col•lectiva, intergeneracional i intercultural del Raval.

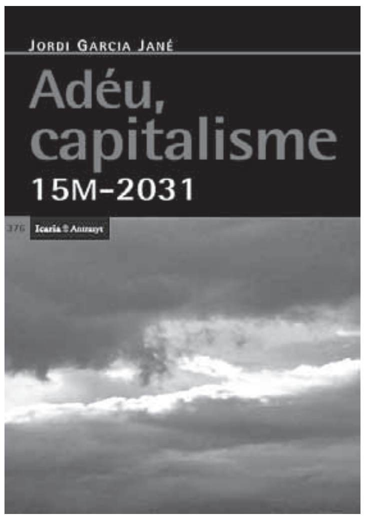
A "La Peli del Raval" els integrants del Casal Jove Atlas, Casal dels Infants del Raval i veïns del barri del Raval s'atreveixen a explicar la seva història amb un to irònic, basant-se en diferents rumors que existeixen en la societat sobre la immigració, intentant transmetre un missatge clar: si bé tots els éssers humans som diferents, tenim necessitats i inquietuds que ens uneixen i, per a poder conviure, és indispensable el respecte i coneixement de l'altre. L'adaptació ha de ser recíproca.

La pel•lícula va ser presentada públicament el 21 de desembre de 2011 al CCCB.

Per a més informació i veure la pel•lícula aneu al bloc http://lapelidelraval.wordpress.com/

Llibres

Adéu, capitalisme 15M-2031

Jordi Garcia Jané

Editorial Icària, 2012, 184 pàg.

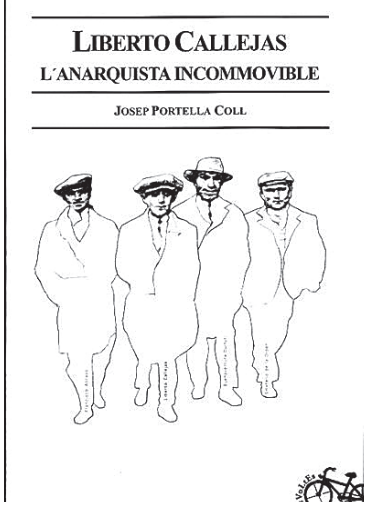
Jordi Garcia Jané és cooperativista i participa activament en diversos col·lectius socials a Catalunya, com la Xarxa d'Economia Solidària (XES) i l'Ateneu Popular Julia Romera, de Santa Coloma de Gramenet. A més, és escriptor i conferenciant habitual sobre temes d'economia solidària, democràcia participativa i alternatives socials en general. A part de nombrosos articles per a revistes com 'Illacrua', 'Nexe' o el setmanari 'Directa', és coautor de llibres com '¡Abajo los muros de los cuarteles!' (1981), 'Amb raó, insubmissió' (1989), 'La dimensió cooperativa' (2001, 2006), 'Economía solidaria y crisis capitalista' (2010) i 'Democracia económica' (2011), aquests tres darrers publicats a Icaria editorial. També amb aquesta editorial, ara publica 'Adéu capitalisme. 15M-2031'.

El capitalisme no funciona: és socialment injust, políticament antidemocràtic, ecològicament insostenible i estructuralment violent. Però hi ha alternativa? L´autor de "Adéu, capitalisme. 15M-2031" pensa que sí i per això proposa un esbós de model social no capitalista que anomena Ecodemocràcia cooperativa, basat en un sistema econòmic democràtic, social i solidari, i en un sistema polític de democràcia participativa i inclusiva. I dibuixa, a més, una estratègia per arribar-hi, l´empoderament popular, resultat de combinar la creació de contrapoders socials, la mobilització popular noviolenta i la via electoral.

La intenció de la proposta no és construir una suposada societat ideal, sinó fer un canvi prou significatiu a vint o trenta anys vista perquè, d´una banda, arribem a temps d´aturar la catàstrofe climàtica i social a què ens aboca el capitalisme senil, i de l´altra, obrim la possibilitat de desenvolupar plenament societats més justes, democràtiques, sostenibles i pacífiques.

El repte és difícil però no impossible, sobretot perquè ja avui existeixen milers d´experiències d´èxit, algunes descrites en el llibre, que ens demostren que és perfectament factible viure d´una altra manera.

Liberto Callejas, l'anarquista incommovible

Josep Portella Coll

Ses Voltes – CGT Menorca, 2012, 136 pàgs.

Menorquí i anarquista. Home d'idees en un temps convuls i canviant. Fundador el 1923 de Los Solidarios (Durruti, Ascaso, Emeterio...),"un grup anarquista, un grup d'acció, per lluitar contra els 'pistoleros', contra la patronal i contra el govern".

Va ser director de Solidaridad Obrera. Col.laborà en diferents publicacions: Crisol, Liberación, Fructidor, Tierra y Libertad, CNT, Iberión... on va exposar i difondre les seves idees antiautoritàries per les quals va treballar amb dedicació i de manera apassionada.

L'ideal llibertari i l'estima per la lletra impresa son incommovibles al llarg de la seva vida; no així la seva trajectòria vital: Menorca, Mallorca, Barcelona, París i, finalment, Mèxic.

Menut i fràgil com un jonc, lleuger d'equipatge, va traçar el camí dels homes lliures mitjançant el seu compromís de lliurepensador.

La convivencialidad

Ivan Illich

Virus editorial, 2012, 200 pàg.

La lògica industrial no forma part solament de les maneres de producció d'objectes de consum, sinó que és inherent a totes les instàncies fonamentals del capitalisme contemporani. La tecnologia en el seu conjunt, el sistema de transports, l'escola o el sistema sanitari, tal com es van edificar al llarg del segle XX, han adoptat la manera de producció industrial, basada en el creixement exacerbat i sense fi. Les eines que havien d'alliberar a les persones de l'esclavitud del treball, han acabat per posar-les al seu servei. La productivitat sense límits genera una oferta contínua de nous productes i serveis, que sotmesos a la llei de l'obsolescència, provoquen una sensació d'escassesa i frustració creixent per tot allò que encara no es té o no es podrà tenir mai.

L'autonomia personal, el treball creatiu, el saber compartit en els terrenys de la salut i de la formació per a l'ocupació de les eines al nostre abast, es veuen anul•lats progressivament per una tecnologia cada vegada més allunyada de les necessitats immediates reals i de les possibilitats d'ús de les persones; cada vegada més en mans d'una elit d'especialistes que decideixen pel seu compte els mitjans i les fins dels quals s'ha de dotar la societat, reduint la participació de les persones a la de meres usuàries i consumidores. El resultat és una societat cada vegada més jerarquitzada i més opresiva.

Segons Ivan Illich, una societat convivencial seria aquella que permeti «a tots els seus membres l'acció més autònoma i més creativa possible, amb ajuda de les eines menys controlables pels altres». Per a l'autor de La Convivencialidad, «la superproducció industrial d'un servei té efectes secundaris tan catastròfics i destructors com la superproducció d'un bé», plantejament sobre el qual basa la seva teoria dels llindars. Segons aquesta, a partir d'un determinat llindar de desenvolupament, una institució produeix precisament el contrari del que, en teoria, és la seva finalitat.

La medicina, encarregada de pal•liar les noves malalties socials per a assegurar el funcionament de la màquina, produeix noves malalties relacionades amb els tractaments; mentre que el sistema educatiu, encarregat d'assegurar l'adaptació de l'home a la màquina i a les seves necessitats de consum, produïx mecanicismo i ignorància. De la mateixa manera, quan la indústria automobilística hegemoniza el sistema de transports, acaba per dificultar la mobilitat.

Ivan Illich va escriure aquest llibre el 1974, anticipant-se en la seva anàlisi i els seus plantejaments a molts dels debats, com el del decreixement, avui ineludibles. Ja en ple segle XXI, quan moltes de les estructures de funcionament i dominació del capitalisme industrial estan immerses en un col•lapse de difícil sortida, la proposta de La Convivencialidad, en la qual es planteja un horitzó de societat postindustrial, ha de ser, mai millor dit, una eina en mans d'aquells que busquen una transformació real i profunda.

Agenda de la Terra Estiu 2012-estiu 2013

Jordi Urgell

L'Agenda de la Terra no s'assembla a les altres agendes. Comença a l'estiu, comprèn 15 mesos i no és només una agenda, vol ser una eina de transformació per un món més just i des del nostre país.

S'escriu en tres llengües minoritzades, sempre en català i esperanto, i cada any en una llengua minoritzada diferent -enguany l'occità-, és també una guia cultural i activista per passar de la indignació i les consultes populars sobre la independència a l'acció definitiva per construïr sense intermediaris el país del món que volem, posant a l'agenda el full de ruta per a l'autogestió d'una terra lliure.

Som els nous responsables de construir un sistema econòmic just, cultural i ambientalment sostenible, per a la nostra terra i per a la terra de tots. I és que ja no ens alimenten molles. Ara volem el pa sencer!

És solidària perquè amb la seva compra dónes cada any el 7% del seu preu a diferents entitats socials. Enguany als Amics de la Bressola (escola en català a la Catalunya Nord), Som lo que Sembrem (per una Catalunya lliure de transgènics) i el CIEMEN (solidaritat amb les minories i les nacions sense estat).

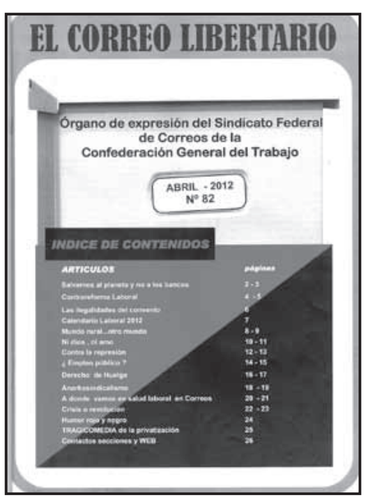
Organitzada setmana a la vista, és d'any acadèmic, però comprèn 15 mesos (de juny de 2012 a setembre de 2013), ja que als estius esdevé una guia cultural amb els festivals catalans i europeus més originals. A partir de setembre, i acompanyades d'il•lustracions, hi fifuren idees per al consum responsable i l'activisme efectiu: banca ètica, comerç just, voluntariat lingüístic i social, insubmissió i objecció fiscal, drets lingüístics, solidaritat, salut,...

Disponible en tres colors (magenta, taronja i verd clar), està produïda a Catalunya i editada sobre paper reciclat, amb la certificació de producció sostenible.

Per a més informació, punts de venda i per a veure'n imatges i pàgines de mostra, aneu al web www.agendadelaterra.cat

Revistes

EL CORREO LIBERTARIO

Revista del Sindicat Federal de Correos de la CGT amb l'actualitat sindical a l'empresa, www.cgt.es/correos/

ROJO Y NEGRO

Periòdic confederal mensual de la CGT a nivell d'estat espanyol, tota l'actualitat sindical i social i les activitats i lluites de la CGT, www.rojoynegro.info

EDUCERE

Revista del Centre de Recursos Pedagògics Josefa Martín Luengo amb seu a l'Espai Obert de Barcelona, promoció de la pedagogia llibertària, www.espaiobert.org

LA RIUADA

Mitjà de comunicació popular editat al Prat de Llobregat, política, economia, cultura, societat i territori a nivell local, www.lariuada.cat

PAU GOMIS, ANIMADOR DE TEATRE SOCIAL

"El Teatre de l'Oprimit és una eina que ens acosta a la revolució total"

"El teatre de l'oprimit intenta tornar a la persona la seva dimensió teatral, provoca una revolució al nostre interior i ens prepara per a la revolució col·lectiva"

> LA FRASE...

"Ens permet veure'ns a nosaltres mateixos en acció i agafar perspectiva dels problemes"

Josep Estivill

Vagi per davant que el Pau Gomis no es considera una persona representativa del Teatre de l'Oprimit (TO), sinó una de tantes que es dedica a agitar les consciències en aquest món nostre on tantes persones viuen alienades en l'engranatge d'una societat capitalista i assumeixen passivament el seu rol de dominades sense, de vegades, ni tan sols adonar-se o preguntar-se per la seva situació social. El TO és, en aquest context, una eina per treure a fora les opressions.

És possible, que en el cas del Pau, el seu únic mèrit sigui el d'haver estat prou agosarat per fer-ho a Tarragona, una ciutat petita i conservadora on, com tothom sap, és molt difícil generar alternatives. Nosaltres, no ho creiem pas, perquè va arribar al TO mitjançant l'animació sociocultural, els moviments socials, la passió pel teatre, la literatura, la performance i l'estudi de la condició humana. En aquest ambient de passió per la creació, el teatre de l'oprimit esdevé una altra forma més d'intervenció social.

Tot i la seva versatilitat, nosaltres hem volgut acostar-nos a ell perquè ens introdueixi una mica més en els fonaments i l'experiència del TO, en la funció terapèutica de les obres i en l'impacte que la representació té sovint sobre els espectadors, volem donar un tipus de teatre encara poc conegut que cal difondre'l arreu com una eina de revolta.

- Per tota la gent que no el conegui, explica'ns què és el teatre de l'oprimit i en quins aspectes el podem diferenciar del teatre comercial?

El teatre de l'oprimit (TO) intenta tornar a la persona la seva dimensió teatral. El teatre convencional, des del temps de la Grècia clàssica, instaura la cultura del monòleg, separant els actors dels espectadors. El TO aposta per la cultura del diàleg, essent públic i actors una mateixa cosa. El teatre convencional històricament ha transmès les idees de la classe dominant, el TO busca l'empoderament dels oprimits donant veu i possibilitat de diàleg a grups silenciats. Per fer-ho ens apropiem dels mitjans de producció teatrals, com una forma de revolució, d'assaig de futur i anàlisi de la realitat. Cito a Sanjoy Ganguly, fundador del moviment l'Art del Poble a l'Índia: "El TO ens acosta a la revolució total, ja que provoca una revolució al nostre interior i ens prepara per a la revolució col·lectiva".

- En quin moment i en quin lloc sorgeix aquest tipus de teatre? Quins serien els seus fonaments principals?

Aquest tipus de teatre sorgeix al Brasil als anys 60, creat i sistematitzat per Augusto Boal com una forma de resistència a la dictadura. Està inspirat en la Pedagogia de l'Oprimit de Paulo Freire i en el Teatre Èpic de Bertolt Brecht.

- Perquè ens en fem una idea més precisa, per què no ens comenta'ns l'argument d'alguna obra representativa del teatre de l'oprimit

Una obra emblemàtica del TO podria ser "Amina busca feina". Aquesta obra té la peculiaritat que està ideada i representada per la pròpia Amina i els seus fills, amb la col·laboració del Forn de Teatre Pa'Tothom, en concret de Jordi Forcadas com a director. L'obra reflecteix els problemes de moltes dones immigrants a l'hora de cercar feina, ja que només els hi ofereixen feines "en negre", casi sempre a la neteja, o feines amb condicions abusives. Un fill d'Amina, Ayoub el –Hilali, era alumne del Forn de Teatre i va engegar aquest projecte familiar que va ser representat i comentat per diferents llocs i amb diferents col•lectius.

- La pròpia creació de l'obra és un procés intens que converteix els actors en autors; com es desenvolupa un assaig?

Quan es prepara una obra parlem de coses molt dures, s'han d'activar opressions conegudes i viscudes, tant externes com interiors (el policia que portem dins). Això fa que les representacions siguin creïbles i que no faci falta guió, però sí una estructura. En un assaig, a part de les tècniques interpretatives, es mira que la situació s'entengui, que sigui real, si està clara la motivació del oprimit, com s'estableixen les finestres de participació...

- La representació posterior de l'obra no funciona com una activitat cultural de mera distracció sinó que l'espectador també s'hi implica. Com ho fas per aconseguir aquesta complicitat tan forta?

Com he dit abans a les representacions no es parla de rés aliè, les opressions són conegudes i patides tant pel públic com pels actors, per això funciona la complicitat, tots sabem de que s'està parlant. Quan actues per a un col•lectiu concret, plantejant una situació inherent a aquest col•lectiu, la simpatia i la complicitat és immediata.

- Una representació no acaba necessàriament quan es diu l'última frase del guió, sinó que immediatament després es pot activar un diàleg directe i obert amb els espectadors, quina importància té el teatre fòrum?

El Teatre Fòrum és el vessant més conegut del TO, on els espectadors esdevenen "espectactors". Es representa una situació d'opressió coneguda o viscuda i lluny d'oferir solucions des de dalt de l'escenari s'estableix una dinàmica de participació on es poden assajar solucions entre tots. El teatre ens permet veure'ns a nosaltres mateixos en acció i per tant agafar perspectiva dels problemes. No es pretén educar ni dir el que s'ha de fer, sols pretenem donar eines i representar unes situacions a les que tots junts intentarem trobar sortida. Nosaltres estudiem l'ésser humà, no el jutgem, per això demanem l'ajuda del públic.

- Ens podries fer algunes recomanacions de lectures o tallers per saber més coses sobre el teatre de l'oprimit?

Parlar del TO a Catalunya és parlar del Forn de Teatre Pa'tothom, ja que funcionen des de l'any 2000 i s'ha convertit en referent obligatori, pels seus cursos i tallers hem passat bona part dels que ens dediquem al TO a Catalunya.

La literatura sobre el TO és abundant, però recomano com a imprescindible "Juegos para actores i no-actores" d'Augusto Boal, qualsevol dels seus altres llibres també pot ser entenedor i força útil. També recomanaria els "Escritos sobre teatro" de Bertolt Brecht.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

L'Hac Mor, lo sentit serà derro.cat

Jordi Martí Font

Ja sé que no toca desbarrar sobre la llengua i dir que al final del nostre camí hi ha certeses que podem explicar i dir en veu alta per tal que qui ens llegeixi agafi la llengua, les paraules i els discurs i construeixi escuts per protegir-se i espases per atacar. Però si no hi ha certeses després de barricades de paper guarnides de dades, opinions, dates i noms propis, per què escrivim tan insistentment sobre la llengua i les diverses formes que té l'opressió amb ella? Per què perdem nits i dies reformulant teories i opinions que altres han fet i dit i donant nous sentits s paraules que, ara ja ho sabem del tot, no en tenen més enllà del que els volen donar els amos? Doncs perquè som així de pesats i caparruts.

Carles Hac Mor (1940-) defensa, mai sol ara, el no sentit dels discursos, de les paraules i de les maneres de dir per fer front als amos no només de les parcel•les sinó sobretot de les nostres vides. Ja ho sé que no en tenim... però el llenguatge que fem anar sí que en té i els sentits i significats esdevenen formes de dominació si no som capaces de fer-los front amb caretes antigàs i sense tancs, amb les mans buides d'aparells que llencin flames però amb els boques ardents, cremant com mai i sempre alhora.

Paraparèmics del món i de la Terra blava, uniu-vos, barregeu-vos però no calleu mai! Ni quan esdevingueu amos de paraules encara que aquestes siguin petites i rabassudes, no calleu mai! I deixeu que les boques aboquin malparlars i maisentits per tal que la revolta de les lletres esdevingui tan gran que per tot arreu qui mani perdi la dominació i esdevingui un record de si mateix. Som infinits en els nostres no sentits, per això refem el món sense el sentit que qui mana li ha donat per tenir-nos, ja ho sabeu sempre, convenientment fitxats i un darrere l'altre, ordenats i, sobretot, callats.

Crideu!, Crideu ben fort!!! I no calleu mai, mai dels mais!

